

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Pram, Christen.; samlede og udgivne af K.L.
Rahbek.

Titel | Title:

Christen Prahms udvalgte digteriske Arbeider

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 4

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : J. Hostrup Schultz, 1824-1828

Fysiske størrelse | Physical extent:

5 bd.

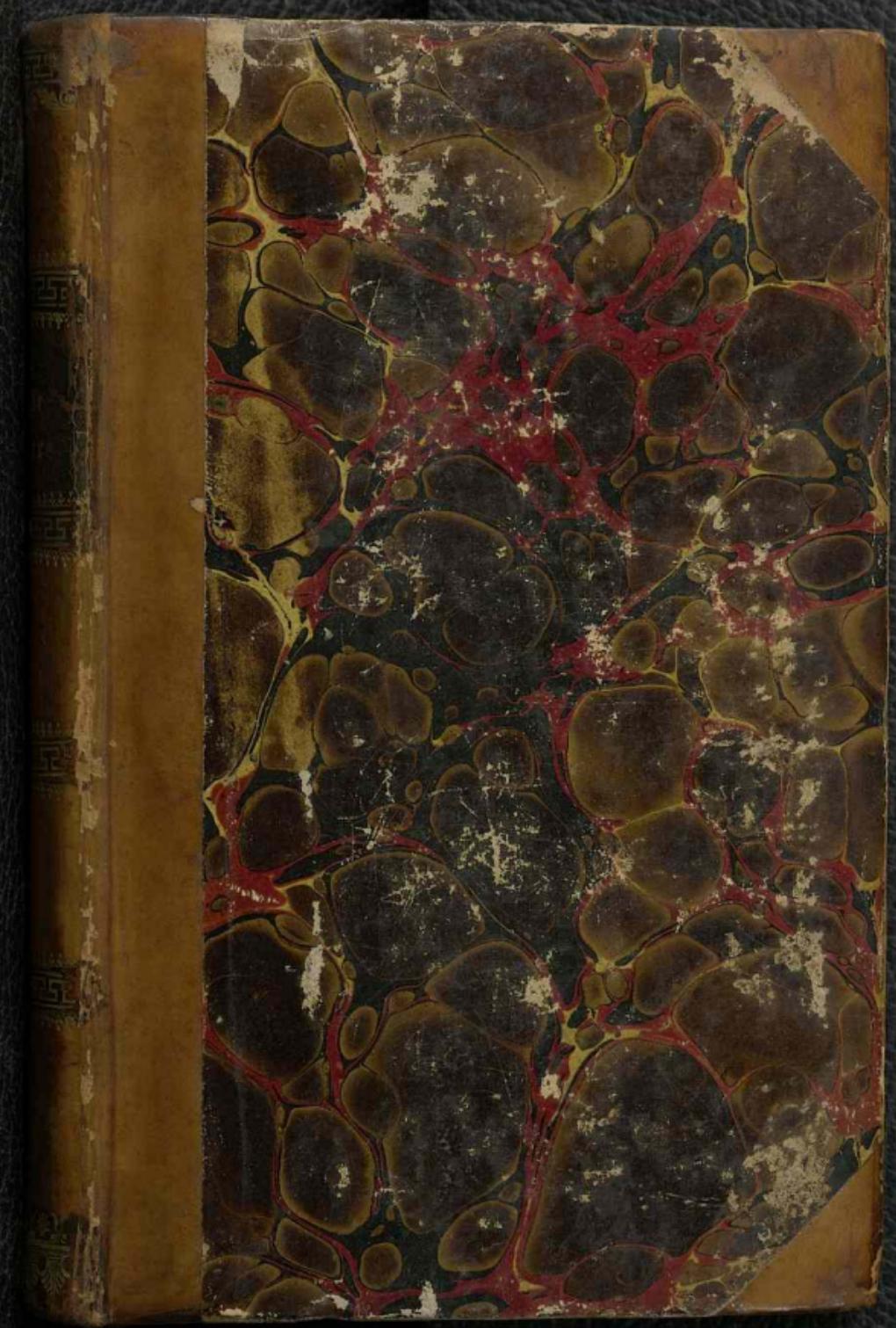
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse.
Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52,-102

8*

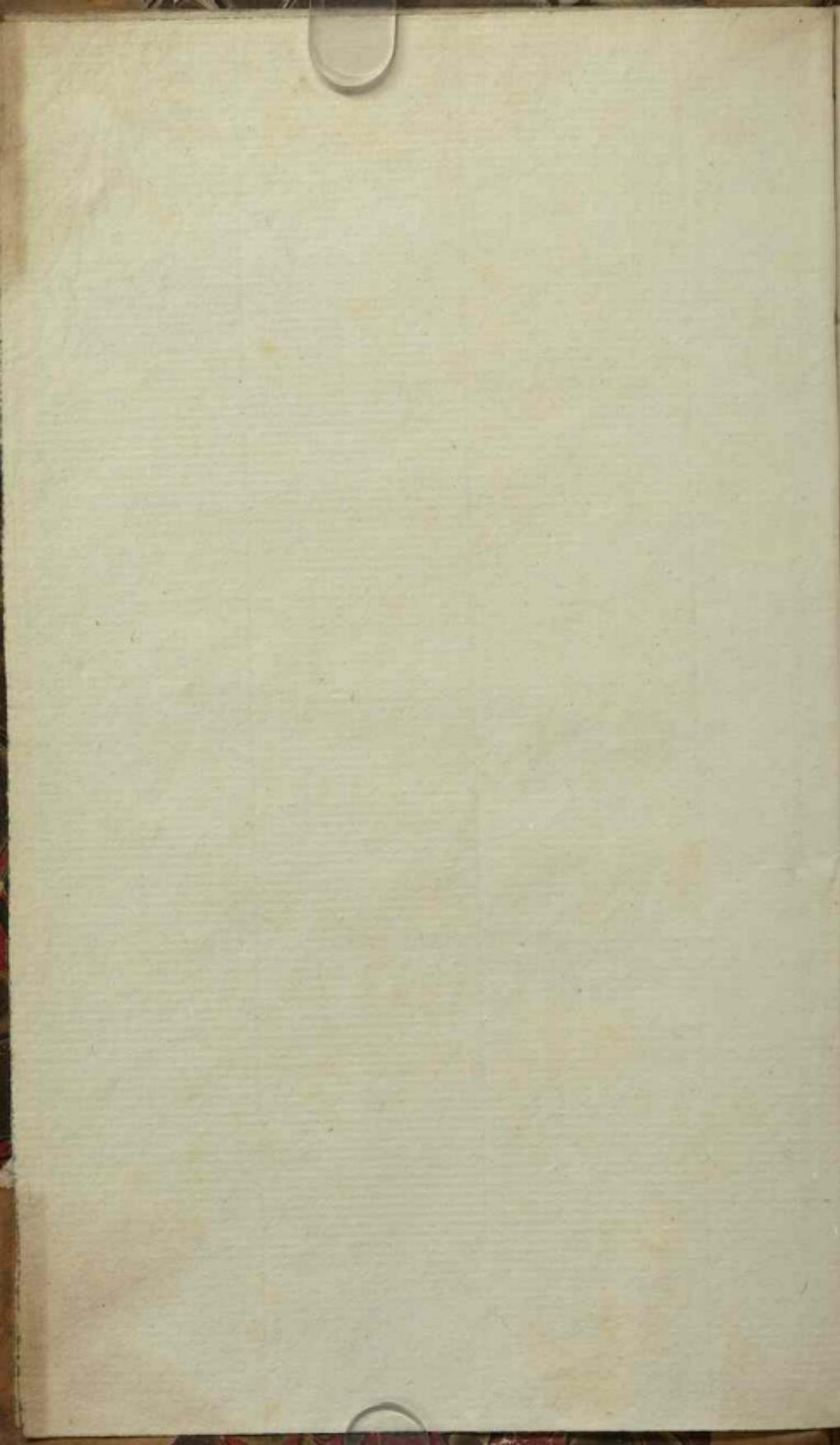
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023278732

Aage Goos.

Christen Prams

udvalgte

Digteriske Arbeider

samlede og udgivne

af

R. L. Rahbek,

Professor og Theaterdirecteur, M. af D.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
KØBENHAVN

Fjerde Bind.

Kjøbenhavn.

Trykt hos og forlagt af Directeur J. Høstrup Schuls,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

1827.

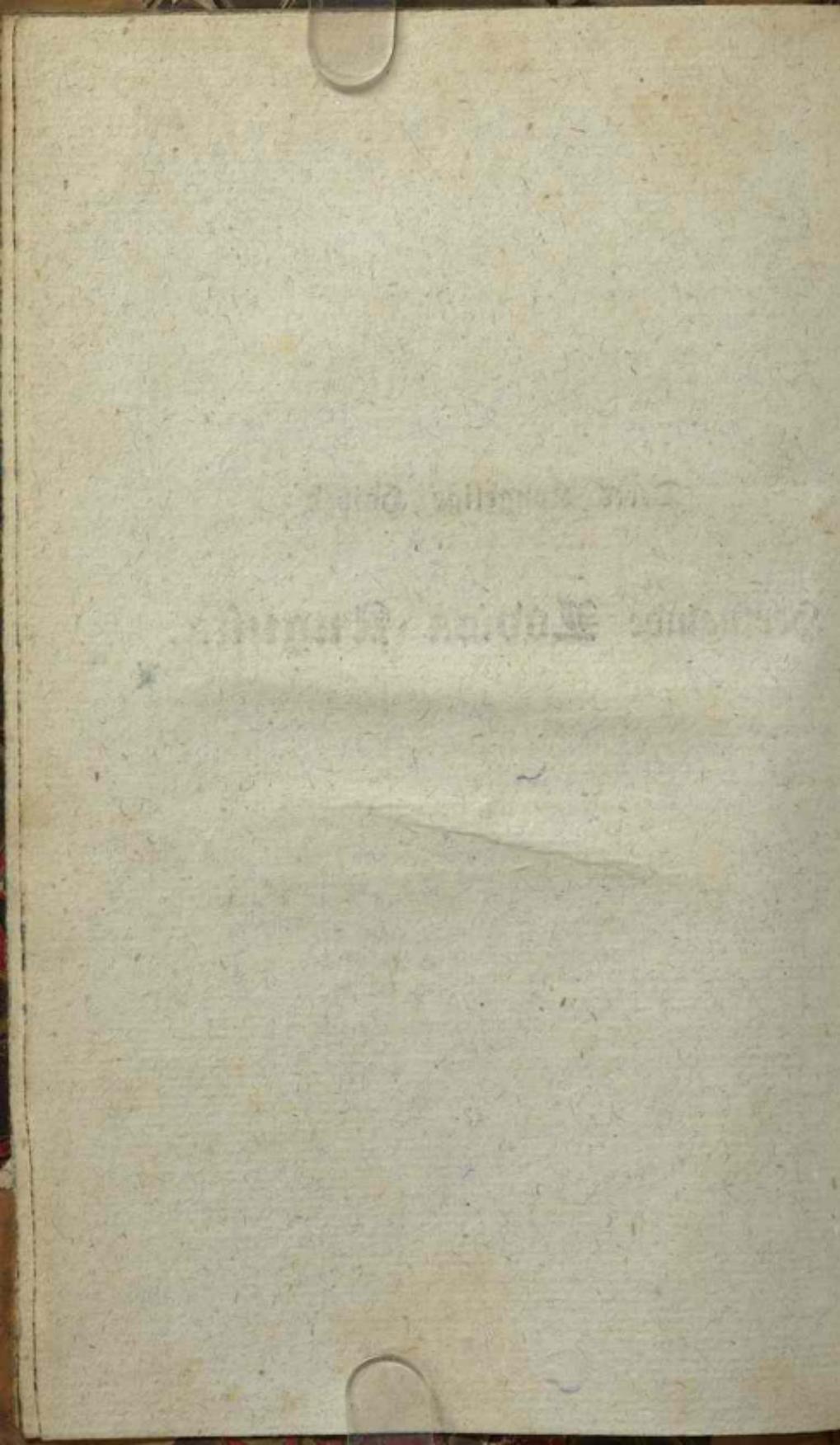

1987 G

R

Deres Kongelige Høihed

Hertuginde Lovisa Augusta.

Naadigste Fyrstinde!

”Digteren tager sig den underdanige Frihed, at til-
egne Deres kongelige Høihed sit Skuespil (Damon og
Pythias) for at fortælle dem, som om sildige Aar-
hundrede, naar Stykket og dets Forfatter længe have
været glemte, opstove det i Bibliothekernes Braaer,
at det har Oprin, som De, naadigste Prindesse!
har værdiget en Opmærksomhed, der henrev Dem,
der bevægede Dem saa, at de øvrige Tilskuere hen-
vendte Opmærksomheden fra Stykket for at myde Sy-
net af den elskværdigste Omheds Ytringer paa Deres
Kinder.”

”Jeg fortæller det, og fordi det saa høiligen
hædrer mig, vil De tilgive, at jeg fortæller det, uag-
tet det især og uendeligen mere, hædrer Dem.”

”Naar den Kunstdorstandige nu anviser mig Feil
i mit Stykke, saa anvender jeg al min Flid paa at
rette dem; thi jeg veed, at mit Arbeid har indvordes
Værd, og fortjener denne Flid, da Danrigets Au-
gusta har seet det med Opmærksomhed og om Deel-
tagelse. Naar man anviser mig saa mange og store
Feil, at Kettelsen overgaer mine Evner, eller det
er umuligt at rette dem, saa siger jeg trøstende til
mig selv: ”mit Arbeid er ikke foragtelsigt: Danri-
gets Augusta har, med en ved Bekjendtskab med Mon-
sterne i andre Europas Sprog opdyrket Forstand og
Smag, og det, som langt mere er, med det aabneste
ædle Hjerte, seet det forestilles, og seet det med Op-
mærksomhed og Deeltagelse.”

Med disse Ord tilegnede min forevigede Ven
Deres kongelige Høihed sit ædle Hæltedrama, og disse
gjøre mig det til en hellig Pligt her, paa den stjen-
ne Mindestøtte, han reiste sig selv i sine Verker, med
Sandhedens Griffel at tegne, hvad jeg veed med ful-
deste Bisped, veed fra de Læber, hvor Sandheden hav-

de sin ufravigelige Helligdom, men hvorfra den aldrig
loftede sin Stemme renere og skønnere, end naar den
tolkede Deres Værd og Noes, Deres høifyrstelige Ge-
mahls: at Danrigets Augusta hædrede og yndede den
herlige Digter og hans Arbeider, som alt, hvad der var
Dannerigets Hæder, og Dannesprogets Ziir; ligesom
jeg, og enhver, der, om end ikke saa noie som jeg, har
kjendt min hedengangne Ven, med mig veed, hvor tak-
nemmelig, hvor glad, hvor stolt han var af, at erklaende,
hvilken Hyldest han her hædredes med, og hvilken mæg-
tig Spore dette var ham til at være, vorde, og ved-
blive, hvad, saalange Dannersprog tales, og Danner-
aand skattes, og skjønnes, Samtid og Fremtid vil er-
kjænde i ham.

Det er da, fordi dette saa heiligen hædrer ham,
men tillige — Deres kongelige Hoihed tilgive denne
min Stolthed; da det er, i min forklarede Vens Navn,
og af Dem jeg er stolt — fordi det endnu uendelig
mere hædrer Deres Danneraand og Skoldungehjerte,
jeg herved i min afdede Vens Sted i allerdybeste Under-
danighed taknemmelig helliger hans høie Belynderin-
de disse hendes yndede Digters efterladte Skrifter.

Balkehuset den 17de December 1826.

Underbanigst

R. L. Rahbek.

Indhold:

Holkesange:

	Side.
Bernstorfs Wise	1.
Gerners Wise	8.
Mindesang over Gerner	10.
Historisk my Wise over anden April med oplysende Tilsæg	14.
Sang for Kronprindens Livcorps	22.
Indvielsesang for Monumentet over 2. Aprils Falde	33.
Dr. Alfs Sonands Sang	36.
Ovar	37.
Borgerqvad	41.
	43.

Oder:

Til min Moder	44.
Til min Ven Rahbek	45.
Til min Læge	47.
Til Elisa	48.
Til Tiden	50.
Efter Horaz 1. B. 9. D.	51.
Efter samme 2. B. 3. D.	53.
Efter samme 2. B. 20. D.	54.
Efter samme 1. B. 13. D.	56.
Efter samme 1. B. 4. D.	57.
Efter Anacreon 3. Ode	59.
Efter samme 20. Ode	60.
Efter Horaz 1. B. 20.	62.
Murerhymne	63.

Viser, muntre Sange, lyriske Småting:

Amors Testament	64.
Amor en Skurk	73.
Efter Horaz 3. B. 19	78.
Klubbsang	79.
Driftevisje	80.
Wise	81.
Seiskabsang	83.
Lykonstningsvers fra Børn til deres Moder	84.

Sang paa 4de September	85.
Af Fransé	87.
Eitharsang	88.
Kierlighedsvisse	89.
Ester Hagedorn	90.
Af Fransé	91.
Eitharsang	91.
Udentværl af Tvedsté	92.
Af samme Slags	92.
Af Fransé	93.
Fransé	93.
Af Fransé	94.
Ester Boileau	94.
Af den Blinde i Palmyra	95.
Sangerinden til Digteren	95.
Digteren til Sangerinden	96.
Deu fortvivlede Elske	96.
Ester Kleist	97.
Ester samme	97.
Romance af Hyrdinden paa Kisperne	98.
Af samme	99.
Af samme	100.
Svar af samme	100.
Klacesang af samme	101.
Sang af samme	102.
Af samme	102.
Af samme	103.
Af Bildmanden	103.
Af samme	104.
Af samme	105.
Af samme	106.
Af Cecilie	108.
Af samme	109.
Barcarolle	110.
Romance	111.
Ester det Fransé	112.
Sang paa True Mørgenstjernes Fødselsdag	114.
Fødselsdagsang til Fru J. Lange	116.
Sang paa Farumgaard	117.
Julesang paa Bladaby	120.
Bryllupssang	122.
Dito	124.
Sang for Dreyers Einb til Stifterens Datters Bryllup	127.
Balvise	129.
19 December 1808	131.
Nytaarssang	132.
Vaa Bakkegaard	134.
Fødselsdagsvisse	136.
Vaa Kammerverinde Aakers Fødselsdag	138.
Hvuae tii Februar	140.
Til Fru Moitkes Fødselsdag	142.
Ned Aarets Slutning	143.
Sang paa Fredriksverk	146.
Nytaarssang til J. og Charl. Kierulf	149.
Sang til en 90 Aars Fødselsdag	151.
Tilbageblif paa Ungdomstiden	154.
Tor D. D. & S.	156.
Fødselsdagsang	158.
Sang den 25 Februar	159.

Sang paa en Faders Fødselsdag	162.
Sang til Digerens Forældres 40de Bryllupsdag	163.
Sang til et Sølvbryllup	165.
Slutningsang i Vennelag	167.
Paa en Venindes Fødselsdag	169.
Vaa Prof. Kierulfs Fødselsdag	172.
Sang paa Regenten til Myrup	173.
Til Hjemkomstfesten for Ingemann 8te Januar 1820	176.
Til Slagslundepræstens Bryllup	178.
Paa en Venindes Fødselsdag	183.
15de September 1818	185.
Afseend med de til Norge reisende Universitetslærere	187.
Afseedsang til Prof. Schjelderup	189.
Trøndersang	192.
Murerfarvel til Pr. Fr. a. H.	195.
Vaa Luise Augustas Fødsle dag	197.
Til Dannerdronningen, norske Universitets Stiftelses Fest	199.
Vaa Kongens og Kronpr. Fødselsdag 1799	201.
Balsang i det harn. S. Kong. og Kronpr. Fødselsd. 1801	203.
Vaa Kongens Fødselsdag 1806	206.
Til Kongens Fødselsdag 1812	208.
Til samme Fest 1814	212.
Gamme Fest 1820	215.
Cantate til Kronpr. Louisa Augustas Formiceling	216.
Sang i harmoniske Selskab 1792	225.
Nytaarsang samme steds 1793	228.
Sang samme steds 1793	231.
Selskabsang ved Slutning af Vinteren	235.
Cantate i harmoniske Selskab	239.
Cantate i Ronne den 28de Januar 1808	242.
Cantate ved Festen for Norges Højskole 1811	249.
Bed h. k. H. Lovisa Augustas Bortreise 1791	258.
Prindsesse Maria Louisas Død den 12 Oct. 1793	260.

Prologer og Epiloger:

Prolog til Kongens og Kronprinsens Fødselsfest 1795	271.
Prolog ved Kong Gustav den 3dies Mærværelse 1787	275.
Prolog ved Skuepladsens Åbning i Christiansand	279.
Epilog for Madam Heger 1803	286.
Epilog for Skuesp. Heinsvig efter Ugteskabskolen	287.

Skuespil:

Serenaden eller de sorte Næser, Syngespil	289.
Grokosten i Bellevue	379.

Fortællinger og Facetier:

Elmene eller Fruentimmerforængelighed	427.
Alasman eller Skatten første Sang	445.
Rajaderne efter Dalin	475.

Den fangne Amor, en Fortælling *)	476.
Efter Horaties 1. B. 3. Ode, i en Mens Stam bog	481.
Efter Horaties 3. B. 30. Ode	283.

*) Ved en Feiltagelse kommet af Dileernes Liighed, er i forrige Bind, S. 78 Sangen Amor en Skurk astrykt istedet for dette Stykke, som imidlertid her staar paa det Sted. Vram i een af sine Fortegnelser har anvist det, hvori mod Sangen er i dette Bind igien bleven astrykt, hvor man efter dens Natur maatte sege den.

Til Læseren.

Med dette Bind endes Samlingen af vor forevigebe Prams poetiske mindre Arbeider; imidlertid er endnu hans Hovedværk, Epopeen Stærkodder, tilbage, som tilligemed hans sidste dramatiske Arbeid, Drømmeren, og en fort Udsigt over hans Liv vil udgjøre endnu et Bind i de øvriges Størrelse. Undertegnede havde vel efter det Overslag, som fandtes imellem hans afdøde Vens Papirer, haabet, at kunne rummet det Hele i de fire Tomer, men dette funde ikke stee, naar man, hvad han ansaae for Pligt, vilde optage, hvad Digteren i sine Fortegnelser havde bestemt dertil, og endba maa han lade meget af Prams prosaiske Vittighedsstifter utrykte, som han havde haabet at kunne medtage. I Henseende til de saakaldte Læslighedsdigte, der findes i dette Bind, tilstaaer han vel, at han ingen Fortegnelse har havt at følge; men da de fandtes samlede blandt Digterens efterladte Papirer, vilde han i al Fald hellere forsee sig ved at meddele et eller andet lidet Stykke, som Digteren maa ikke vilde udeladt, end ved at udelade noget, han ønskede bevaret; ved det første er han sikker for, at han ikke forsynder mod sin ødle Vens Minde, hvilket han derimod ikke funde være ved det første.

Det tor findes paafaldende, at den i dette Bindes Tilmeldelse anførte Dedication af Digterens heroiske Drama Damon og Pythias ikke findes astrykt paa sit Sted; men Narrationen er ligefrem, at Undertegnede aldrig har kjendt den, førend hans Ven Myrup i Mar paa deres Forelæsninger gjorde ham kjendt dermed, da den ikke findes i hans Exemplar, som Digteren gav ham af de, under Stykkets Prøver til Skuespillernes Brug tagne, første Astryk. I det han imidlertid haaber Undskyldning for denne uvitterlige Fortegnelse, erkjender han den Pligt af samme Tilmeldelse ydermere at meddele folgende den ødle Digters skjonne Troessbekjende om Skuespildigterens Kald:

"Det høieste Mørke paa Bifald, som et Skuespil pleier
"at vinde ved stort Tilsløb, Klappen og Bravoraab, var,
"hvor langt jeg end vilde være fra derved at være ligegyldig,
"dog vel ei nok til at svare til det, jeg ønskede, og
"efter Evne stræbte at opnaae ved mit Skuespil. Et Arbeid,
"der med saamegen Forberedelse fremstilles paa Skuepladsen, hvis Forestillinger udgjøre den vigtigste Deel af,
"hvad der hedder Forlystelse for Kongehuset, og den ædlere
"Deel af det her forsamlede Folk, synes mig ei den Hæder
"værd, dersom det, foruden at være morende Tidsfordriv,
"ikke leder kraftigen til nogen god forædlende Hølelses Opvækelse, nogen Sjelens levende Henvenndelse paa et eller
"andet, Mennesket, som Menneske eller Borger, værdigt og
"vigtigt Formaal."

"Saa tænkte jeg, da jeg skrev mit Skuespil, og naar
"jeg ved Opsætelsen ønskede det Bisald, glædedes jeg især
"ved den Tanke, at det ei kunde underholde, uden at opnaae
"nogen Deel af sin langt høiere Hensigt. Stille Øpmærk-
"somhed af den tænsomme og ødle tilskuer var mig der-
"for i Ønsket langt vigtigere, end det høitlydende Bisalts
"vilde Tummel."

"Stykket vækkede ingen saadan meget høitlydende Tum-
"mel. Digeren er og langt fra at smigre sig med, at
"hans Arbeide har æstetiske Værd nok til at fortjene endog
"de Bisaldstegn, som lydede i Skuespilhuset. Og endda
"er han stolt af sit Skuespils Lykke."

Efter nu at have sagt, hvad i Tæleghelsen af dette
Bind er ansort, hvor besøjet denne hans Stolthed var,
slutter han:

"En sjønnere Hensigt, end Glæden over høitlydende
"Bisaldstummel kan være, er jeg derved desuden dog vis-
"paa at opnaae. Mit Arbeides Held vil opmunstre de be-
"dre Talenter, der kunne berige vor Skueplads med Sor-
"gespil af det høiere Slags, men, som alt for beskedne
"kjule sig, til at fremkomme med deres Skatte. Det vil
"ved Stykkets Eksning besfinde, at Skuespildirecteonens
"Velvillighed og varme Omhu for at iagttagte alt til Styk-
"kets bedste Forestilling, har bidraget saare meget til at
"hæve det; det vil besfinde, at især Skuespillernes Kunst,
"og den ubmærkede ødle Flid, de have gjort sig for, at
"dette, som de altid gjøre sig for, at ethvert originalt
"dansk Skuespil skulde opnaae det bedste mulige Held, har
"gjort langt mere, end Stykkets Forfatter til den Virkning,
"det har frembragt; ja at maasee hele dets Virkning er
"dem at tilskrive. Men saa see jo dog hine alt for beskedne
"Talenter, at, naar vore gode Skuespillere anvende, som
"de vist vil, deres Kunst og Flid paa et andet Arbeid,
"ville de, om det endog ei er bedre end dette, dog der-
"ved kunne naae, hvad jeg opnaaeede."

"De see og, at, om det ei er, vil det blive usandt,
"hvad man har hvidset om, at vor Publikum ei elser det
"høie tragisse. Publikum kan ei uvilligen antage et Skues-
"spil, som det seer den ødeste dyrkede Smag, det ødeste
"aabne Hjerte bivaane med Øpmærksamhed og om Deel-
"tagelse."

Bed at affriive Ovenstaende, paa mit syv og tredsfins-
tyvende Aars første Morgen, har jeg levende fælt, hvilke
Benner den Algode paa min ikke sorte Bane har givet mig,
og hvad han har givet mig i disse.

Bakkehuset den 18de December 1826.

R. L. Rahbek.

Folkesange.

Bernstorffs Bise.

Omrent en Miil fra Kjøbenhavn
Paa høie Gjentofts Bakke
Der staer en Steen, paa den et Navn,
Et Neeg, en Skovl, en Hække.
Den Steen, det Navn hver Dannemand
Af Hjerte bor at prise;
Saa vil og jeg, saa godt jeg kan,
Dg det i denne Bise.

Der er et Land paa Jorden her,
Dg Sveizerland det heder,
Den ædle Frihed findes der,
Dg Lykke, Ro og Hæder
Der frygtes ingen Herremand,
Ei nogen Fogeds Svøbe;
Der Swig og Bold ei tringe kan
En Mand fra Gaard at løbe.

Sandt, Sølv og Guld er sjeldent der,
 Der bruges ingen Penge;
 Men hvor der Flid og Frihed er,
 Staer ingen til at trænge;
 Thi aldrig saae man nogen Tid
 Den Arbeid at fortryde,
 Som veed, at Frugt af Sved og Flid
 Skal Son og Hustru nyde.

Imellem os og Sveizerland
 Er Lybslands store Rige,
 Hvor mangen lille stem Tyran
 Mishandler sine Lige.
 Den Million af Herremænd
 (Hver vil durchlauchtig hedde)
 Troer andre skabte, kun for den
 At ploie, slæbe, svede.

Der var en Tid, da man blandt os
 Begyndte og at tænke,
 At Bonden, fast hver ved sit Gods,
 Var skabt at gaae i Lænke.
 Og hvordan det end gik omkring,
 Blev, som man vilde have,
 Vor Bonde til en ussel Ting,
 Den stolte Adels Slave.

Det gik saa hen i mange Aar,
 Skjont gode Konger stræbte
 At lette Bondens usle Kaar,
 Som for en Hosbond flæbte;
 Men dermed kom det ingen Bei,
 Som med saa meget andet,
 Thi gjerrig Abel svarte: Nei,
 Vi vil beherske Landet.

Tilsidst der kom fra Lydskeland hid
 En Lydsker uden Lige;
 Han saae, og ynked' Bondens Slib,
 Og elskede Danmarks Rige.
 Selv Herremand, hvor han var fra,
 Han her sik Gods og Bonder,
 Men var og stedse blev endda
 Vor Bondestands Velynder.

Grev Bernstorff var den Herres Navn;
 Den gode Lydsk Herre,
 Han lod sig danske Bondes Gavn
 Saa kjert og vigtigt være.
 Han kalde sine Bonder frem
 Og sagde: "Born og Benner!
 "Teg skjønker eder Gaard og Hjem,
 "Og eder frie erkjender.
 "Men I maae ploje dybt Ter Jord,
 "Hver sit for sig nu eier;

"Saa eders Aal skal blive stor,
 "Dg ikke, som den pleier.
 "I for Ter selv, til Arbeids Lon,
 "Skal ploie, saae og harve,
 "Dg, naar I doe, skal Son for Son,
 "Hvad I har samlet, arve."

Derned var Tinget i en Hast
 En anden Vending givet;
 Den stakkels Bondes Lænke brast,
 Hans Mod blev nu oplivet;
 Han stræbte ræs, og folste sig;
 Det vared' ikke længe
 For Bonden der blev slink og riig,
 Og avled' ræske Drenge.

Med Frihed vorte Welstand til,
 Strax foltes Sagens Mytter;
 Saa sagde de: "Vi bor, og vil
 "Dpreise her en Støtte;
 "Bud Kongeveien skal den staae;
 "Den Grevens Navn skal bære;
 "At alle Folk erkjende maae
 "Bor Tak og Grevens Ere."

Hver Bondeson, som Stotten seer,
 Jeg nu vil underrette,
 Hvad han bor tænke, naar han der
 Seer Stotten, nemlig dette:

"Den Herremand, som elsker os,
 "Og vil sin Bondes Nytté,
 "Har og fortient sin Bondes Røs,
 "Om ikke just en Støtte.

"Men da vi see, at Kongen selv,
 "Bed Kongeveiens Side,
 "Seer denne Steen, ja synes vel
 "Den Ting ret godt at lide;
 "Saa kan han ikke lide den,
 "Som Bonden vil udsue,
 "Ja vist er Kongen Bondens Ven,
 "Det kan vi klarlig seue.

"Han har jo selv saa mangen Mand
 "Sin Gaard og Frihed ydet;
 "Han vil, at i det ganske Land
 "Al Trældom blev ubryddet,
 "Men det gaaer ei saa hurtigt til,
 "Der meget staer tilbage,
 "Skjøndt trygt derpaa vi lide vil,
 "Han hører Bondens Klage.

"Ja Bondens Klage hører han;
 "Naar Bonden da tor raabe
 "Mod, Svig og Bold, og er en Mand,
 "Saa har han Ret at haabe.

”Belan, Enhver, som har et Bryst,
 ”Og Hjerte udi Brystet
 ”Mod Adels Aag, med hsiens Røst
 ”Skal see at faae det rystet.”
. . .

Selv uden for hiint Sveizerland
 Der ogsaa Bonder gives,
 Som, glade, frie og muntre kan
 Ved Flid og Stroeben trives.
 Saa fri er neppe Sveizeren,
 Som Norges rafte Sonner,
 De lyde Kongen, Landets Ben,
 Og ere ejekke Bonder.

Den Tid oprinder og for Jer,
 Som boe paa Danmarks Sletter;
 Ja denne Tid maaskee er nær,
 Som Jer i Frihed sætter.
 Men hoit, ja hoit vi raabe maae,
 Og holde ved at raabe,
 Da skal den voxre og bestaae,
 Den Lykke, som vi haabe.

Der var en Tid, her Tydseen kom,
 Og hele Tydse Flokker,
 Og, hjemme vant til Herredom,
 Behandled' os som Pokker.

Den Tid er ogsaa nu forbi;
 Vor Landsmand, uden Hinder,
 Kan see vort Larv, og staae os bi,
 Snart al vor Sorg forsvinder.

Ta Tiden kommer, kommer snart,
 See, Joseph, Tydsklands Keiser,
 Forjager Trældom; med en Tast
 Den af hans Lande reiser.
 Blandt Tydsklands mange Fyrster smaae,
 (Hvor bitte smaae de fleste!)
 Nys stor man Markgrev Baden saae
 Sin Bondes Vel besætte.

Grev Bernstorff selv en Tydster var,
 Slight os end meer bor lære,
 At Tydskland selv dog Mange har,
 Som værd er vores Ere.
 Ta den, som denne Sang har gjort,
 Tor her i Sangen sige:
 Her findes end, og det er stort,
 Vor gamle Bernstorffs Lige.

Men eet endnu: saa tids vi saa
 Om Lag og Frihed støie,
 Vi først dog ret betænke maae,
 Hvad vi har saa for Die.

Hvis Frihed skal bestaae deri,
 Ei Pligt og Lov at lyde,
 Da gib vi aldrig blive frie,
 Og aldrig Laget bryde!

Den Mand er fri, som stræbe kan
 Til sin og Sines Lykke,
 Og hævde Ret, trods Rang og Stand,
 Mod hvo, ham vil nedtrykke;
 Og som, naar han gjør Ret og Skjel,
 Adspørger ingen Herre,
 Den Mand er fri, som Kongen selv,
 Og saa bør hver Mand være.

Gerners Bise.

Naar erkjendtlig Sang belønner
 Jordums Daad i Fred og Strid,
 Da opflammes Nordens Sonner
 Til at hædre vores Tid,
 Og til selv at naae engang
 Eftertidens Priis i Sang.

Ogsaa vores Old skal give
 Efterverden Hædersmænd;

Hvi skal den ei selv oplive
 Deres Priis, som hædre den?
 Hvi fortie vi dens Røes,
 Som er stor, skjøndt stor blandt os?

Hvi skal Gerners Hæder gjemmes
 Til usøgte Skjaldes Sang?
 Skjøndt hans Navn skal aldrig glemmes,
 Aldrig kjende Undergang.
 Vi, som skue Mandens Værdb,
 Bores Pligt hans Lovsang er.

Somand! syng, og lad hans Rygte
 Lyde høit til fjerne Kyst;
 Thi dit Skib vor Gerner bygte
 Ræst og stærkt i Stormens Dyst;
 Gerner gjorde og vor Hayn
 Dyb og tryg til Somands Gavn.

Gerner! naar vor Glaade freder
 Mægtig om vor elskte Land,
 Om dets No, dets Held, dets Hæder,
 Glad dit Værk du skue kan;
 Og vor Somand seierig
 Deler Seirens Priis med dig.

Nys vor Dok, vor Glaades Støtte,
 Blev saa mangen Sømands Grav;

Gerner tog til syvfold Nytte,
 Brave Søemand Byrden af.
 Trældyr drage nu det Aag,
 Manden forhen slavist drog.

Sligt og meer vor Sang skal lære
 Vor og sildigst Eftertid;
 Herligt skal vor Vidne være
 Om vor Gerners Konst og Flid;
 Gerners Noes, ved ham vor Sang,
 Trodser Tid og Undergang.

Mindesang over Gerner.

Med Føie brouter brittisk Mand
 Af Newtons Værde:
 Stolt raaber Britten: "hvilket Land
 "Frembragte vel en Mand, som han?
 "Men jeg, som han, en brittisk Mand,
 "Kans Landsmand er.
 "Han over Himmelene opsvang
 "Sin Noes, sit Folkes Noes og Nang,
 "Og Værde.

 "Hoit over Jorden hæved' han
 "Sin store Sjel;

"Med Skabers Die skued' han
 "Naturens store Skabnings Plan;
 "Fandt hver det Skabtes Solegran,
 "Kun skabt til Hæld.
 "Den Priis opfyldte Skabningen,
 "Som blev ved ham Brittanien
 "Et Deel.

Saar lyder Brittens stolte Noes,
 Men Danse er jeg;
 Og Gerner, han, hvis sande Noes
 Hver anden Lovsang byder Trods,
 Hvis Hæder skinned' her blandt os,
 Var Danse som jeg;
 Hans Noes er Noes for stiftet Gavn,
 Et større end vor Gerners Navn
 Er ei.

Naturen grandsted', maalte han,
 Med Newtons Sjel;
 Dybt skued', grandsted', maalte han,
 Men for at gavne Folk og Land,
 Og kun at gavne var hans Plan
 Og gjøre vel.
 Og alle Danner-Nigets Mænd
 Bevidne, han opfyldte den,
 Med Held.

I Dokken brave Sømænd før
 Drog Trældoms Nag;
 Men brave Sømand ikke bør
 Som Lastdyr trælle, til han dør;
 Gud glæde den som Ende gjor
 Paa brav Mands Nag!
 For sligt er nu vor Sømand fri,
 Thi Gerner ham fra Slaveri
 Uddrog.

De Ørlogsskibe, han har bygt,
 Er' bygte saa,
 At Danmarks Kyster uden Frygt
 Tor Fienden see, og lade trygt
 De mange andre, han har bygt
 I Handlen gaae.
 Hans Værk for Fred og Strid var Gavn,
 Thi skal med evig Roes hans Navn
 Bestaae.

Hvo kan opregne alt, hvad Gavn
 Den Mand har gjort,
 Ei blot for Flaade, Dok og Havn,
 Belsigne Sømænd Gerners Navn,
 Hver Stand bevidner, at hans Gavn
 Er tungt og stort.
 Den Sjel, som kiedte Gerners Daad

Dg haaner ved hans Savn vor Graab,
Er sort.

Priis kun din Newton brittisk Mand !

Høit Sangen hæv :

Gud sagde: "Vorde Lys" og han*)

Blev da det Lys, han tændte an;

Gud gjentog Budet; Danse Mands !

See Gerner blev !

Med ham oprandt den klare Dag,

Som Natten i hans viide Tag.

Bortdrev.

*) Nature and Natures Laws lay hid in Night?

God said: "Let Newton be!" and all was Light.

**En historisk
ny Bise
eller
sangviis forfattet Niimfrønike
Om vore Orlogshelte
i det drabelige Slag ved Kjøbenhavn
den 2den April 1801,**

da en mægtig engelsk Flode, udsendt, paa den storbritanniske Konges onde Raadgiveres Tilskyndelse, at ansafde, og, som de meente saa let, undertvinge os, ja plat lægge os øde, og bemægtige sig Kjøbenhavns Havn, eller bringe os til, med en uretsærdig Krig tilligemed dem at overfalde vores Bundsforvante; hvorledes da disse vores Helte aleneste med syv mestendeels raadne samt seil- og mastløse Bloksibe, og nogle faa Smaafartsier, forsvarede sig mod den stærke britanniske Flode, indtil mestendeels de sidste Kanoner paa hvert Batterie vare sørnedudte, afslag derved Unfaldet, frelste Kongestaden og Floden, og nødte Fienden at tilbyde Forlig m. m.

Til Underviisning og Opmuntring for vores tappre Sømænd og Landeværn opsat, og med oplysende Tilleg ledsgaget.

1.

Sig selv, sig selv end fyldest ligt,
 Som altid naar det gjældte,
 Vort Fædreland endnu er rigt
 Paa sande Orlogshelte.

Nys Britten sandt i blodigt Slag
 Vor Konge og vor gode Sag
 Forsvart af Mod, som, deres ligt,
 Voer kun hos sande Hælte.

2.

Sig Britten væbner mod en Magt,
 Som er med os forbunden;
 Og ørlig Trostlab i hver Pagt,
 Han veed, hos os blev funden;
 Thi finder han Nødvendighed
 I ei at komme svag afsted,
 Og han vort Mod har u forsagt
 Som troe i Kamp os funden.

3.

Kun sine beste Ørlogsmænd
 Brittanien betroede,
 Til Kamp mod os at stikkes hen
 I treesneesslagget Flode;
 Kun gamle Parker selv det bli'er,
 Og ham, der vandt ved Abukir,
 Som man, mod os at føre den,
 Sig trøster at anmode.

4.

Vort gode Kronborg dem en Øyst
 Forgjæves monne byde;
 Dem Sverrigs Konge nær sin Kyst
 Meest skudfri' saae henslyde.

De stunde hid; saa ganske fri'
 De dog ei Kronborg slap forbi;
 Og Kjøbenhavn med modigt Bryst
 Seer Kampens Dag frembryde.

5.

Snart ligger her bereed til Slag
 Den seiervante Fiende;
 Men reen og god er vores Sag,
 Den dog til sidst maa vinde.
 Vor Nets, vort Forbunds Sag er god,
 Og vi har Mænd med Kraft og Mod,
 Dem fræmmer ei paa Kampens Dag
 Selv overvældig Fiende.

6.

Vor Flode, ei bestemt og bygt
 For nogens Fred at bryde,
 Kun, at vor Net paa Havet trygt
 Vi kan, om vægres, nyde,
 Endnu laae rolig, Stavn ved Stavn,
 I vores fredelige Havn,
 Ei Overmod ei heller Frygt
 Besoel dem ud at flyde.

7.

Men mod usremkaldt Overfald,
 Og uforstylbet Fare,
 En god Forskandsnings Vaaben skal
 Vor Ro og dens forsvare.

Men fremfor alting værner den
 Den Land, det Mod hos vore Mænd,
 Som mod ufremkaldt Overfald
 Øs altid saæs forsvare.

8.

Og yderst der vi lægge hen,
 Naar Angreb sees imøde,
 Hvad Ørlogsfib' vi har igjen,
 Af Tiden halv lagt' øde.
 Alt forud Brag, de stærke er'
 Blot, blot ved dem, som sættes der;
 Alene ved, at der er Mænd
 Der Vælden kan afbøde.

9.

Nu var der Mænd, vor Ørlogs Ziir,
 Dens evig faste Were;
 Selv Seireren fra Abukir
 Skal derom Bidne bære;
 Med Britterskibe fire fem
 Han maa anfalde hvert af dem,
 Gaae bort, og sende nye frem,
 Før de kan Taushed lære.

10.

Men Taushed lære ei endba
 De frygtelige Blokke,
 Men rive Nelson Britter fra
 I hele store Skokke;

Saa længe indtil vore Mænd
Har neppe een Kanon igjen,
Dg neppe Folk endda til den,
De lade sig ei rokke.

11.

Saa stod det stolte Prøvesteen,
Som Lassens Mod opfyldte;
Saa brave Risbriggs Vagrien,
Blod begge overskylte;
Saa Brandt dit Jylland, saa stod og
Hauchs Kronborg, Braun! dit Danne-
brog,
Saa Rosdts, Thuras Brag — og slog
I Mord og Død indhylte.

12.

Nu med sin Sjæl per Lilienfjold
Sees djerv og rast fremstride;
Saa Rothe, trofast, sindig, kold,
Saa brave Fasting, stride;
Saa unge flinke Villemoes,
Dg alle alle evig Noes
Erhverved' sig, erhverved os,
Som Mænd, paa hvem vi lide.

13.

Dit Sjælland, Sarboe, Fiendens Jlb
Fra Toug og Retning river;
Trodts Mod og Kraft, den aser vild,

Og tabt og knust det driver,
 Men dig og dine brave Mænd,
 Og Elvens, Rendsborgs — hver og een
 Vort Fædreland, mens det er til,
 Sin Tak og Hæder giver.

14.

Hvad ej øk retskaffen Stridsmand kan,
 Som Hædersmænd I gjorde;
 Endog af sjønsom britisk Mand
 Det Eders Noes skal vorde.
 Og Danmarks Kronprinds stod og saa,
 At han og vi kan lide paa
 De Hædersmænd, som her holdt Stand,
 Og gjorde det, I gjorde.

15.

Og midt i rødselsfuldest Slag,
 Og Drab fra begge Sider,
 Da selv et Par af Fiendens Flag
 Ad Masten ned der glider,
 Saa heiser Nelson paa sin Trop
 Det hvide Flag til Stilstand op;
 Halvfemte Times Vaabenbrag
 Han trættes ved om sider.

16.

Det halve af vort Udenværk
 Saa djærvt ham fra sig støber,
 At han, sjældt stridvant, ej øk og stærk,

Før haardt alt herved bloder.
 Som værdig Fiende det anstod,
 Han hylder Danskens Kraft og Mod,
 Og midt i Striden — Landsmænd! mærk!
 Han os med Fredsbud møder.

17.

Vi stred mod syvfold Overmagt;
 Hvor mange lod sig skække?
 Den hoire Gloi blev ødelagt
 Af vores Blokksibrække.
 Men, Gud see Lov! vi har igjen
 En Smule meer — og vi har Mænd,
 Hvis Mod, som disses uforsagt,
 Gli'er ikke let at knække.

18.

Der faldt for mægtig Fiendes Skud
 Ei blot de gamle Druge;
 Af Orlogsrangen meest stodt' ud,
 Lad ham kun dem ophugge!
 De faldt i Fiendens Haand, — og han
 Dyrt klopte Brænde stak i Brand;
 Til Skovning meer end Tern og Krud
 Han har paa det maatt' bruge.

19.

Men ak — der faldt, i Seirens Savn,
 Saa mangen ædel Kriger,
 Hvis Dod er Saar, er bittert Savn,

Før Dannerkongens Riger.

De falbt, som sande Wrens Mænd,
Held dem! — held dem, vi har igjen,
Hvis Værd, og Roes, og Hædersnavn
Til de Hensfarnes stiger!

20.

Det Tab var tungt, og sorgelig
Blev derved Dagens Hæder;
Bed flige brave Sønners Liig
Med Føie Danmark græder.
Men Held os, vi som Dem har fleer!
Og vee den Usling, hvo det er,
Som ymter om, at Fienden sig
Her ved en Seier glæder.

21.

Den stolte Britter beder sig
Mok fri for det Slags Seier;
At byde midt i Kamp Forlig
Er ikke det, han pleier.
Vi tabte mangen ædel Mand;
Men Fienden da! mon færre han?
Nei Tab mod Tab, hans rundelig
Det, vi har liidt, opveier,

22.

Men vi — vi vandt vor Fiendes Agt,
Europas og vor egen;
Det blev for Verdens Mine lagt,

Vor Kraft er ikke vegen.

Vi vandt, at, sluttet Forbund troe,

Vi snart kan vente hædret No.

Vi vandt! vi vandt vor Fiendes Agt,

Europas og vor egen!

23.

Sig selv, sig selv end fyldest liigt,

Som altid, naar det gjeldte,

Vort Fædreland endnu er riigt

Paa sande Orlogshelte.

Snart, snart skal disse Tapperhed

Gjenbringe os den gyldne Fred!

Held os, vort Fædreland er riigt

Paa sande Orlogshelte!

Oplysende Tillæg.

1 Vers. "Endnu er riigt paa sande Orlogshelte." Liges fra de ældste Tider, endnu forend Danmark ved sine Søhelte 1018 aldeles undertvang, og derpaa en Tidlang beherskede Engeland, og stedse siden, har vort Fædreland havt Søkrigere, hvis Mod og Daad det har den Anseelse, det har vedligeholdt blandt de andre Europas Folk, for det meeste at takke; naturligvis siden dette Rige, bestaaende for saa stor een Deel af Øer, er saa nær som paa et lidet Stukke, hvor Sønder-Jylland stoder til Tyskland, ved Havet adskilt fra sine Nabover, og kan derfor isføn angribes med Sømagt.

2 Vers. "Britten vœbner sig mod en Magt, som er med os forbunden" nemlig Rusland, Danmarks, forhen og indtil nylig ogsaa Englands Bundsforaadt. Den havde Rusland, Danmark, Sverrig og Preussen foreonet sig ved en saakaldt bevoebnet Neutralitet, for at forsvare deres Handelsstikkes fredelige Hart. Denne Foreening vilde de herskende britanniske Ministre ille taale, nogen det i Forbindsacten udtrykkelsen var bestemt, at dens Indhold isføn skulde gælde, for saavidt det ikke stred imod de Forbund, vi havde indgaat med andre Magter, altsaa, for saavidt os angik i det mindste, ingenlunde kunde være Storbrittanien til Forær mælse. Ikke desmindre indbefattedes Danmark og Sverrig med i

den Fiendtlighed, Storbritanien foretog mod Rusland. Winteren varer i Rusland længer end her, og Søen ligger tilfrossen indtil ud i Maj. Forend altjaa derfra nogen Smagt funde sendes imod dem, kom fra Engeland en Flode paa omtrænt 60 Seilere, sigtet især mod Rusland, men ogsaa mod Sverrig og Danmark, som Deelstager i Nentraliteten. Da Sverrig heller ikke var færdig, saasom dens Flode af Smaaskibe, eller Skiborbaade, ogsaa endnu laae indfrossen ved Stockholm, og den af store Skibe ei endnu fra Carlskrone havde funnet komme hid, saa maatte vi eene tage mod Britternes Angreb.

3 Vers. Hyde Parker, en af Britanniens gamle beromte Admiraler, havde Overcommandoen; under ham som Anfører for en Deel af denne Flode den Viceadmiral Nelson, som vandt det store Søslag ved Abukir eller Indslaget til Alexandrien i Egypten, 1798, over den franske Flode.

"Tresneessflagget Flode." Stort og smaat var den britiske Flode, som meldt, hvoved i Flag eller Skibe, deraf 19 eller 20 store Orlogsskibe, mange Fregatter, og Resten Bombarderer, Brandere o. d. l.

4 Vers. Da denne Flode kom henimod Kronborg, og vilde seile derind gennem Sundet, var der endda ingen Krigserklæring gjort mod Danmark. Vel havde England udøvet Fiendtlighed mod os, ved at lægge Embargo paa, det er anholes, alle de vor Konges Undersaetter tilhørende Skibe, som laae i engelske Havn, eller som kom derhen; hvilken Embargo vedvarer endnu, uagter der paa Forespørgsel, om man funde befrygte, at de anholes Skibe og Ladninger skalde verde condamnerte, skal være foaret med det Gjenspørgsmaal," om man ansaae Britterne for Røvere?" et formeligt Fredsbrud var her imidlertid dog endnu ikke. — Da nu Commandanten paa Kronborg havde tilskjendegivet den britiske Admiral, at han under Festningens Kanoner ikke funde taale en fremmed Flode, hvis Hensigt han ei vidste; og denne foarede, at han ansaae denne Uttring af Commandanten som en Krigserklæring, hvorpaa han den 30 Martii gik under Seil for at passere Kronborg, saa bestiød Kronborg Skibene, og disse foarede ligedes med en levende og vedholdende Kanonering, og Bombekastning. Dog vare de saa langt fra Festningen over ved den skaaanske Kyst, at der nok ikke skede stor Skade paa nogen af Siderne. Der faldt en Deel Bomber paa Kronborg og Helsingør, men uden anden ødelæggende Virkning, end at to Mand blev drobte og to saaredes. Kronborgs Augler menes dog at have gjort mere og ej ganske ubetydelig Skade paa Britterne, hvilket er troeligt, da der skydes sikrere fra en Festning end fra et Skib. Binden var god, og efter nogle Timers Forsøb ankrede den ganske britiske Flode paa Københavns Rhed. Kongen af Sverrig som paa Balken ved Helsingborg var Bidue herhi, sende, saa snart Kanoneringen var forbi, et Budskab over til Kronborg, for at tilskjendegive Commandanten, at han med Hyldestgiorelse havde feest ham og de Danske opfyldte deres Pligt.

Det var paa en Maade at understøtte den i mørkere Tider opkomme, i Henseende til begge os to paagjeldende Folks, danskes og svenskes Characteer saa ugrundede, som ulykkelige Fordom, hvormed de utsænsomme af os paa begge Sider alt for ofte gjensidigen have betragtet hinandens Forhold, og Foretagender, deriom man ej her iagttagt Lejligheden til at advare mod de unmodne og ugrundede Domme, man hører der hist og her paa begge Kyster fældes over, hvad der skeer paa eller ved den modsatte Kyst. Hist over skal nogle af vore Gjenboer deraf, at vi ikke længe siden med alle engelske Skibes Anholdelse i vores Havn, ligesom de, gjengjeldte Britternes lige Adfærd mod os, have taget Anledning til at nærene

at vi for voageligen virkede mod den fælles fiende. Denne Anke have vi nu nok fuldkommen veltet fra os. — Nu skal der nok være de blandt os, som finde det paafaldende, at fienden gik uan-tastet saa nær den svenske kyst, medens vi, overholdende vor For-bundsplygt, sogte djerveligen at hindre ham Farten gennem Sundet. Men ned høie? — Dersom vi end, uagtet vores Tractater med Gjenbofolket nægte det Ret til at befeste sin Side af Sundet, nu tilstede det, skulde da dette, udfort, saa det funde gavne, vel være nogle Dages eller endog Ugers foretagende, selv da Sundet dog er mere end 7000 Alen bredt, og der saaledes vel ikke funde ventes stor Nutte af det Angreb, man endog derfra funde gjøre paa Skibe, som med rask vind isede gennem? — At den svenske Flode ikke allerede var her, for i Forening med vor at møde den fælles fiende, torde vel og retfærdiggjores med Grunde, som de, der uden Kald domme berom, i det mindste burde fiende, forend de affagde en Dom, der kun fornær gammelt barbariske Mag. Vi have Grunde i gylden Overflod til at agte hoit vort hoit hæder-verde Nabos og Broderfolk, som vi have ligesaa afgjort Gjenfor-dring paa dette øedie Folks Høiagelse. Som det saaledes er ret-færdigt, at vi gienstidigen vde hinanden denne, saa er det altid, men især i et Hieblif som det nærværende, da vi forenede have fælles Maal at virke for, ligesaamet Kløgskabs som Retfærdigs Virkt, at vi holde gummeligen over det Vensteb, den gode Forstaelse, vi paa begge Sider saa meget fortjene. — Nabohad og fiendsk Miss-tvindningsbaand vore mørke Hedenolds nu aldeles henlagde Usik, som vi nu ei uden gienstidig Undseelse maatte erindre, engang at have haft Sted, end sige, fornyme. Hvor onskeligt, hvor godt, at denne ilfe engang funde leve op, om endog vor onde Skjæbne skulde, — hvad vel nu mindre end nogetinde er at befrygte, hvad Forsvaret for stedse afvende! — nogen Gang i Tiden afbryde den gode For-staelse, de Enighedsbaand, der nu som Stater forbinde os med hinanden!

5 Vers. Vor Flodes Bestemmelse er i Almindelighed vor Se-farts Forsvar, og vort Lands og vores Kyster, naar de angribes. En Deel af den er ute i Middelhavet og andre Steder, for at led-sage og betrynge vores Handelsskibe mod Sorovere og Barbarere, gif det øvrige laae her 16 Linieskibe, og 2 Fregatter, fuldfærdige til at løbe ud, naar behøvedes. Men saa lidet havde vi her nogen angribende Fiendtlighed i Sunde, at vi ej endnu have ladet de for-nodne Sofolk til disse Skibes Besætning komme. Kun et Par Dr-logsksibe og en Fregat vare lagde uden for Havnene, som vare be-stemte til at bedække en Transport af Korn og Proviant, der skulde gage op til Norge.

7 og 8 Vers. Havnene er forsvar af Christianshavns Bold, hvis yderste Ende, Quintus faldet, har især sterke Vandbatterier; af Batterier paa Den Nyholm, af Batterier paa en Holm, der er opført paa en Grund midt i Indlobet; og af Kastellet Frederiks-havn. Uden for alt dette var der lagt en Række af gamle Orlogsskibe og andre Krigsskibe, af Tiden halv, for en Deel meere end halv lagte øde; nogle af dem vare over 40 Aar gamle. De laae her uden Masten og Seil, faste for fire Ankere. Da Angrebet gif for sig, var mellem dem lagt en Deel Kanonepramme, Flydebatterier, Skærbaade; alt sammen uden Lovol ovensynlig fun Forsværk, en Forskansning, der havde sin Styrke, ikke af sin egen Fasthed, men af de Mænd, som flettes der; ingenlunde det virkelige Hovedværn for vor Flode og Kongestaden. At en Deel af dette, ved et alvorligt Angreb af en nægtig Flode, maatte gaae i Lobet, var vel ligesaa forudseeligt, som det er klart, at den an-gribende Fiende, derved svækket til Hovedangreb paa den virkelige

Gorskandsning, ej ved et Brud berygaa maatte ansees for Sejrer, eller for at have opnuaet Angribers Diemed.

9 og 10 Vers. Da Admiral Nelson med 12 Linieskibe, hvoraf eet paa 88 de andre paa 74 Kanoner, 6 til 8 Fregatter, en Deel Bombardere og mindre Hartsier, tilsammen nogle og tredive Seilere, om Estermiddagen den 1 April var sejlet sonder ned forbi dette ommeldte Foroark, Østen for Middelgrunden, altsaa langt udenfor, hvor vore fastliggende Blokkes Kanoner kunde naae, sejlede de om Morgen den 2 April tilbage ad det indre Kob op mod den sondre Ende af Blokskibekken; medens det, der under Admiral Parker laae tilbage norden for Kjøbenhavn, hvilket bestod høist af 8 Linieskibe og nogle mindre Hartsier, krydsede sig ned for at naae den nordre Ende af Defensionen. Kloken halv Elve denne høist nærværdige Dags Formiddag kom de forreste af Nelsons Skibe op for de sydligste af Blokskibene. Nu begyndte Slaget. Provestenen og Vagrien, de første af disse vore fastliggende Brag, og strax derpaa ogsaa et Par af dem, som laae længere op i Rækk'en, blev snart anfaldne af hele den fremiseilende britiske Samagt, saa der, efter Commandeuren Øfert Fischer's officielle Beretning, ej allene overalt var to fiendtlige Skibe mod eet af vore, men at Provestenen paa eengang fernuden Contreadmiralen og et Linieskib, var i Slag med to Fregatter, som skjede den hele Tid ret for ind, uden at den kunde besvare disse eet Skud, hvilket strax blev tilfældet med flere af vore Blokskibe, saa efterhaanden ogsaa ethvert af disse ligesom Provestenen, blev beskjutte af indtil fem flændtige Skibe ad Gangen, som støppede med Barpantere agter ud, for at samle sig og foremede angribe og ødelsegge eet efter eet, hvort især; hvorved stedse maa agtes paa, at naar et britisk Skib havde efter fort Tids Forlob faaet for voldig en Hilsning af vore Kanoner, sejlede det væk, og et myt kom isteden, medens det bortsilende sit Tid til at bringe sig i Orden, saa myt Mandstab i det bortsiltes Sted, bortskaffe de forskudte Kanoner, og henbringe nye, og kortsagt berede sig til Kampens Fortværelse, da imidlertid vore Blokke, ubewegelige, maatte udholde Fiendens Tide og Bestormning, uden noget Sieblit at faae Pusterum, da efterhaanden flere og flere af deres Kanoner blev øbrugelige. Alligevel holdte de saaledes ud mod den saa umaaadeligen overlegue Fiende, at de, uagtet han sit idelig og talrig Undsetning fra de af sine Skibe, som under Admiral Parker ei kom med i Slaget, dog saaledes afvælte Angrebet, saa den overlegue Magts Tide allerede en Time før Slagets Ende var saa fællet, at adskillige af de engelske Skibe, hvorislandt Nelsons, kun skjede med enkelte Kanoner; at to engelske Linieskibe allerede havde stroget Flag, det er, overgivet sig, men da de bleve understøttede af friskere Skibe, beisede Flaggene igjen: og at Helten Nelson midt i Slagets Hede sendte en Parlamentar, (en Baad med Fredsflag) i Land, for at foreslaae Stilstand.

11 Vers. Provesteen, forhen et stort Orlogsskib, men 34 Aar gammelt, raadent og udskudt af Orlogen som øbrugeligt, efterat det overstie var borthugget, henlagt her for 4 Aukere, uden Mast, med 58 Kanoner, hvoraf kun halvdelen eller 29 paa den mod Fienden vendte Side. Overst Befalende var her Capitain Lassen; næst efter denne Helt Capt. Lieutn. Rasmus Rafn, fremedes Prem. Lieutn. Michael Bille og Maanedslieutenanterne Rosenthal, Kosod, Holm, Jensen; samt af Landetaten Lieutenantene Zuckov, Gedder, og Fœndr. Host. Det er dette Brag med Lassen og hans Krigere, som Defensionens høit beederværende Hovedanforer Command. O. Fischer i sin bestedne officielle Beretning nævner, den, med al min høje Idee om dansk Tappe-

hed, ubegribelige Provesteen. Den slog, indtil næsten alle dens kanoner vare demouterede. Dens flag blev tidlig nedskudt, efter sat, atter nedskudt. Heltene streden længe uden flag, gav sig aldrig. Det var de sonderstukte kanoner, der raadne, af talloze kugler gennemborede, Brag, ei vores Maend, der om sider "vege for Overmagten." De overblevne folk skyde med de overblevne kanoner, saalænge der var nogen. Derpaa udstrytede de i Havet det Krud, de ei meer, men fienden, om han kom, ellers fandt ei længer brugelige, den tapperlige forsvarerede, blodigen henvende Provesteen, og freste saa mange, de funde, af de faldne saaledes Saabenbrodre. For at drage Dm'sorg for de øvrige af dem, og for at fornagle de paa Bragets vestre Side fra fienden vendte kanoner, som maatte falde i hans Hænder, forblev den ødte Lieutn. Mich. Bille om Borde paa Braget, og utsæd saaledes der endnu en temmelig Tid, efterat det fuldeligen havde ophort at skyde, indtil det efter en blot for vores Maend, men for dem saa sunderlig.

I intet for vores Krigere heederfuldt eller væsentlig er det herfra fortjæstligt, hvad der er at melde om det næst lagte Bloksfib-rangen, og her ligefalds soinebundet, ogsaa raadent, utsjodt af Dragskib-saa fun 26 til Brug, laae det her under vor Gen. Adjunkt og Cap. Henne, Lieutn. Hagerup, Maandslæutenanterne Steeger og Groth, samt af Landofficerer Lieutenanterne Ronner og Adeler, vores Krigere. Bagrien tilligemed Provestenen modtog fiendens første Skud, giengelde hvert hans Skud med fuldestgjorende Kraft, og en Standhaftighed, som austrang selv fienden højt hædrende Beundring. Ikke heller dette Brags Helle skyde flagget, ogsaa disse vedbleve Striden, til der var saa godt som ingen kanoner tilbage paa Batterierne, at skyde med. Da først var det Mod og Blod bortfslende overblevne saa folk gaae i Land, saare ogsaa at have bortfasset i Havet det, da kanonerne ei længere hjemmevendende Helle af fiendens seirlose Skud, bragte saa mange muligt af de Saarede ud af Slaget.

Kun Navnene ombyttede, er alt dette med næsten ingen forandring det, der er at melde om Braget af det Dragskib, som før hede Jylland. Bugt 1700, altsaa nu 41 Aar gammelt, var ogsaa dette længe siden udnægtig til sand Dræg. Det var dog nu 52 kanoner, men ingen Mast. Her var Capit. Brandt den oversie Befalende, næst ham Capt. Lieutn. Wiegel, og derefter nu Fædrelandet frivilligen tjenende her som Lieutenant, den nem Koffardiefare af Etaten længe siden udtraadte ungre Risbrigh, og folket Lieutenanterne Lüttichau og Burgstorf. Af Bloksfibene var dette det, der længst og lige til Slagets Ende vedblev at svare fiendens Skud.

Imellem Jylland og det følgende større Bloksfib Danneborg laae, ogsaa som Bloksfib, Fregatten Kronborg, hvor Overbefalingsmanden var først Prem. Lieutn. Sanch, som tidlig i Slaget dode Heltens ærefulde Død. Ester ham var Prem. Lieutn. Soren Bill e Befalingsmanden, med M. Lieutenantene Helt og Zonne. Vore Krigere paa dette som paa alle vore sydende Batterier folgt deres Blod saa dyrt, som ved Mod og Standhaftig-

Dannebrog bedte det deryaa følgende Blokskib, som meget kort efter de før nævnte, eller tilsligemed det sidste, kom med i alt Slagets Heede. Dette var 24 Aar gammelt, skrobeligt, mastløst, men var dog endnu 60 Kanoner. Den Overbefalende var her Capit. Ferdinand Braun, som i dette Hæderstald mistede ved et fiendtligt Skud sin høire Haand; næst ham befalede Capit. Lemming, saa Pr. Lieut. Lützen, Sec. Lieut. Wulff, hvilken sidste her under Slaget døde Hædens ærefulde Dod; der stredt og M. Lieutenanterne Kornbeck, Warming, Hatrup og Lützen; af Landetaten Capt. Arends, Lieut. Winkler og Fcendrik Ebel, ogsaa denne sidste døde her i Kampen for Hæderelandet. Dannebrog havde allerede tidlig Nefson selv paa Siden. Allerede Kl. 11³ var det skudt i Brand. Denne og det myrdende Angreb blev nu saa voldsomme, at Defensionens Ansører, som her omborde, havde her heiset sin Stander, fandt sig forpligtet, at benytte den til det nordligere liggende Holsteen. At Sridens Gru her har raset i al sin Vælde, er forstaaeligt deraf, at Fiendens Skud af dets Mandskab dræbte og saarede inden Slagets Ende 270, medens man kun dæmpede, ej formaade at slukke den antændte Brand, under hvilken de faa øvrige her fortsatte Modværet. Da dette formedest Branden og Tabet af Krigere blev aldeles umuligt, reddede dog de Øvrige saavel mange af de Saarede, som deres endnu tilbageblevne Medstempere. Dette Dannebrog havde Sjæbne fælles med det Ørlogskib af samme Navn, som 1710 i Slaget i Kjøgebugt kom i Brand. Kun blev det ej vore her næmpende Brodre muligt, som Helten Hvidfeldt og hans Medstridere, at fortsætte Kampen.

Til Siden ned til Hældet brod,

Og alle døde Hældedød.

Den imidlertid gjorte Stilstand afbrød Kampen. Dog her som allevegne stredes saa, at det med Ret kan og bor siges her, som den edle Digter quod ved Hvidfeldts Hældedaad:

Vort Hæderland — o det er ringt

Vaa sande Ørlogsbeste!

Det Brag, paa hvilket Capit. Kofod havde oversie Befaling over dem, som der med ham forsvarede os, bedte Charlotte Amalia. Det var for 36 Aar siden bygnt til Ørlogskib, tiente ud, og blev Kossardiefarer; det omtalte omrider til Blokskib, og blev her besat med 26 Kanoner. Capit. Kofod havde der med sig Pr. Lieut. Bardensteth, M. Lieutenanterne Willers og Risom. En halv Time før Slagets Ende, da al videre Strid, efter at Kanonerne var ødelagte, her var forbi, forlod først Capit. Kofod dette fuldkomne Brag, og tog med sig, foruden saa mange Friske og Saarede, som Baadene kunde bære, ogsaa sit forrige Blokskibs Flag og Bimpel, hvilke saaledes ikke kom i Fienders Bold. Med endeligt af Mandskabet begav han sig — ej ud af Striden, men kun hen vaa de tre Kroners faste Batteri, for derfra at vedblive at modståae Fienden. Da Lieut. Willers i en af Baadene havde bragt en Deel Saarede i Land, gif han igjennem det alt meer og mere hid trukne Angleveir ud, for endnu at afhente flere Saarede. Men nu kom Stilstanden, og nu besteg ogsaa Britterne dette forladte Brag.

Det Blokskib, paa hvilket Capit. Thura var overst Befalende, hedte Indsøsretten, Skroget af et Ørlogskib paa 64 Kanoner, som de øvrige uden Mast og Seil. Dette var det næst yngste af alle de egentlige Blokskibe, eller som Flydebatterier brugte Slibsskrog, byggt 1786, men ej uden stor Hovedformyelse tjenligt som Søskib. — Capit. Thura var den anden af de overste Befalende, som faldt i Slaget, dræbt af Fiendens Skud. Under ham befalede M. Lieutenantne Cortzen, Meimertz, Sonne, Müller,

Rasmussen og Möller, og af Landstakten Lientenanterne Rothe og Niemster. De sendte i Land, at berette deres Anførers og med hans en Mængde af hans Frigeres Død, og at forlange en ny Anfører. Angrebet var nderst heftigt. Kronprinsen var selv tilstede paa Nyholm, hvor han med egne Hine tilsaae, og, ej uden Deeltagelse i Stridens Fare, ordnede og besoel alt muligt, til Undsættning, de efterhaanden i Land kommende Saaredes Besorgning, att, hvad der nu var at foranstalte. Om ham var en Kreds af dem, som ej umiddelbar deltog i Slaget. Den faldne Thuras blodige Plads var i dette Døblet ej ved Besaling at overdrage noget. Kronprinsen, tilidsfuld til vore Søemænd, tilbød hvilken af dem, som endnu vilde, at modtage den. Capitaine Schreder se, der for sin Helbreds Skyld for nogle Aar siden var ndersttraadt af Staten, var den, der ildsomst fremstod, og medtog den frugtelige Opfordring. Tilligemed et Antal Krigere, der frivillige som han iledes til Striden, gik han i Baaden, de britiske Kanoners Haglstorm, og Døden imede. Døden fandt han. I det Døblet han besteg Faldrebstrappen paa det gennemhuldede Brag, rev en fiendtlig Angle ham tværtover.

12 Vers. Hjelperen en sungefri Fregat paa 18 Kanoner fordes af Pr. Lienten. Lille enskold. Denne forsvarede sin Plads i Striden, indtil den, da Blokskibene havde maattet fastlades, havde, hvor den laae, allene at fride mod den alt for overlegne Magt. Den af en hjæl Fægtning til vor Handelsforsører nødtes nu til blot at redde Slib og Mandstab fra at falde i Fiendens Hånd.

Capit. Lienten. Rothe forde Cavallerie-Prammen Nyborg; under ham varer Maan. Lientenanterne Lind og Telleesen; Pr. Lient. Safting Cavall. Prammen Aggershus, under ham M. Lientenanterne Schmidt og Bang. Hver af dem havde 20 Kanoner og omtrent 210 Mand Besættung. Da de havde holdt ud til henimod Slagets Ende, vare de begge formedelt Mængde af Grundskud aldeles sykkesfærdige. De havde haft Master og Seil; men baade disse og hine vare, især de paa Aggershus, saa sonderskudte, at de ikke vare længer til Dieneste; ogsaa de fleste Kanoner vare demonterede, eller ved Fiendens Skud gjorte ubrugbare. Af Rothes Mandstab var kun 10, af Hastings endog kun 30 Mand tilbage. Aggershus maatte aldeles have været tabt, dersom ille alt for at fleebe det med sig. Nær ved Land sank det alligevel men saa at det, der af Bemanding, Slib og Kanoner var tilbage, er frest, og intet kom i Fiendens Hånd. Nørre bragte sit Nyborg lige til ret uden for Toldbodens Ladningssted; der sank ogsaa dette paa et Dyb, hvor netop Dækket laae i Vandskorpen. Alle Kjøben er færdige, alt lost paa Dækket i Stumper, Takkelagen bengende i Grundser, Roelingen itubrundt overalt, de fleste Rapperter ligefaa og det undre i den Tilstand, at — det synker. Men voor mangt Mennesker og Grundskud det har kostet Fienden at bringe dem i denne Dørsatning, det vil vel aldrig blive erfaret.

Lient. Willemeds, en meget ung Søofficer, men saaledes kjendt, at der betroedes ham Besalingen over det af Gernet hvile Søbatterie paa 24 Kanoner. Det lykkedes denne unge Mand, at blandt de britiske Slike, han sit at fride med, var Nelsons eget; og saaledes udforde han det ham tilfaldne alvorlige Gredet, at den britiske Søheit, da han efter Slaget kom her i Land, va-

derrettede sig om, hvem det var, som havde fort dette Batterie, hvilket, han tilstod, havde tilfojet ham megen Skade, og gjort hans Angreb en synderlig haardnakket, levende og velbestyret Modstand; hvorved denne Fiende fandt sig forpligtet til at giøre Bedkommende her opmærksomme paa det meget, Fædrelandet har i Tiden at vente af den unge Kriger, som saaledes begyndte. Ved at rette sine Skud deels saavidt muligt mod Roret, og derved gjøre Skibet uskyldig, deels lige ind mod Boven af Skibet, da denne vendte mod ham, holdt han mere end en halv Time dens Hild saa nogenledes fra sig. Da om sider Nelson med Anstrengelse vilde lægge ind paa dette frygtelige Batterie, og bemægtige sig det, efterat det allerede var meget forsendt, kappede han Ankrene og fik det, under vedholdt og ei ved Arbeidet med at synne bort afbrudt velfiget Skydning, formedelst Hurtighed og modig Håndsnærvoerelse, hælet ind paa Grunden paa Siden af Tre Kroners Batterie, i Sitkerhed, og var dette det eneste af samtlige de sejlske Fartøier, som vare med i Slaget, der undgik, forladt eller gandske ødelagt, at falde i Fiendens Hænder.

13 Vers. Siceland, et kun 14 Aar gammelt brugesigt Drægtskib paa 74 Kanoner, der dog ver, hvor det i Blotkæffen beboedes, maatte bentægges, fastankret som de andre, endskjont forsynet med Master og Takkelage, dog uden Seil, som det ei var bestemt til her at bruge. Den Overbefalende var her Capit. Harboe, fremdeles Pr. Lientn. Hoppe, og Sec. Lientn. Diederichsen, samt M. Lientenanterne Wedele, der hædersfuld faldt i Slaget, Justesen og Bohrrensen, og af Landofficerer — — Lientn. Sris. Efter flere Timers dierge Deeltagning i Slaget vilde Nyffen, at Ankertougene bleve overskudte, og at dette Skib, saaledes uskyldig, drivende og om sider fastsiddende paa Udwbet, maatte modtage Strommen af Fiendens Kugleild. Ved den kæmpe Harboes og hans Medstrideres Mod og Sindighed holdtes det alligevel endnu i Virksomhed, indtil Slagets Ende ved Stifstanden. Ei forend den paas-følgende Dag, blev det — skjont det forend Stifstanden hoerken var forladt eller overgivet — af Fienden taget i Besiddelse; men dog ei uden i Slaget saaledes at være forskudt, at det havde 27 Grundskud, alle Master, Rundholte og Takkelage reent sonderbrudte, og at Fienden i en af de paafølgende Nætter overgav og saa dette Bytte til Luerne.

Eyen, en lidt Fregat paa 10 Kanoner, der egentlig var med som Repetiteur, eller Gientager af de Signaler (Befalings-tegn med Flagge) hvorved Defensionens Overanfører bestyrede Slaget. Det fortes af Capit. Lient. Baron Holsten, med Sec. Lientnanterne Grothschilling og Dorn. Døgaa paa dette lidet Skib saaes vore Mand at deeltage i Striden saa meget som efter dets Styrke muligt. Efter adskillige Grundskud, melder Commandeur Fischer, lagde ogsaa dette med Master og Takkelage forskudt inden-for Stubben.

Rendsborg, en Cavallerie-Pram paa 20 Kanoner, fort af Capt. Lient. Egede, med M. Lientenanterne Moller og Alarejrup. Den havde sin Plads mellem Blotkæbene og Wagrien og Jylland, var saaledes blandt de forste, der kom i Slagets Hede, og længst maatte udholde den. Saa beundringssværdigt, som det nok virkeligen er, at intet eneste af de andre med Seil forsynede Fartøier, der i dette over 5 Timer varende Slag mod en saadan fiendtlig Flode, blev Fiendens Bytte, saa lidet er det at undre paa, at dette, saa lenge utsat for det unaadelen overlegne Angreb, der om sider fik de svære med den ubegrivelige Tapperhed forsvarede Troekasteller, det laae ved Siden af, til at tie, maatte, efter efter et stort Tab af Mandstab, reent skudt til Brag, og løsstundt fra sine Rus-

Rasmussen og Möller, og af Landstakten Lientenanterne Rothe og Niemster. De sendte i Land, at berette deres Anførers og med hans en Maengde af hans Krigeres Død, og at forlange en ny Anfører. Angrebet var yderst heftigt. Kronprinsen var selv tilstede paa Nyholm, hvor han med egne Hine tilsaæ, og, ej inden Deeltagelse i Stridens Fare, ordnede og befoel alt muligst, til Undsætning, de efterhaanden i Land kommeude Saaredes Besorgning, alt, hvad der nu var at foranstalte. Om ham var en Kreds af dem, som ej umiddelbar deltog i Slaget. Den faldne Thuras blodige Plads var i dette Diblik ej ved Befaling at overdrage noget. Kronprinsen, tillidsfuld til vore Søemand, tilbod hvilken af dem, som endnu vilde, at modtage den. Capitaine Schröder se, der for sin Helbrede Skyld for nogle Aar siden var udtraadt af Etaten, var den, der uisomt fremstod, og medtog den frugtelige Opsordring. Tilligemed et Antal Krigere, der frivillige som han ilede til Striden, gik han i Baaden, de britiske Kanoners Haglstorm, og Doden imøde. Doden fandt han. I det Diblik han besteg Toldrebstrappen paa det gjennemhuldede Brag, rev en fiendtlig Angle ham overtover.

12 Vers. *H*ielveren en synkfri Fregat paa 18 Kanoner fordes af Pr. Lieuten. *L*ilienfjold. Denne forsvarede sin Plads i Striden, indtil den, da Blokskibene havde maattet forlades, havde, hvor den laae, allene at stride mod den alt for overlegne Magt. Den af en kjeck Fægtning til vor Handelsforsvar mod Kapere i Vestindien allerede for hæderligenv betjente Anfører ngedes nu til blot at redde Skib og Mandssab fra at falde i Fiendens Bold.

Capit. Lieuten. Rothe forde Cavallerie-Prammen Nyborg; under ham vare Maan. Lientenanterne Lind og Telleesen; Pr. Lieut. Faating Cavall. Prammen Aggershus, under ham M. Lientenanterne Schmitz og Bang. Hver af dem havde 20 Kanoner og omtruet 200 Mand Besætning. Da de havde holdt ud til henimod Slagets Ende, vare de begge formedelt Maengde af Grundskud aldeles synkfærdige. De havde havt Master og Seil; men havde disse og hine vare, især de paa Aggershus, saa sørdfænde, at de ikke vare længer til Ejendom; ogsaa de fæste Kanoner vare demonterede, eller ved Fiendens Skud gjorte ubrugbare. Af Rothes Mandssab var kun 10, af Faatings endog kun 30 Mand tilbage. Aggersbuns maatte aldeles have været tabt, dersom ikke Capit. Lieuten. Rothe med sit kun lidet bedre Nyborg havde vojet alt for at sloe det med sig. Nær ved Land sank det alligevel, men saa at det, der af Bemanding, Skib og Kanoner var tilbage, er frest, og intet kom i Fiendens Haand. Rothe bragte sit Ruberg lige til tæt uden for Toldbodens Ladningssted; der sank ogsaa dette paa et Dyb, hvor netop Dækket laae i Vandflorpen. Alle Ejebom-havns Indbuggere have der seet, hvorledes et Skib seer ud, for end danske Sømænd drage det ud af Striden. Bugspridet og en Mast reent borte, de andre forkunstic med mange Skud, og falderfærdige, alt lost paa Dækket i Stumper, Takkelagen hængende i Grindser, Roelingen itubrundt overalt, de fæste Ræperter ligesaas og det undre i den Tilstand, at — det synker. Men voer mange Mennesker og Grundskud det har kostet Fienden at bringe dem i denne Forfatning, det vil vel aldrig blive erfaret.

Lieut. Willemsen, en meget ung Søofficer, men saa des hiedt, at der betroedes ham Befalingen over det af Germet bygde Søbatterie paa 24 Kanoner. Det lykkedes denne unge Mand, at blandt de britiske Skibe, han ful at stride med, var Nelsons eget; og saaledes udforde han det ham tilfaldne alvorlige Ufrende, at den britiske Søhest, da han efter Slaget kom her i Land, un-

derrettede sig om, hvem det var, som havde fort dette Batterie, hvilket, han tilstod, havde tilfojet ham megen Skade, og gjort hans Angreb en synderlig haardnakket, levende og velbestyret Modstand; hvorved denne Fiende fandt sig forpligtet til at gjøre Wedkommende her oymærksomme paa det meget, Fædrelandet har i Tiden at vente af den unge Kriger, som saaledes begyndte. Ved at rette sine Skud deels saavidt muligt mod Roret, og derved gjøre Skibet uskyrligt, deels lige ind mod Boven af Skibet, da denne vendte mod ham, holdt han mere end en halv Time dens Ild saa nogentes fra sig. Da om sider Nelson med Anstrengelse vilde legge ind paa dette frugtelige Batterie, og bemægtige sig det, efterat det alslerede var meget forskudt, kappede han Ankrene og fuld det, under vedholdt og ei ved Arbeider med at flytte bort afbrudt velsigtet Skydning, formedelst Hurtighed og modig Håndsnærverelse, halet ind paa Grunden paa Siden af Tre Kroners Batterie, i Sillerhed, og var dette det eneste af samtlige de sejlsøse Fartsier, som vare med i Slaget, der undgik, forladt eller gandste ødelagt, at falde i Fiendens Hænder.

13 Vers. Sjælland, et Kun 14 Aar gammelt brugesligt Drængeskib paa 74 Kanoner, der dog her, hvor det i Blokcreffen besøvedes, maatte henlegges, fastantret som de andre, endskjont forsynet med Master og Takkelage, dog uden Seil, som det ei var bestemt til her at bruge. Den Overbefalende var her Capit. H. arboe, fremdeles Pr. Lientn. Hoppe, og Sec. Lientn. Diederichsen, samt M. Lientenanterne Wedele, der hæderfuld faldt i Slaget, Justesen og Behrnsen, og af Landofficerer — — Lientn Gris. Efter flere Timers dierge Deeltagning i Slaget vilde Illyffen, at Ankertougene bleve overskudte, og at dette Skib, saaledes uskyrligt, drivende og om sider fasthændende paa Udvbet, maatte modtage Strommen af Fiendens Kugleild. Ved den fælle Harboes og hans Medstridores Mod og Sindighed holdtes det alligevel endnu i Virksomhed, indtil Slagets Ende ved Stilstanden. Ei forend den vaas folgende Dag, blev det — skjont det forend Stilstanden hoerken var forladt eller overgivet — af Fienden taget i Besiddelse; men dog ei uden i Slaget saaledes at være forskudt, at det havde 27 Grundsfud, alle Master, Rundholte og Takkelage reent sondersbrændte, og at Fienden i en af de paafølgende Nætter overgav ogsaa dette Bytte til Querne.

Eiven, en siden Fregat paa 10 Kanoner, der egentlig var med som Repetiteur, eller Gientager af de Signaler (Befalings-tegn med Flagge) hvorved Defensionens Overansører bestyrede Slaget. Det fortes af Capit. Lient. Baron Holsten, med Sec. Lientnanterne Grothschilling og Dorn. Dgsaa paa dette lidet Skib saas vores Maend at deelte i Stride: saa meget som efter dets Styrke muligt. Efter adskillige Grundsfud, melder Commandeur Fischer, laaede ogsaa dette med Master og Takkelage forskudt indenfor Stubben.

Rendsborg, en Cavallerie-Pram paa 20 Kanoner, fort af Capt. Lient. Eggede, med M. Lientenanterne Moller og Aarestrup. Den havde sin Plads mellem Blokskibene og Bagrien og Jylland, var saaledes blandt de første, der kom i Slagets Hede, og icke maatte udholde den. Saal beundringsværdigt, som det nok virkeligen er, at intet eneste af de andre med Seil forsynede Fartoier, der i dette over 5 Timer varende Slag mod en saadan fiendtlig Flode, blev Fiendens Bytte, saa lidet er det at undre paa, at dette, saa icke utsat for det unaadelige overlegne Angreb, der om sider fulde var med den ubegribelige Tapperhed forsvarede Trælasteller, det laae ved Siden af, til at tie, maatte, efter efter et stort Tab af Mandstab, reent skudt til Brag, og løsstudt fra sine An-

Pere staaende paa Grund eller funken, omsider falde i Fiendens Haand.

Fornuden de Batterier, der ere nævnde i Wisen (hvilkens ingen Ende vilde faae, dersom der alting skulde opregnes) vare her med i Kampen, og bidroge i Forbold til deres Styrke kraftigen, til at giore den hæderfuld for den danske Orlogsmagt, unyttig for Fienden, tre Stokpramme Søhesten paa 18 Kanoner under Lieut. Middelboe med M. Lieut. Lilleholdt; Sværdfisken paa 20 Kanoner under Lieut. Sommerfeldt med M. Lieut. Bang; og Haren ogsaa paa 20 Kanoner under Lieutenant S. L. Moller og M. L. Lind.

Endnu var et af de vigtigere Forsvarsverker, Orlogslivet Holsteen paa 60 Kanoner; det var 29 Aar gammelt, dog brugeligt bemasket og tiltakket, men saae her med som Blokstib, uden Seil. Den Overstafalende var Capt. Ahrenfeldt, næst ham Capt. Lieut. Andresen, Pr. Lieut. Linstrom, M. Lieutenanterne Sonne, Haas og Langemark, og af Landetaten Hein og Holm. Da Dannebrog kl. 11½ kom i Brand, fiktede Defensions-Anføreren derfra hidover med sin Stander. Esterhaanden kom nu Angrebet saaledes vid, da det var det næst nordligste lagte af de Blokstibe, der deltog i Slaget, at han kl. 2, etter maatte flytte den herfra hen paa det faste Batterie ved Tre Kroner, hvor nu Slaget begyndte mellem samme, samt det øvrige af den nordre Linie, og Admiral Parlers Devision. Allerede da var Holsteen meget forstukt, havde mange døde og saaredes, et stort Antal Kanoner ubrugeliggjorte; og først da og siden gif den talrige Fiendes Hoved angreb ud paa det og de deromkring nærliggende Batterier. Dette saaledes, som det under saadan Kamp var og videre blev tilrett, forud af Tiden allerede ødelagte Skib var, uagtet det var eneste af, hvad Fienden gjorde til Nutte, hvilket han, for dog ikke have noget Nutte at forevise, foretog at reparere, og bruge. Huller, hvormed det var gennemboret, borttaget for de utallige brudne Mastes og sat nye i Stedet, blev det saavidt i Stand, at han har vovet at bruge det til Hospitalskib, og som saadant sendt det hjem til England.

Endnu var her nogle saa Skjærbaade med i Slaget. Disse hver kun med to Kanoner forsynede, smaae No-Fartzier, bidroge Fiende til at vendte om med usorrettet Sag, hvor lidet end den hervorende Beliggenhed er skillet for disse Søehusarers flugtige Angreb. Rygget nævner især to af dem, een fort af Lieut. Conrad Grove, en anden af Lieut. Louis, der med udmerket Dierbed passede paa, nærmrede sig tæt under de fiendtlige Orlogsmandsbådene, og gennemstregte dem langsels med deres Augleto Kanoner, forend han tilbagekaldt fra dette Bovestykke lige saa hurtigen med Seil og Rærer freistie sit lille Fartoi. Ingen af disse faldt i Fiendens Bold.

Ikke maa dette, og endnu mindre det lidet, der staaer i Wisen, paa nogen Maade anives for en fuldstændig Fortegnelse over alt det, vores Forsvarere have gjort for os. Overmaade meget er her ganske vist at tilfoie, da dette kun er bestemt til at give Læseren, uden Opford, i stor Korthed, Kundskab om saa mange Skildring, som kan være uof, til at han deraf kan fatte et Begreb over, hvad vi skulde Hæltene. Logn er intet af det, her er sagt, der er intet, forsættigt fremstillet bedre eller værre end Optegnen veed saa ueiagtigen, som han har faaet det at vide. Man-

af de nævnte Mænds Fortjeneste, alles, er sikkerligens større end her meldt. Ingen fortvilede, om han finder sin Fortjeneste, og det, han har gjort, ikke sat i sit fulde eller rette Lys; ei heller, om der skulde være nogen Urigtighed i det anførte, som baabes ei at kunne være i det mindste af Betrydenhed. Dette er alt uforståeligt, og mod Anmelderens indertige Ønske, der gaaer ud paa at forståe Sandhed til enhvers fulde ham tilkommende Hæder. Ved et nyt Døslag af dette er Anmelderen paa det redebonste saa villig som pligtig til at rette og forandre det, som saadant behöver, hvorför han takuenmelig modtager enhver Annoisning til Rettselsje.

14 Vers. Danmarks Kronprinds. Efter at have med en Iver, en Midkierhed for at ordne og fåtte alting saa, som det til Statens og Stadens Træbæd, Forsvar og Held, i Forhold til Statens Styrke og Evne, dens Forbindelse med andre Stater, og til hvad der, alle Omstændigheder tilsammenlagte, paa nogen Maade var muligt; efter dertil at have brugt, raadsprægt, ansat, fulgt, de duelstige og bedste Mænd, som han til ethvert hidhørende Øgredde kunde og burde forlade sig paa, efter hermed at have fysselfsat sig Dag og Nat med en Arbeidsomhed og Bedbolden, hvori ingen af Undersaatterne vil kunne overgaae ham, stod han i Farens og Angrebets afgjorende Timer, Slaget saa noer, som det uden overdræven og umutig Forvovehed var muligt, paa Nyholm, og tilsaae, og anordnede selv alt, hvad der var at anordne, og, vedblev der saa længe, til Bomberne baglede ned rundt om ham, da først de, der vare om ham, til formaaet ham til at drage sig lidt mere bort fra den Fare, han for sin Person ei har ladet Kjendtegn til at bemærke. Men der saae han, og sikkerligens lagde paa Herte, hvorledes han og Staten kan lide paa vores Søfrigere, og hvem det var, der her visste, hvorledes man kan lide paa dem, samt hvad der til vort Forsvar og Træbæd fremdeles er at iagttagte.

15 Vers. Et Par af Brittens Flag. Mod Enden af Slaget, da ei allene endnu Bloksibet Skælland, Hjelperen, og Willemoeses flydende Batteri, trods alt, hvad de havde lidt, men ogsaa omfider Tre-Kroners-Batteriet havde faaet ret Skud paa nogle af Fiendens Skibe, deriblandt Nelsons eget, og der af disse var et kommet paa Grund, og derved havde forvirret sig i et andets Takkelage, saa saae man Bimperne paa to ja maaskee tre af dem at blive strogne. Men Britterne vare talrige, de som kunde manevrere, manevrererede, som altid, fortræffeligen; der kom Undsætning, men især kom i det samme — Stiftandsflagget og Ordren at høre op med Slaget. Britterne blev frelsie. Men da først om Matten deryaa, gjorde de, figer man, deres ingen Misundelse vorde Erobring af de forladte Skuder.

16 Vers. Det halve af vort Nedenveræk. Det maa vel lægges Merke til, at det var kun Nedenveræk, der var i Slag, og kun det halve deraf. At deraf en stor Deel gik i Lobet, meddens der ei engang var noget ret Angreb paa det andet halve, end saa paa vor Hovedforsknadsning, nemlig Quintus, den lange Linie bag Christianshavn, Nyholm og Bastellet, dette er dog vel ikke nogen Erobring eller Seier? Man kunde næsten ligesaa gjerne fremvise som Seierstegn de fiendtlige udskudte Kugler.

17 Vers. Med syvfold Overmagt. Vore svv Bloksibé,eller om man vil ni), og de opregnede mindre Fartøier vare i Slag med hele den britiske Flode, ei engang Parkers tilbagefiggende Afdeling fraregnet, thi den var noer nok til at hindre vores nordenfra at komme til Bistand, medens den sendte dem, der vare i Slaget, ubehindret idelig Undsætning af Folk, Munition, ja Skibe. Men endog de af Fienden, der virkelig og umiddelbar vare med i Slaget, havde dog nok, uden Overdrivelse, mere end dobbelt

saa mange Kanoner at bruge mod os, som vi mod dem. Hvor høit vil man nu regne, at deres Skibe alle vare bevegelige? at de muddroge sig, saasuart de feilede noget, satte sig i Stand igjen, og lagde imidlertid nye frem? at de kunde legge sig ben for vore, hvor det var bequemstest og mindst farligt, medens vore, faste og ubevægelige paa Pletten, maatte blive, hvor de bare, uden at undrage sig og sætte sig i Stand igjen, uden Tilsjod eller sand Undsetning?

18 Vers. Dyrkt klochte Broende. paa det ikke meget værde, forbillede, og temmelig trostede Holsteen over, opbrændte fienden efterbaanden, i Nætterne efter Slaget, alle de Skrog, vi, efter prægtigen gjort Brug, ved Stifstanden overlode i hans Haand. Den Lysning blev ham nok temmelig dyr. Han fortæller vel ikke om, hvad den har kostet ham, men vist er det mere, end den var værd. De af hans Skibe, som vare især med i Heden, saae vi her fra vore Høider og Taaene, først billede som Dørslage, ligesom vore, da vi fortalte dem, siden belagde med Lappar og Indfæstninger. Et par af dem skal han, som og er sandsynligt, have broendt op, tilligemed vore, et eller flere af de mindre skal han som uistandsættelige, have ladet sunke herude paa Øbvet. Det vore, som det vil, saa ere dog vore gamle Truge en daarlig Erflatning for, hvad Toget bid kostede ham. Han satte neppe dem af vore Folk, der blev tilbage paa nogle af vore Blokke, ombord paa de øverst tilredte af sine. Et af dem, Ardent, hvor der kom af vore Folk, havde dog saaet 74 Skud i Straaget, deraf 14 i Vandgangen. Masterne bragede, Bugispredet affskudt, alle Stensager, samt Banter og Takkelage overstukte, og døde og saaredes Folk i Forhold derefter; et andet fortelles at have haft 150 Mand døde, et tredie lige til 270 Mand; nogle af Hjendernes Egne skal have angivet deres Tab af Døde til imellem 1200 og 1600; andre angive det endnu meget større. — Vi sit slet ingen paa gjort Regning? vore fastibundne Biekskibe skulde dog vel ikke i en Hast have sat Master ind og heiset Seil for at indhente de forskudte Skibe af den tætrige britiske Flode, som dog vel maatte formodes at holde nogle tilbage til at undsætte dem, der værst blevet tilredte? Vor Strid var drabelig Forsvarets-Strid, og drabelig udførte vi den, og afslogte Angrebet. Vor Stad og vor Flode er i fuldkomneste Behold; og derimod, et mod de mislyse Skrog, var dog Angrebet sigtet.

19 Vers. Der faldt, og døde den hæderfulde Dod for Far-drelandet vel en 7 til 800 af vore Forsvarere. Der indbragtes i Lazaretterne omtrænt 700, bedekte med hæderfulde Saar. En Deel af dem ere ogsaa døde; men mange ville vore gode Legers Dmhu og Kunst give os tilbage. Vore formuende Medborgere, endog af de mindre formuende mange, have utret deres Memmetydeligt til deres Pleie, til at formilde deres Smarter, til al lette dem deres Saar for de kommende Dage, som blive ved Tab af Lemmer eller Forlighed mere eller mindre satte ud af Stand til selv at forsørge sig og sine; og til at oprette det, der kan oprettes, af deres Tab, som her mistede erindrende Mænd eller Fædre.

20 Vers. Vi snart kan vente hædret Ro. Ved Stifstandes Opfyldelse. En Fred paa de Bilkaar, Admiral Parker havde fuldmagt til at slutte, vilde vor Konge ingenlunde modtage, ingenlunde fratrede den Forbindelse med de andre nordiske Magter, som Britterne vilde trouget os ud af, ingenlunde afvæbne den Magt, som var bestemt til fremdeles at haandhæve denne Forbin-

delse. Men for saameget muligt at spare den Blodsudgivelse, den Elendighed, den Ødelæggelse, som Krigens paa begge Sider altsid medfører, hvordan dens Udsald end bliver, samtykede H. M. i at standse med Fiendtligheds Udvørelse og videre Rustning for saa lang Tid, som der kunde behoves til, med samtlige de paagjeldende Magter at overlegge og aftale det forordne for med eller uden visere Waabenbrug at tilveiebringe en saadan fast og varig Fred, som suarende til Landsfaderens Ønske kunde betrygge os vedvarende Rydelse af den Statslykke, som Fædrelandets ene deryaa stilede Regjeringsforelse har vœuet os til; den Hæder for Trofasthed i Forbund, hvortil ethvert vor Regerings Skridt i Freden og Krigens hidtil har berettiget vor Stat; og den Hæder for Kjælhed i Kamp, hvilken vore Krigere den anden April tilstredre sig. — En saadan Fred var ikke med Admiral Parker at sluttet; men vel en Stilstand, i hvilken den kan tilberedes; en Stilstand, som imidertid aabner Danmarks Havn, uffrer dette Riges Kyster, og skjondt denne Admiral naturligvis ikke kan befale over det øvrige af den britiske Ørmagt, der muligen uafhængig af ham kunde beordres mod Norge, dog sætter os i Stand til at sende vore norske Brødre den Undsætning af Horn, som de i dette Dieblif trænge til. Denne Stilstand, denne, som det freydeligen haabes, saa visse som hæderfulde Indledning til fornuelsen af den gyldne Fred, den er altsiderede, som Freden vil vorde, en umiddelbar Wirkning af vores Forsvareres Forhold den anden April. Derfor atter her:

Held os, vort Fædreland er rigt
Paa sande Orlogshelte.

S a n g
for
Kronprindsens Livcorps
i April 1801.

Frebens, Sandheds, Lysets Bane,
Hædersvei til Held og Roes,
Du er vor; selv Stridens Jane
Kun ad dig skal lede os.
Men paa dig den at forsvare,
Kamp, og Moie, Bold og Fare,
Saar og Død vi byde Trods.

Chor.

Fredens Banner at forsvare,
Kamp og Moie, Vold og Fare,
Saar og Død vi byde Trods.

Fienden er her; han anfalder
Fredelige Danien;
Brødre! Fædrelandet falder,
Freden flyer, gjenbringer den!
Griber, drager, hvæsser Sværdet,
Uforsærdet, uforsærdet,
Staaer mod Fienden frem som Mænd!

Chor.

Draget har vi, hvæsset Sværdet,
Uforsærdet, uforsærdet,
Staae vi her til Kamp som Mænd.

Vældig vore Brødre mødte
Hist hans tunge første Slag;
Og med Heltemod ham stodte
Bort med uforrettet Sag,
Ogsaa vi ham saa vil møde,
Vold med Mod og Fryd afbøde
Til vort sidste Aandedrag.

Chor.

Hine Helte liig vi møde,
Vold med Mod og Fryd afbøde
Til vort sidste Aandedrag.

Snart skal vældig modte Fienbe
 Ønske Fred med danske Mænd,
 Evedragtsflammen slukt forsvinde,
 Freden smile blid igjen;
 Og med Venstabsbaand Athene
 Utter frydelig forene
 Albion og Danien.

Chor.

Snart med venstabsbaand Athene
 Utter frydelig forene
 Os med hædret gammel Ven!

Formand i vor Fred at nytte,
 Edle Fyrste, Frederik!
 Formand, Freden at beskytte,
 Vi af dig vort Banner sit.
 Og ved den, med den vi svørge,
 Fred, og Ret, og dig at værge
 Til vort sidste Djeblie.

Chor.

Fyrsten Frederik vi svørge
 Fred, og Ret, og ham at værge
 Til vort sidste Djeblie.

Sindvielsessang

for

Monumentet over Anden Aprils Faldne.

Paa deres Grav, hvis skjonne Lod
Det blev i Kamp mod vældig Fiende
At offre Hædrelandet Helteblod,

Staaer dette Taks og Hæders Minde;
Skjøndt og det staaer i hvert erkjændtligt Bryg
Forinden Danmarks, Norges, Holstens Kyst.

Men Hædrelandet selv det er,
Som hædrer dem og sig med dette Minde;
Og takfuld Danmark, Norge, Holsten her
Med Hæderskransen det omvinde.
Af os indviet her, o Steen! du staaer,
Bor Tolt til fjerne Fremtids sidste Aar.

Og til i Stov du smuldnér hen,
Welsigne Freden Dannerkongens Rige!
Men trues eengang, eller krenkes den,
Du kraftig Dannerfolket sige:
Saa værned dine Sønners Tapperhed,
Saa stedse værne den om Rigets Fred!

Sømands Sang.

Du Sømand, som du lært dig fræmme,
 Af Stormen og Vælgernes Gang.
 En Visse jeg vil nu istemme,
 Giv Agt paa min gammelbuds Sang.
 Hvis du mig opmærksom vil høre,
 Og blir dem, jeg synger om, liig;
 Saa kan skee jeg ogsaa vil gjøre
 Med Tiden en Visse om Dig.

Herr Alf var saa vøldig en Herre
 Paa Norges den bjergfulde Kyst;
 I Striden han søgte sin Ere,
 Og Hjertet sad høit i hans Bryst.
 Han agted ei Skjør eller Vinde,
 Sit Sømandskab Helten forstod;
 Han modte den mægtige Fjende,
 Og ingen Tid isned hans Blod.

Men dersor saa tog han sig vare,
 At seile med en, som var rød:
 Han aldrig, naar han skulde fare,
 Tog nogen Tid Krystere med;
 Og hvis han kom efter en Slyngel,
 Saa lod han ham gaae over Bord;
 Snart aldrig i hans Tid den Yngel
 Blev christelig stødet til Jord.

Saa reiste han tredive Gange,
 Mod Hjenden til Oslo og Slag;
 Til Slutningen bleve de bange,
 Saasnart de kun skimted hans Flags;
 Thi de ved Erfaring alt kjendte,
 At Sejer ledsgaede hans Stavn;
 Han kjemped, og entred, og vendte,
 Beladet med Bytte, til Havn.

Som engang han efter sin Maade,
 Til Orlogs var taget fra Land;
 Saa mødte en Sorover-Glaade
 Herr Alf og hans tredive Mand,
 De havde vel tredive Skibe,
 Men han og hans Folk havde Mod;
 Og Lykken kun sjeldan i Knibe
 Behjertede Sømand forlod.

Herr Alf farer frem, som han pleier,
 Og raaber med glædelig Rosst:
 Hei Karle, her har I en Seier,
 Som vel kan fortjene en Dyst.
 Lad see, at I ikke forglemme
 Den Leeg, I har øvet Jer i.
 Frisk, lad de Halunker fornemme,
 At de, som de møde, er vi.

Saa slog de saa ræs, som de kunde,
 Fem sex de af Skibene tog;
 Tolv Tretten blev boret til Grunde,
 De andre paa Flugten de jog.
 De sang, mens de sloges, og ladte
 Med Penge og Guld deres Kom;
 Saa modige Kurser de satte
 Til Havnens did, hvorfra de kom.

Men for de sik Landet i Die,
 Trembryder et skækkeligt Veir;
 Som Hjelde gaae Bolgerne høie,
 Og Kjolen stod fast paa et Skjer,
 I Bjelker og Planker det knager,
 Og Masten er slængt over Bord;
 Hvert Dieblik Stormen tiltager,
 Herr Alf tager derpaa til Ord:

Kom, Folk, vi i Havet maa slænge
 Det Guld, som vil blive vor Dod.
 Snart Bolgerne gjennem vil trænge,
 Snart synke vi for deres Stød.
 Hvad, svarte een: skal vi ombringe
 Den Skat, vi har kjøbt med vort Blod?
 Tolv af os i Ssen maa springe,
 Og derom maa strap kastes Lod.

Godt, svarte en anden, vi slogs
 For Alf og vor Pige, og vandt;
 Om Bolgerne Lønnen borttoge,
 Hvad var da den Fordeel, vi fandt?
 Men Ere og Løn vi begjerte,
 Og begge jo blev os til Deel.
 Hvi da kaste Lod? vi har Hjerte,
 Jeg selv er den første, Farvel.

Næst han over Borde sig kaster,
 Og spotter den Bolge saa vred;
 Med Sang strax en Flok til ham haster,
 Og lettet sloi Kjolen afsted.
 Herr Alf vilde holdt dem tilbage,
 Men Helten ad Døden kun leer;
 Det blev nu hans eeneste Klage,
 At han sine Folk var saa ejer.

Hvad synes J. Karle, om disse,
 Som Døden saa ringe ansaae?
 Fortjente de ikke en Bise?
 Og gad J fortjene den saa?
 Ifald J tor tugte en Fiende;
 Saa har jeg alt lovet Jer een.
 For Jer og Jer Konge J vinde,
 Om J gaae mod Døden som Mænd.

Olvar.

Jeg synger slet om Drab, og Mord, og Krig,
 Mig glæder ei Trompetens vilde Skrig;
 Jeg synger helst for min den kielne Pige,
 Og, Vinens muntre Gud! en Sang for dig.

Dog, Vinens Gud med Krigens Gud ei strider,
 Selv Helten tids har været Bacchi Ven,
 Og Nordan Mænd i fordums krigste Tider
 De baade Fienden slog, og drak som Mænd.

Saa sad du før i Harald Gilles Alder,
 O Olvar! glad ved dit det brede Bord,
 Et Anstrik seer: "Kom! Venden overfalder
 Dit glade Hjem med Sværd, og Brand og Mord!"

Han ilste ud, han saas den lede Fiende,
 Og uden Skæk han deres Vaaben saae;
 Af Miøden varm, han lysted an at binde,
 Og nu blev Vaabenbrag min Helts Attraa.

Af Væggen han den tunge Øre tager,
 En Kobberhjelm fra Tambeskjelvers Tid,
 Sit Pantser nu han frydefuld idrager,
 Og falder Gjesterne herud til Strid.

"Mænd! drinker nu", saa lyded Heltenes Stemme,
 "Bor Haralbs Skaal i stærken Öl og Miød!

Endeel af os den Fryd skal snart fornemme,
At stride, Fienden slaae, døe Heltens Død.

Kom! trods'er ham med Mod, som Normænd sommer,
Sit Glavind han ei længer svinge bør"
Saa talte han, sit Bæger han udtemmer,
Og gaaer, og ingen Mand ham følge tor.

"Vel!" blev han ved, jeg ene da skal nyde,
Den Glæde, at afsøde Fiendens Sted.
To Fienders Blod dog for min Arm skal flyde,
For dig mit Land jeg dør en værdig Død.

Saa foer han frem; strax Fienden ham omringer;
Men Heltens Sjel kan kjek mod Farer gaae.
Med stærke Arm han hvasse Øre svinger,
Og Fienden dyngeviis trindt om ham laae.

Borgerqvad.

Naar Viin, og hvad der hører til,
Opvarmer os til Glæde;
Enhver da strax om, hvad han vil,
Er rede til at qvæde.
Endskjondt, naar han skal sige Sandt,

Er saadant tibt det bare Tant;
Hvad om man dog var lidt klog iblandt?

Et Suk for elskete Fødeland
Bud første Skaal skal stige:
Lykselig leve hver en Mand
I Dannerkongens Rige!
Vor Konge først, og saa hver Sjel,
Hvis Værk og Flid er Landets Bel,
Hoit! Kongen og Landet Fred og Held!

Den næste Skaal skal offres dem,
Hvis Sveed os Brodet vinder,
Og dem, der værne om vort Hjem,
Og strække vore Fiender.
Belsign, o Himmel! Mandens Sved!
Glæd Landet med den gyldne Fred,
Kjæk Stridsmanden staae til Kamp bered!

Og Borger, Konstner, Handelsmand,
Og hvo det endog være,
Som stræber for vort Fødeland,
Dets Welfærd og dets Ure;
Med Held de bruge Træ og Steen,
Og Skib og Øre, Rok og Pen,
Til Hæder og Held for Norden Mænd!

O d e r.
Til min Moder.

Da første Gang min spæde Ros
Med Zaarer hilste dig og Livet,
Da trykte du til moderlige Bryst
Den Spæde, dig til Smertens Lon blev givet,
Jeg veed, o elskete Moder! noie
De Ord, hvormed du hilste mig;
Thi tidt, naar jeg omfavnet blev af dig,
Jeg tydelig dem læste i dit Die.

”Vor, sagde du, vor op, min Son!
”I Dyd, og til din Skabers Ere.
”Bliv i den Godes Die stor og stjøn,
”Den Godes Lon dit Maal gid stedse være:
”Er Dydens Bei end haard at træde,
”Snart ender Gravens Hvile den,
”Forslad den ei, snart skal den løbe hen,
”Forst vorde du min Alders Trost og Glæde.”

O elskete Moder, kunde jeg
Det Die, som har sagt mig dette,
Bestandig hos mig see paa Livets Bei,
Ei blev min God forvildet fra den rette!
Belan, jeg søger vil, og finde
Den Bei, du selv saa ødel gaaer,

Jeg noie træde vil i dine Spor,
Og herlig blier den Lon, jeg da skal vinde.

Med Glæde vil jeg vandre den,
Med Glæde — thi sejondt Taarer i dit Die
Torkynde Sorg, saa veed jeg, Dybdens Ven,
Han, som seer ned til Støvet fra det Høie,
Han har, endsejondt den Fromme græder,
Dog blandet Vellyst i hans Graad,
Men sat en hvas, en grum, en Aspis Braad
I den Vellystiges meest sværmeriske Glæder.

Til min Ven Rahbek.

Hyler, I Storme! raser over Jordens,
Dundrer I Tordner, saa Naturen sukker,
Vist kun, o Lynild, trefold hvasse Pile
Ned mod mit Hjerte.

Dobblege Kummer! kom, min Haand er rede,
Kom kun, jeg følger gjennem dine Rødsler,
Rødsler? hvad Skygge! for et mandigt Hjerte
Intet er Rødsel.

Har du ei rakt mig for de kolbe Hænder?
Har jeg ei fulgt dig ned i dine Huler?

Saae jeg ei, fljøndt ei vendtes bort mit Die,
Hele din Fælhed?

So vær velkommen, hist jeg seer dig atter,
Atter jeg følger; græselige Skygger?
Trefold Egyptiske Nat med Kolde Vinger
Alt mig indhyller.

Næbsomme Taushed! tordensvangre Stilhed!
Stoder Naturen ikke trange Sukke!
Ak! men hist brister Skyen, hist adsplittes
Lynende Himmel.

Men Storme, hyler! raser over Jordens,
Dundrer I Jordner, saa Naturen sukker,
Vist kun, o Himmel, trefold hvasse Pile
Ned mod mit Hjerte.

Ven! jeg vil spotte hele deres Brede;
See, jeg oplofter mellem Himlens Pile
Denne min Haand, med den anden jeg dig favner,
Medens jeg sværger.

Synt kun, o Klode! Himlens Hvelving briste,
Krus kun Planeten til Stov, knus den til Chaos,
Tumlende Klode, sonderbrustne Himmel,
Os ei skal skille.

Ven, Ven, dit Favntag hæver mig fra Jorden;
 Sielen beblændes med din, jeg Støvet slipper;
 Jorden forsvinder, nær den evighøie
Svæve vi begge.

Hyler, I Storme, raser over Jorden,
 Dunder, I Tordner, saa Naturen sukker,
 Vist kun, o Lynild trefold hvæsse Pile,
Her er jeg sikker.

Til min Læge.

Martii 1778.

Elisas elskte Smiil mig lærte
 En Ting, hvorom jeg tvivlet har,
 At trods Candiden og Voltaire,
 Jeg skulde selv usæjnsom være,
 Om jeg med ligegeyldigt Hjerte,
 Og taus din Omsorg oppebar.

En Verden, hvor en Times Glæde
 Tidt voldte lange Kummers Aar,
 Hvi skulde jeg fra den ei ile
 Med Glæde til en evig Hvile?
 Hvi næsten fri paa ny fremtræde
 Til Liv og Graad og tunge Kaar?

Saa tænkte jeg; Elisa smilte,
 Og mindre grum du syntes mig;
 Jeg skal da ei din Død begræde!
 Saa talte hun, fornyet Glæde
 Tilbage i min Barm hun smilte
 Og Tak, erkjendtlig Tak for dig.

Elisa lærer mig, at finde
 Vor Verden, trods dens Galde, sør:
 Den Elsktes hulde Blik forjager
 Alt Mismod, alle Livets Plager,
 Og glad jeg seer igjen forsvinde
 Nys vinkende, nys ønskede Død!

Men du, som drog mig hid tilbage
 Til Livets Fryd, og Døden tvang;
 Hvad skylder jeg nu dig? hvad Gave
 Dig værdig nok kan Livet have?
 O vil du, som Elisa tage
 Til Takke med min svage Sang!

Til Elisa 1778.

Ja Philosoph, ja viis du taler;
 Naturen eier ingen Qualer,
 Fornuften jo en Linbring veed.

Kan Lykkens Soel ei vederqvæge,
 O al dens Storm kan ei bevæge,
 Ei rygge din Lyksalighed.

Hvad kan en glad Indbildung fattes?
 Hvad kan imod dens Rigdom skattes?
 For den en Verden Intet er.
 En Krone, hvad! kan den fornsie
 Den Mand, som haanlig fra det Hoie
 Ned paa al Verdens Kroner seer?

Han hæver kun sin Sjæl fra Jorden,
 Ei frygter han al Skyens Jordens,
 Selv ei dens Brod op til ham naaer,
 Og sværmer kun, I Stov! hvad skader
 Det den, som nær Algodheds Fader
 Blandt hine hoie Aander gaaer?

Glad svinger han sig blandt Soriter,
 Og seer, hvad huin den store Britter,
 Og Jordens Viise kun sik see,
 Glad han ned i Afgrunden stiger,
 Og seer Naturens vide Riger,
 Og sig blandt dens Lyksalige.

Stolt i sin Fryd han Stovet glemmer,
 Henrykt ved Sphærers hoie Stemmer,
 Prams Skrifter, 4 Deel.

Og Hvirvelbandsens Majestæt.
 Men Viismand! har da og dit Die
 Seet Præget af den Evighøie?
 O har du min Elisa seet?

Sil Tiden.

Ræste er din Hart, o Flod! hvad Haand
 Har Kraft at standse den?
 For langsom er endog min Hand,
 At stue Løbet hen.

Min Baad blev sat paa Bolgen ud;
 Din Strom den rev med sig,
 Den tumler frem; o Tidens Gud!
 Kun du kan redde mig!

Nu gjennem grumme Hvirvler gaaer
 Dens Kjol med voldsom Sil
 Nu Storm og Bolge mod den slaaer,
 Snart, snart den synke vil.

Førvirret tumler jeg, og seer,
 Og kjender Løbet ei,
 For standset ved det blinde Skier
 Jeg seer mig af min Wei.

O Tidens Gud! og blinde Skier,
 Og Bølgens aabne Grav,
 Den eneste Veiledning er,
 Du en Forvildet gav?

Du hoie Styrer! o ledsgag
 Mig selv, hvor jeg skal gaae,
 Ifald min Baads forknuste Brag
 Den ønskete Havn skal naae.

Driv alle fiendiske Storme hen,
 Split Torden-Skyen ab,
 Gjor Himlen klar, og Farten reen,
 Og Reisen let og glad.

Jeg ønsker mig ei Lykkens vind;
 Selv den kuldkaſte kan;
 Bedst jevne Strom mig fører ind
 Til ønskete Havn og Land.

Efter Horaz.

Forsøvet af den dybe Sne
 Du Marken seer, og Skovens Eger
 If Vintrens Byrde staae nedboiede,
 Og med staalklædte Sø forgjæves Zephyr leger.
 (4*)

Driv Kulden bort, læg Sib paa din Camin,
Og gjennemvarm os saa med ungerst Biin.

Giv Resten tryg i Skjæbnens Magt,
Den vil, og al Naturen lyder;
Dens Skjebne Jord og Hav er underlagt,
Og Stormen slumer ind, saasnart dens Vink fun byda
Sorg ei for det, som først i Morgen skeer,
Modtag det glad, hvorledes det end er.

Hærd ei for Kjerlighed dit Bryst,
Og dands, thi Dands forjager Griller!
Snart quæler Livets Winter muntre Lyst,
Skjon Buegangen er, naar blege Maane smiler,
Og Mængden surrende opfylder den,
I Pelsen svøbt du iile bor derhen.

Saa skal du under Aftenlyst
Opdage her din elste Pige.
Den kjendte, kjere, kjelmiske Rost
Dig, hvor hun gaaer, med Vished snart vil sige,
Den Ring hun dig tilbagefordre da,
Som du til Pant fik revet hende fra.

Efter Horaz.

Lad Skjebnens Hab dit Mod ei undertrykke,
 Men trods den med et stedse roligt Sind.
 Ei heller bliv fortumlet af din Lykke,
 Snart til sit Hjem Dig Døden vinker ind.

Din Fryd, din Sorg, alt skal du da forlade,
 Hvad enten du hver Time græd, min Ven!
 Hvad heller de dig alle vare glade
 Ned Druesaft og Gammen drevne hen.

Mit Raab er, hist hvor Granetræets Skygge
 Benstabelig med Poplens samler sig,
 Du Glæden der et Tempel skulde bygge,
 Ig der med Lykkens Gunst forlyste dig.

Bring derfor dig alt det, som Hiertet glæder,
 See Bækvens Vand flyer sjælvende forbi,
 Ævor skjent! o iil, mens Aldren det tilstede,
 Nu kan du; Livets Dør snart lukkes i.

Din Gaarb, din Mark, hvis Bredde Søen kysser
 Din Have, alt du da skal reise fra;
 Dit Guld, hvis Klang dig nu saa godt inddysser,
 Den hele Verden skal forlades da.

Du rige Mand, hvad vil da Guldet nytte?
 Hvad stolte! de, af hvilke du er fod?
 Ei meer, end om I fødtes i en Hytte,
 I da bevæge skal den haarde Død.

Enhver af os det samme har ivente,
 Og Lykkens Hjul ombreies for enhver.
 Seent eller snart vi sidste Lod skal hente,
 Det sidste Skridt os alle fælles er.

Efter Horaz.

Ei paa før vante svage Binge
 I tynde Lust jeg hæver mig.
 Min Sjæl med Jorden ei fornøjet,
 Nu over Avind høit ophøjet,
 En Stad, en Verden agter ringe,
 Og høit fra den oploftet sig.

Du store Bæsen, Nanders Herre!
 Teg Stov, som mine Fædre var,
 Teg skal blandt Stovet ei forsvinde,
 Teg Tid og Død skal overvinde,
 Og naae hos dig saa hoi en Gre,
 Som Verden ei at byde har.

Det Jordens Leer, jeg det alt taber,
 Min Sjæl sin Frihed føler alt,
 Det svage Legem jeg forlader,
 Og Hånd, som du, o Godheds Fader,
 Jeg nærmer mig til dig, min Skaber!
 Alt seer jeg dig, Stovdækket faldt.

Sa hvor hün store Hånd selv svæved,
 Før Støvet avled Mennesket,
 Dybt, Dodelige! ned til Eder
 Seer jeg fra hine høie Stæder,
 I Jordens Guder! høit ophevet
 Fra Eders usle Majestæt.

Nu Jordens Stov jeg seer ei mere,
 Selv Jorden kun som Stjerne stor,
 Og du, hvis Nasyn for mit Die
 Gav Glands lig Glandsen af det Høie!
 Selv dine Straaler borte ere;
 Farvel da, usle, trange Jord.

Mig andre Kloder nu alt skue,
 Befriet fra mit Legems Baand,
 Blandt andre Solekredzers Skarer
 Min Skabers Spor jeg gjennemfarer:
 Høit brænder her i ødel Lue
 For dig, min Gud, min lette Hånd.

Dg S., som kavle end i Stovet,
 Dg til mit Stov med Sorg see hen,
 S Sorg og Jordfærd kun spare,
 Dg denne Graad, o lad den fare!
 Er da min Vortgang saa bedrovet?
 Nei kun et Blink, vi sees igjen.

E f t e r H o r a z .

Naar Telephus henrykker dig,
 Fordi hans Hoved, Nosen liig,
 Udbreder Bellugt, og hans Arme
 Som Voret ere, Lydia!
 Min hele Galde kaager da,
 Og hoit mit Hjerte slaer af Harme.

Gorstanden næsten flyver hen,
 Nu rod, nu bleg, nu rod igjen,
 Du skulde see din Elskers Kinder,
 Selv Zaarer da sig stjele frem,
 O Lydia! o seer du dem,
 Og seer, hvor jeg af Sorg henvinder?

Hvad Smerte, om det faldt ham ind,
 Din Skjønhed, rasende af Vijn

Med nedrig Klamren at vancere;
 Om mig til Hævn, men dig til Straf,
 Han din den skjonne Læbe gav
 Et Mærke af hans Land at bære?

O troe mig dog, haab aldrig, han
 En trofast Elsker blive kan,
 Han slet paa dine Kysse skjønner,
 De Kysse, som Cytheres Haand
 Gav Nectar-Sødme, Liv, og Vand
 For sine meest udvalgte Sønner.

O hvor lyksaligt var det Par,
 Hvis Elskovs Baand saa knyttet var,
 At intet det oploße kunde,
 Hvis Kjærlighed ei nogen Tid
 Blev svækket ved usalig Splid,
 Og først med Døden gik til Grunde.

E f t e r H o r a z .

Nu løses Vintrens Baand, og verler af
 Med yndig Vaar, og Vestens milde Vinde;
 Nuaabnes for tilbundne Hav,
 Et Hjord ei Plovmand nu vil længer holdes inde,

Nu Venus alt med hendes Gratier
Bed Maanens blide Skin jeg dandse seer.

Nu seer jeg og den haltende Vulkan,
At smedde Tordnens Gud de grumme Vaaben;
Jeg nu mit Hoved pryde kan
Med Krandse; Blomstret alt har fundet Jorden aaben.
I skyggefulde Lund til Vaarens Gud,
Jeg atter frit kan aande Sukke ud.

Den blege Dods de haarde Knokler skal
Paa Riges Dor saavel som Armes banke,
Ja selv paa Kongers gyldne Sal;
Ven! Livets Korthed dig forjage bør hver Tanke,
Som alt for vidt hen ud i Tiden seer;
Et Dieblik, vi ere ikke meer.

Brug Tiden da, imedens du den har.
Snart skal du bort, bort fra de muntre Glæder,
Din Doris, nu saa dyrebar,
At næsten Kjønnet selv den Undige tilbeder,
Hun selv, som nu du saa henrykket seer.
Dit Kjøn endog snart ei behager meer.

Efter Anacreons tredie Ode.

Som en Nat jeg engang laae,
Stormen hæslig hylte,
Det var mørkt, og Himmel graa,
Voldsom Regn nedfylte,
Allesov, alene jeg
Laae i dybe tanker;
Kommer i det samme ei
Elskovs Gud, og banker!

"Hvem er det, som banker her?"
Raabde jeg forbittret.
"O en lille Dreng det er,"
Svarte han, og zittred',
"Jeg er vaad fra Taa til Top,
"Jeg foer vild, jeg Arme!
"Frygt ei, skynd dig, luk mig op,
"Giv mig Ly og Varme!

Jeg, som en barmhjertig Sjæl,
Ham i Stuen bringer,
Tænder Lys; men tænk mig vel,
Drengen havde Vinger,
Vinger, Kogger, Bue, Piil,
Hvo kan saadant fatte?

Men han fros, jeg gjorde Ild,
I mit Skjod ham satte.

Jeg vred Vandet af hans Haar,
Husted' i hans Hænder;
Kulden i en Hast forgaaer!
Smukt han sligt erkjender.
Da han kom sig, siger han:
"Fly mig hid min Rue!
"Jeg gad vist, om Strengen kan
"Endnu længer due."

Derpaas gribet han en Piil,
Sigter paa mit Hjerte,
Spænder Buen, skyder til,
Leer saa af min Smerte.
"Glæd dig med mig," siger han,
"Nu jeg er alt trostet,
"See, min Rue er i Stand;
"Du har Saar i Brystet."

Efter Anacreons tyvende Ode.

Man ved Elskov mange, mange
Fordum saae forvandlede,

Som man af de gamle Sange
Alt for vel endnu kan see.
En blev Træ, en anden Svale,
En som Abe løb omkring,
Somme blev til Nattergale,
Mange blev til ingen Ting.

Jeg for dig, min elskte Pige,
Gjerne lod mig slæbe om,
Dersom Skjebnen vilde fige
Over mig en saadan Dom.
For Exempel, jeg gad due
Til et Matbord-Speil for dig;
Stedse jeg dig da fik skue,
Stedse jeg blev seet af dig.

Jeg modtog det som en Lykke,
Doris, med fuldkommen Lyst,
Om jeg blev det lille Smykke,
Som du hænger paa dit Bryst;
Eller ogsaa Haandpomade,
Sminke, Baslevand for dig,
Naar kun Skjebnen vilde lade
Dig, min Doris, bruge mig.

Din, min Doris, vil jeg være;
Er jeg det, er alt mig nok;

Du som Uhr mig kunde bære,
 Eller og som blot Berlok.
 Jeg vil være Wifte, Handfæ,
 Sko — nu vel, ja Sko for dig ;
 O, din var jeg jo dog gansfæ,
 Doris God jo traadde mig.

Efter Horatii 1 Bogs 22 Æde.

Ærlighed og Dyd behøver
 Ingen Rue, intet Spyd;
 Kun den feige, lummølle Røver
 Væbner sig ved mindste Lyd.
 Blandt forstegte Hottentotter,
 Paa ildsvangre Heklas Nyg.
 Musens Yndling vandrer tryg,
 Rolig han med Farer spotter.

Ingen solbrændt Afrikander
 Saae saa grumt et Dyr engang,
 Som blant Dales Gulbrands Graner
 Mødte mig, der git og sang.
 Sigrid sang jeg, glade Tanker
 Havde bragt mig af min Sti;
 Ulven flyer mig tet forbi,
 Mig, som ubevæbnet vanker.

Sæt mig der, hvor ingen Sommer
 Smiler ned med yndig Sol,
 Der, hvor Væren aldrig kommer,
 Under iiisbedækte Pol.

Sæt mig der, hvor Zahras Heder
 Møgne føle Solens Ild;
 Sigrids Stemme, Sigrids Smil
 Teg dog glemmer ingen Steder.

M u r e r h y m n e.

Lyset at sege — det Lys, som udstraalset
 Fra det alherlige Østen, veileder
 Ene med Tryghed vor Vandring til Maalet,
 Brodre, er det ei vor Sid og vor Hæder?
 Held os, Murere! os blinker her
 Lysets det hellige dagnende Skjær.

Sandt! end os ikke det gaves at stue
 Lyset usløret i fuldeste Straale;
 End vore Nine dets Herligheds Lue
 Kun i gjenspeilende Skjær kunne taale;
 Held os, Murere, dog blinker her
 Lysets det hellige dagnende Skjær.

Tant fun er hele vor Sid og vor Muren,
 Ikke vort Alvor at ei gaae i Morke,

Om vi ei herlig see hele Naturen
 Lysne af Wiisdom og Skjønhed og Styrke.
 Held os, Murere, os Skinner her
 Lysets det hellige dagnende Skjær.

Biser, muntre Sange, lyriske Smakting.

Amors Testament. En Vise.

Der en og anden Boglærd er,
 Som troer, at Amor lever her
 Endnu som før i Tiden;
 Ja selv jeg af den Meening var,
 Skjondt nu den Sag er soleklar,
 At her han ikke været har
 For længe længe siden.

Thi sjøndt jeg føler; at min Barm
 Ret paa sin gammeldags er varm,
 Saa veed jeg dog tillige,
 At siden Hr. Anacreon
 Har det, man skrev paa hans Facon
 Om Amor, sjeldnen Amors Vand,
 Og vil ei meget sige.

Kort, Elskovs Gud ei meer er til;
 Og om hans Død en Sang jeg vil
 For eber nu istemme.

Chi det er vist, Historien,
 Det er saa ræst og morsom en,
 At det var Synd, man skulde den
 Til evig Tid forglemme.

Ubi Olymps den store Sal
 Gav Jupiter engang et Bal,
 Et Bal foruden lige;
 Hans egen Fødselsdag det var;
 En Engelsk Dands paa tusind Par,
 Som allesammen Guder var,
 See, det har lidt at sige.

O J., som det for stort ansee,
 At stjele jer paa Balparee,
 Her var det noget andet.
 Betenk, Olympens RidderSal,
 Og Musikanter uden Tal,
 Mod det var haint kun lidt, ifald
 Der var hver Fyr i Landet.

Mercur, hvad han forstaer saa net,
 Der lagde Bank til en Basset
 Sex tusind Louis d'Orer,

Den lille Elfovs Gud sig tog
 Paa lykkelig Idee en Bog —
 Hvi dræber Amor det, som dog
 Gjor Karl af mange Daarer?

Tre Kort sik hver sin Louis d'Or,
 To vandt, alt paa det sidste gaaer,
 Det sidste er en Dame.
 Den vinder, strax en Paraly,
 Men derpaa strax: Dame a perdu.
 Forstanden reiste vist af Gy,
 Hvis sligt mig skulde ramme.

Og ikke heller faldt det ud
 Stort bedre med den lille Gud,
 Han havde intet mere;
 Sit Haab han maa udslukket see;
 Hvad kan han? bide Fingrene,
 Godt om han sin Fortvivlelse
 Kan uden Daarer bære.

Der oppe, og paa Balparee
 Paa Puf man aldrig spillede;
 Hvad skal da Amor gjøre?
 En Engelsdands begyndes paa,
 Flur han en Dame sees at faae,
 Og derpaa selv for Nadden staae,
 For Dandsen at opfore.

Fortvivlelse, og øde Pung,
 Gjør Kroppen let, som Sjelen tung;
 Frisk altsaa Amor svinger.
 Det gaaer ret lysteligt omkring,
 Med Allemandens nette Ring,
 Og Kjedens ordentlige Spring,
 Saa Sveden af ham springer.

Den Dands gif ræs, og saa end een,
 Og saa en Snees, han var ei seen,
 Det gif med Fryd og Gammens;
 Han dandsed med sin Frue Mama,
 Med Pallas, med Saturnia,
 Gotytto, og Egeria,
 Kort: med dem allesammen.

Tilsidst er han retskaffen heed,
 Den hele Krop er idel Sved,
 Grum brænder Tørstens Plage;
 Syg, vild og vred — den arme Gud —
 Ræs syv Glas Puns han tommer ud;
 Men dette alt, af lille Gud!
 Det ender dine Dage.

Den hele Dands nu Ende tog,
 Han sidder eene i en Krog,
 Og ingen Ting ham glæder;

(5*)

Han, som blandt Cavalererne
 Var den, man altid før saae lee,
 Balglædens Skaber — Vee o Vee!
 Han sidder nu, og græder.

Hver Cavaleer, som har Forstand
 Forsommer ei, imens han kan,
 Sin Cour nu her at gjøre.
 Gjæstig løber man omkring,
 Og hæver sig med nette Sving,
 Og siger tusind smukke Ting,
 Som Damer nok gad høre.

De tabte Sloifer, o ved dem
 Der bringes Wittigheder frem,
 Saa smeltende, saa sode!
 Men denne gode Leilighed
 Og alt forsommer Amor, kæd
 Er han af al den Ting, hvorved
 Hans Sorg ei finder Fode.

Carosserne nu rulle frem,
 Og Faklerne ledsage dem,
 Hver sig til sit begiver.
 Ei glad, for Tiden omme er,
 Nu Venus efter Amor seer,
 Og siger sorgelig: "Mon cher!
 "Ei nogen længer bliver.

"Enhver taer bort, vi altsaa med
 "Maae ogsaa vel engang afsted;
 "Men hvi den mørke Mine?
 "Du jo dog munter bandset har,
 "Du ingen Tid af Gulvet var."
 "Det volder, var den lilles Svar,
 "Jeg har lidt Hovedpine."

I midlertid man Vognen naaer,
 Af Duer fort den hurtig gaaer
 Den Wei hen til Cythere.
 O græd, Olymp; thi aldrig meer,
 At aldrig Elskovs Gud du seer,
 Hans Læbe aldrig Bellyst leer
 Til dine Nymph'er mere.

Frue Venus kælte nu for ham.
 "Jeg lider skæckeligt, Madam!
 "Og dør, saa Amor taler,
 "Vær derfor af den Artighed,
 "Saasnart vi komme hjem, sib ned,
 "Skriv til Herr Esculap, og heed
 "Ham lindre mine Qualer."

Som sagt, saa gjort, hun iiler hen,
 At sende Bud til Doctoren,
 Lidt seent man seer ham komme,

Han føler Pulsen, ta'er Tobak,
 Og rystende han siger: At!
 Man flutter af den lidet Snak,
 At Amors Tid er omme.

Og Bud paa Bud der sendes hen
 Til hele Gudfamilien;
 Selv Zeus man lader sige,
 ”Ifald De end har Lyst at see
 ”Den lille Amor levende,
 ”Saa skynd Dem hid, thi Bee! o Bee!
 ”Han gaaer til Dødens Rige.”

Zeus kom, ham trykte til sit Bryst,
 Og sagde rort: ”Mit Hjertes Lyst,
 ”Min Son!” — Graad Resten qvalte.
 Halvdod den lille Amor seer
 End derved op, selv Zeus han seer,
 End lidt den blege Læbe leer;
 Og svage Stemme talte:

”Ifald jeg, store Jupiter!
 ”I Livet Dig har været kjer,
 ”Saa nægt ei, hvad jeg beder.”
 Zeus nikked’ Ja! det er hans Skik
 Han ryster Himlen ved det Mik;
 Til Sagen altsaa Amor gif,
 Som jeg fortæller Eder:

"Alt Verus Guld jeg onfæste mig,
 "Hvis det dig gjorde lykkelig,
 "Du elskelige Unge!
 "Men Amor i sin sidste Nat,
 "Har alt sit Verdens Guld tilsat,
 "Nu er hans efterladte Skat
 "Allene tomme Punge.

"Og I, som elsker Amors Spil,
 "Basset og Spøg, og fligt! jeg vil,
 "De Eder skal tilhøre.
 "Er Elskov ikke bleven riig,
 "Var Lykken ham ei föielig,
 "Maaskee dog, unge Ven! den dig
 "Tør bedre Held tilføre.

"Men paa mit Ansigt, jeg det veed,
 "Har Fader Zeus lagt Undighed,
 "Han gav mig disse Pile.
 "Og Buen, som ei slappes kan,
 "Og Koggeret, det gav mig Han,
 "Og denne Kraft, som tændte an
 "Hvert Bryst, naar jeg faaes smile.

"Velan, min Bue, Kogger, Piil,
 "Et cætera, jeg give vil
 "De begge Kjøn paa Jordens;

"At deraf alle bruge maae,
 "Hvad helst de monne falde paa,
 "Og som de det selv bedst forstaae,
 "Foruden Lov og Orden."

Vist nok er Døden ikke let;
 Den Amor selv, saa synes det,
 Lidt svækkede Forstanden;
 Nu! lidt maafsee, men dog ei reent;
 Til Enden hør hans Testament,
 Siig da, om ei han det har endt
 Saa klogt, som trods hver anden.

"Det Smiil, o Zeus, som gaves mig,
 "Det Smiil, som saa fornemmelig
 "Min Gudemagt udgjorde, —
 "Forst naar fra Guders Hærlighed
 "Engang Elisa stiger ned,
 "Pryd Jorden atten da dermed!
 "Elisas Lod det vorde!"

Saa talte Amor, ogsov hen.
 Beemodig sukked Tordneren,
 Flur gungræd' dybt hans Torden.
 Lynvæbnet han i Skyen foer,
 Og under Tordnens Stemme svoer,
 At hævde Amors sidste Ord
 Til evig Tid paa Jorden.

O byder ham da ikke trods,
 Men bruger eders Urvegods,
 Hans Bue og, hans Piile.
 Jeg Logn jer ei indbilde vil;
 Elisa nu er bleven til,
 Jeg selv har seet Elisas Smil,
 Og Elskovsguden smiile.

Amor, en Skurk.

Man seer, naar man har levet lidt,
 En Mængde Skurke her paa Jorden.
 Er den det meest, som ved hvert Skridt
 Forstyrrer meest Naturens Orden,
 Der er da ei paa Jorden her
 Saa stor en Skurk, som Amor er.

En Gammerdal vor Jord jo er,
 Den bor en Gammerdal at være;
 At nyde, stifte Glæder her,
 Er stridigt mod den rene Lære.
 Til Kummer, Ulyst, Had og Riv
 Bestemtes dette usle Liv.

Bær gnaven, utilfreds med alt;
 Selv vogt dig Nogen at behage,

Find alting galt, gør alting galt,
 For over alting haanfuld Klage,
 Selv leed, gør alting leedt og følt,
 Og du er alles Viises Helt.

Slig Wiisdom drev det rigtig til
 Al Fryd af Jorden at udrodder,
 I Livets Drken, føl og vild,
 Hver Sti den blot med Torne strødde,
 Hvis ikke Amor sig indsandt,
 Og saaede Roser deriblandt.

Han af vor Wiisdom taaltes dog,
 Og ei blev anseet som dens Fiende,
 Hvis han det Selskab ei afflog,
 Hvormed man vilde ham forbinde,
 Men smukt med Styghed, Stolthed, Svig,
 Og Egennytte parred' sig.

Men ingen Magt, ei List formaaer
 Fra Gratierne ham at slide;
 Han trodsende halsstarrig gaaer
 Bestandig frem ved deres Side,
 Og søger, viis Forstand til Spot,
 Kun det, han finder sejont og godt.

Huin Wiisdom derimod er huul,
 Den lumse ham veed at overraste;

Det Stygge holder den i Skjul
Bag Skjønheds, Godhebs, Dydens Mæse.

Og tids blier Amor narret i
Et saabant ikke smukt Parti.

Han folger gjerne, som man veed,
Hvor ham hans Moder Venus leder;
Men Bellyst, Stolthed, Gjerrighed
Man tids ifører hendes Klæder.

Dog ei saasnart han mærker Svig,
For, vips! dersra han pakker sig.

Men naar han treffer paa et Par,
Som passer med hans føre Griller,
Og som ei holder ham for Nar,
Han og hiin Viisdom artig driller.
Fra sligt et Par ham skilt at faae,
Kan ingen Kneb, ei Magt, formaee.

Han med den rette Venus boer
I deres Barm, og skaber Glæder;
Charitechoret dem omsnoer
Med evig friske Blomsterkæder.

Og skeelende maa Viisdom see,
Ham ondstabsfuld den at helee.

Men Glædens Bolig Jorden skal
Og maa og kan jo ikke være;

Nei rædsom Ørk og Jammerdal;
 Kun Torn og Tidsel skal den bære.
 Og maatte Amor raade sig,
 Den blev jo reent et Himmerig.

Dog nei ved Viisdom sikker er
 Dens viiselig bestemte Orden;
 Mod Amor sender den en Hær
 Af Bogtere omkring paa Jordens,
 Anført af Stolthed, Flaneri,
 Nid, Bankelmod og Jalouſie.

Ved disse skulde man nu troe,
 Krabaten holden blev i Ave,
 Saa at Planeten, vi heboe,
 Ved dem blev, som den bør, af Lave,
 Men Amor og har Leir og Hær,
 Og ræſt og hjek i Strid han er.

Og alle Dyder stille sig
 Til Kamp, for Amors Sag at stride;
 Og sande Skjønhed seierriig
 Slaer sikre Slag ved Amors Side;
 Er han for svag, da Undighed
 Gaaer, vel saa sterk, i hendes Sted.

Den gode Viisdom tibt er svag
 Imod saa overlegne Fiender;

Den vigende maa snart hver Dag
 Erkjende Amor Seierbinder,
 Og taale, at han skaber om
 Vor Drøgen til Elysium.

Naar Vælde, Stolthed, Pral og Rang,
 Naar Storheds Væsen, mægtig Grille,
 Naar Gjerrighed, og Svig og Evang
 Ei altid første Roller spille,
 Det Amor er og hans Complot,
 Der volder Viisdom saadan Spot.

Naar det, der sjælent og ædelt er,
 Som sjælent og ædelt end betragtes;
 Naar sande Fryd end findes her,
 Og kaade Vellyst haant foragtes;
 Kort, er her end Lyksalighed,
 Saa er det ham, den sifstes ved.

Men hvis huin Viisdoms Herredom
 Ved ham indskrænkes over Jorden,
 Og er det ham, som styrter om
 Naturens foreskrevne Orden;
 Der er da ei paa Jorden her
 Saa stor en Skurk, som Amor er.

Efter Horaz.

Du Abefat! som grunder alle Dage
Paa, naar en Danske Regent hed Godofred,
Hvor langt der er fra Odin til Rolf Krage,
Et Cætera, hvad kommer sligt os ved?

Men hvor man bedst den kjære Viin kan give,
Hvor til sin Puns man helst skal hente Rom,
Hvorledes vi vor Aften kan hendrive,
See saadant bryder du dig intet om.

Nei Glas, Hr. Bert! og Viin, som ikke sviger,
Dg Skaal paa Skaal — for hvem? Eh nu, lad se
Jo, først et Glas for alle smukke Piger,
Saa for mig selv, og saa for Muserne.

Sa Muserne et oprømt Hjerte ynde,
Altsaa, min Ven, et Glas for hver af dem,
I Sang, i Sind harmonist vi begynde,
Dg Gratiernes Skaal, før vi gaae hjem.

Hvi skal jeg ei i munter Sang ud'bryde,
Hvi gjøre suur hver Time dobbelt lang?
Nei hoit, og friss, og galt vor Stemme lyde,
Den gustne Nabo ærgres ved vor Sang.

Enhver af os har sin tilbedte Pige,
 Vor Fryd, vort Liv blev uden Elskov Fias.
 Utsaa, min Ven, en Skaal foruden lige,
 Min elskete Chloris' Skaal af fulde Glas.

Club sang.

Hjærlighed og fulde Glas
 Livets Fryd bør hedde;
 Uden disse var det Fjas
 Med al Livets Glæde;
 Hele Verden figer det,
 Verden har dog engang Net;
 Uden disse er det Fjas
 Med al Livets Glæde.

Alt, hvad Glæde nævnes kan,
 Maa for Elskov vige;
 Jeg er en erfaren Mand,
 Jeg har selv en Pige.
 Ved min elskete Piges Bryst
 Alting, Alting bliver Lyst.
 Jeg er en erfaren Mand,
 Jeg har selv en Pige.

Den er Tyrk og reent Barbar,
 Som kan Viin foragte;

Cato, som var ingen Mar,
Tidt dens Sødhed smagte;
Jeg, som er eiheller gal,
Har havt mangen Perial.
Den er Tyrk og reent Barbar,
Som kan Viin foragte.

Drikkevise.

O Flaske, som bragtes forseglet herhid
Fra Nantes i Ludvig den Hjortendes Tid!
I Fryd og i Sorg gør Champagneren varm!
Velan! kom ataabne og gløde vor Varm!

Thi enten du ellers gav Sorg eller Trost—
Ja, vakte til Galskab, til Elskov vort Bryst;
Du nu kun til Glæde skal bruge Din Kraft,
Da Du for min Ven skal udgyde Din Saft.

Er han i sin Tale ei Sokrates lig,
O, han er dog klog nok at skjonne paa Dig;
Selv Cato erkendte jo Vindruens Fryd,
Og ofte ved Vinen opmuntrad sin Dyd.

Det haardeste Hjerte bli'r blodgjort ved Viin;
Den Vise ved Druen tidt letter sit Sind;
Er Glæden, er Haabet end halv veget hen,
Min Flaske! Din Saft gi'er dog Alting igjen.

Den arme Forsagte Du Skjæbnen gjør huld;
 Hans Arm soler Kræfter, hans Pung bli'er som fuld
 Han trodser med Mod Undertrykkerens Magt;
 Id væbnede Hære han leer med Foragt.

B i s e.

Vort Liv ustadigt er og fort,
 Gaa ere Glædens Dage;
 Den gyldne Tid flyer hurtig bort
 Og kommer ei tilbage.
 O, hvis vi da misbruge den;
 O, hvis ubrugt den svinder hen;
 Hvad nytter os da Livet,
 Som os til Fryd er givet?

Vor Ungdoms Baar er skabt til Lyst,
 Kun Daaren den forskyder;
 I Ungdoms blide Baar vort Bryst
 Sin Sodhed Elskov yder;
 Lad den, som kold foragter den,
 Kun græde Glædens Dage hen:
 De Glæden aldrig smagte,
 Som Kjærlighed foragte.

Den Kloges Fryd befæstet staar
 I Livets glade Sommer,

Maer, efter Ungdoms muntre Aar,
 Den modne Alder kommer.
 En mandig Sjel er altid glad,
 Og agter lidt om Skjæbnens Had;
 Det er ei Mœnd, men Daarer,
 Som søger Fryd i Daarer.

Selv ei i Livets sidste Høst
 Skal Glæden flye den Vise;
 Men munter hører han dens Røst
 Med sneebedækket Isse.
 Han blid modtog, hvad Skjæbnen gav,
 Og smiler rolig til sin Grav,
 Og seer med Fryd tilbage
 Til hine Glædens Dage.

Forsvinde, Brodre! alt for snart,
 De blide Glædens Dage,
 Vi standse dem i deres Fart,
 Vi holde dem tilbage;
 De holdes stål i deres Gang
 Ved Elskov, Venstab, Viin og Sang.
 Lad Lossen saa sig plage
 Med philosophiske Klage!

Selskabssang.

Vi ældes, vor Isse bli'r skældet og graa,
 Og lidt efter lidt gaae vi sagte;
 Ungdommelig Raskhed, den dadle vi paa,
 Som Daarskab dens Daad vi betrakte.
 dog, denne Ungdommens Tid, som randt hen,
 e Fleste nok gjerne gad levet igjen.

Id, Venner! enhver, hvo det er, der hendrog
 Saaledes de Raskhedens Dage,
 graa, men ei vranten, og skældet, men klog,
 Paa dem han tor ske tilbage!

Id den, der, tilfreds med det Tidslob, han har,
 Freds kan erindre det Tidslob, som var.

ndt, sandt! mangt et bittert og smertende Savn
 Fornyer os Fortidens Minde;
 e mangt et os helligt og dyrebart Navn,
 Si dem, hvis de var', vi gjenfinde!
 g — deres Erindring, den lever, os fjær —
 : skal engang vor; men endnu er' vi her.

giøre en velfortjent Hvilestund blid
 ved angerfri', lønnende Glæder,
 muntre, at danne, ved Land og ved Vid,
 Det altid var Samfundets Hæder:
 samlede Venner — Mænd mødtes med Mænd,
 i virked' i frydende Samqvem paa Ven.

D, Held Dig, vort Samfund! med frydefuldt Øre
 Du mindes de henrundne Dage!
 Held — trefold Dig Held, naar Du altid saa glæd
 Kan see paa Din Fortid tilbage!
 Det stee! o, det stee! og i Flor Du bestaae,
 Til Børnebørns Børnebørns Isse er graa!

Lykonskningsvers

fra

Born til deres fælleds Moder.

Der var en Gud i gamle Dage,
 og Phoebus hedde denne Gud;
 han er det, siger man, som sætter
 Kraft i de svedende Poeter,
 og kun hans Haand skal kunne drage
 de Stympere af Kniben ud.

Dog Fader Zeus har, vil man sige,
 af Østtre trenede Gange tre,
 som man har kaldet Pierider,
 de skal og hjelpe sommetider;
 Men de sig ei paa Forderige
 i mange Tider lode see.

Thi vi har lebt med megen Moie
 i Sommersfeldts Geographie;

vor Flid var stor, og er usvækket,
selv dem, som skrev Bibliotheket,
vi spurgte: ingen har faaet Vie
paa nogen af dem alle ni.

At synde mod en gammel Vane
det skal dog ikke godt gaae an;
S Prosa selv paa Fødsels Dagen
at ønske Hæld; hvem faae vel Magen?
Det maae da hølbes os tilgode,
at vi gjør Vers saa godt vi kan.

Vi skal vor kjere Pligt adlyde,
isalb vor Flid en Muse naær.
Nu ligefrem vi alle bede.
nyd Moder længe Livets Glæde.
Din kjere Fødsels Dag den fryde
end Dig, som os i mange Aar.

S a n g paa fjerde September.

Den Glæde er digtet, og duer kun lidt,
som pyntet fremtriner med afmaalte Skridt;

nei Munterhed håber kjedsmelig Drang,
den kommer ukonstlet med buldrende Sang.

Saa sang Fader Glaccus med frydefuldt Sind
begeistret og glad ved falerniske Viin.

Saa sang vore Fædre, de gamle, i Nord
med Bæger i Haand ved venstabeligt Bord.

Barbarer og dobbelt Barbarer er' vi,
om Glæden skal vige for Kold Harmonie.
Hvi skulde de Venner med svagere Lyd,
vi tvungne og kjelne fortolke vor Fryd?

Nei bort med Nullader, og skreven Musik;
fyld Glasset med Viin efter Fædrenes Skif,
og syng, og udtom det, og syng saa igjen,
og viis, at du føler din Glæde, min Ven.

Nu reise sig hver, og udstrekke sin Arm,
og gibe det Glas, som opliver vor Barm,
og tænke den Fest, som opfylder vor Nord,
og synge med Fver i støiende Chor:

Bliv længe, som nu, ved velgjørende Øyb
o Dronning! erkjendtlig Norden til Fryd!
Uvisnsligt, evigt, dit Minde, din Noes
staae Tidens fortærende Vælde til Trods!

Oversat af Fransf.

Skjøn Dagen var, godt Bækken spilte,
 og Lotte godt var slumret hen;
 Paa Blomster-Seng den skjonne hvilte,
 er Silkepuden blød som den?
 Den elskte Vilhelm Pigen finder,
 vaagn, sagde han, vaagn, det er jeg,
 som falder dig, vaagn, det er jeg.
 Halsklædet snap han uden Hinder;
 nu vaagner hun dog vel, men nei
 den smukke Lotte vaagned ei.

Nu tænkte han, jeg dig skal vække,
 med Blomster du maa dækkes til;
 Halv er hun skjult med Blomsters Dække,
 men ei endnu hun vaagne vil.
 Et lille Kys, maafkee det kunde
 dog vække dig, saa tænkte han
 nu frisk velan, nu frisk velan!
 Hvem vilde Vilhelm ei misunde?
 Han snap saa net, han ene kan,
 et Kys, og Middlet slog an.

Forvirret vaagner hun, og skjænder;
 en Pige maa vel gjøre saa!
 Du Skal, jo, jo, jeg nok dig kjender,

hvad er det, du tor vove paa?
o, svarte han, naar Solen stiger,
du nu er smukkere end den.

O sov igjen, lo sov igjen,
sov smukkeste blandt smukke Piger,
endnu engang, fornosi din Ven,
jeg skal nok vække dig igjen.

Eithar-Sang.

Hvorfor bæver saa min Stemme?
Strenge, hvorfor bæve I,
Da min Elsste skal fornemme
eders elstske Harmonie?
Hvorfor bæver saa min Stemme?
Strenge, hvorfor bæve I?

Er mit Bryst ei fyldt med Glæde?
Hvorfor zitterer Glædens Lyd?
Stræber det ei at udbrede,
at meddele ham sin Fryd?
Er mit Bryst ei fyldt med Glæde?
Hvorfor zitterer Glædens Lyd?

Bæver, bæver kun I Strenge!
Han forstaarer sin Elstske Rost.

Let skal den sig gjennemtrænge,
smelte, fylde ham med Lyst.
Bæver, bæver kun, S Strenge!
han forstaaer sin Elstes Nøst.

Kjærlighedsvisse.

Tiden flyer med hurtig Vinge,
neppe folger Tanken den.
Spilst den ei sig bør bortsvinge,
aldrig kommer den igjen.

Kun den Kloges veed at nyde
Tiden, trods dens lumfste Sil;
Timerne hans Vink adlyde,
iile, standse, som han vil.

Daaren trodser den, snart iile
ham forbi ubrugte Aar;
snart i evig kjedsom Hvile
Dieblikket stille staaer.

Doris! jeg har seet dig drage
voeldig Tiden ved din Haand;
Bind til dine Damons Dage,
elstede, med faste Baand.

Efter Hagedorn.

Hans kyste mig forleden Dag,
det kom Mama, og fik at høre;
jeg tænkte, det var ingen Sag,
men jeg fik artig paa mit Øre.
dog smilte hun, saa blid, da nys
Papa gav hende selv et Kys.

Hun mig dog selv saa tit har sagt:
Vær, som du var en voren Pige!
giv stedse paa de gamle Agt,
saa gjør jeg. Hvad vil det da sige,
at jeg faaer Utak, naar jeg gjør
just, som man siger, at jeg bør?

Hør Søstre! kan I dog forstaae,
Den Snæk, som man vil os indbilde?
Man siger jeg, ei kysse maa,
fordi jeg er endnu saa lille.
Jeg blier dog hver Dag mere stor,
og kyste Hans jo alt i Fior.

Oversat af Frans.

Hjord og Hjerte, Hyrde, nei,
begge kan jeg ei forsvare; —
Ulven allevegne gaaer; jeg for et kun indestaer.
Du mig jo vil Moien spares;
bør den hvile blot paa mig? Tag mit Hjerte da til dig,
jeg paa Hjorden tager vare.

Eithar-Sang

Min Eithar! Naar din Stemme lyder,
saa bæver al Bekymring hen; harmonisk Fryd din Klang indgyder
hvert Bryst, som kun vil føle den.
Taknemmelig vil jeg modtage
min Fryd, tit nyde den igjen.
Hvad Kummer kunde den vel nage,
som har en Eithar og en Ven?

Uden Twivl oversat af Thdft.

D — ben er foleslos — er død — hvis Die
har eengang — modt Selindes — og har seet
i hendes Blik den omme, — ødle — h sie-
den beste Sjel — og kunde glemme det —
undskyl din Sværmer — kjereste Selinde —
thi han har seet dit Die — hort din Røst —
og har berørt din Haand — og vil ei finde
Lyksalighed — om ikke ved dit Bryst. —

Af samme Slags.

Det første Glimt af dine Dines Straaler
Ah — smelte din Damons omme Bryst — —
for følsom er min Sjel — den ikke taaler
at tage mod en saadan Strom af Lyst —
og Doris — naar du kun vil smile —
saa daaner jeg —
jeg taaler ei
paa engang alle Amors gyldne Pile!! —

Af Fransé.

Flintestenen rører Stalet,
 Gnisten funkler, det er Ild,
 læg det mindste Tønder til;
 Just saa ræs næer Elskov Maalet;
 unge Hjerte fænger let,
 naar kun Elskov rører det.

Haardere end Staal saa lige
 neppe Pigers Haardhed er;
 og dog blier du lige nær,
 smukke demanthaarede Pige!
 At slæae Ild ved første Slag
 er for Elskov ingen Sag.

F r a n s é .

Hvor jeg gaaer, jeg som en Skygge
 stedse Lindor hos mig seer, —
 Flugten kan mig ei betrygge,
 allestedts han hos mig er.
 Han afmaler sine Ovaler,
 sin Bestandighed, sin Ild;
 naar mit Øie blot besaler

sukker han og tier stil;
Men den Taushed! o den taler
bedre, end jeg gjerne vil.

Af Frans E.

Ehemires Undigheder
har undertvunget mig;
hun spotter sin Tilbeder,
og er uboelig.
Forgives skal jeg brænde,
hun kun min Sld beleer;
Dog — vil jeg elské hende,
det godt dog altid er.

Efter Boileau.

Jeg selv ei Grunden veed,
en skjult Uro mig plager;
mon det er Kjerlighed,
som saabant foraarsager?
Hvad Doris! skal jeg troe?
Du kjender sligt til Priske.
Dog staa dig kun til Ro,
for dig er det vist ikke.

Af den Blinde i Palmyra

Skjonne ere Dagens Straaler;
 de hentive Sjel og Sands.
Elfte! Diet neppe taaler
 Glimtet af Naturens Glands.
Ene du mig kan indtage;
 hvad er Dagen mod dit Smil?
Skilt fra dig jeg uden Klage
 evig lukker Diet til.

Sangerinden til Digteren.

Sandt at sige, er jeg kjed
 af den megen Kjærlighed,
 thi det maa man jo dog blive!
Riumsmed! maa den Sang
 holde op engang!

Kan du intet andet give?
Syng, om hvad det ogsaa er,
 Soel og Maane, Wind og Veir,
 men lad heller blive,
 end synge nu om Elskov meer.

Digteren til Sangerinden

De kjere Muser tit har Nykker:
 desværre, men nu det er saa!
S mangen Ven blier bådt i Stykker,
 naar de forgjeves kældes paa.
 Jeg selv har prøvet deres Nykker,
 men eengang kommer Elskovs Gud,
 han seer min Nod, blier rørt, og rykker
 en Fjer af egen Vinge ud.
 "Tag denne, sagde Elskovs Guden,"
 med egen Haand tilstar han den;
 "vør nu Gudinderne foruden!" —
 — Jeg har kun denne ene Ven.

Den fortvivlede Elsker.

Doris.

Jeg rores ei ved dine Klager.
 Jeg er uovervindelig!

Damon.

Hav Medynk med mit Hjeres Plager;
 Du vil da see mig doe for dig?

Doris.

Doe længe nok, og dine Sukke
 skal ei bevæge mig.

Damon

Ha, grummeste blandt alle Smukke!
Ansee mig ei saa taabelig.

Efter Kleist.

Spild ei det Kys, som nægtes din Tilbeder,
min Doris! paa den Sang, han sender dig,
giv ham det selv, betenk, han blot om dig
og dine Undigheder
en evig Samling har i sig.
Kys ham, og gjør ham lykkelig!

Efter Kleist.

Drag i din gyldne Vogn, Aurora, frem,
i al din Glands du snart oprinde,
naar skilt fra Cloe, al min Lyst,
kun Smerter fylde dette Bryst,
og lange Netter seent hensvinde.
Men naar hun aander Fryd i denne Barm;
og hviler i min Arm,
fra gyldne Hjem lab seent din Vogn fremdrage,
hold Lømmen da tilbage.

Romance af Hyrdinden paa Alperne.^{*}

Du synger, og henrykker mig;
 Lærvillig vil min Gloite være
 Saa godt den kan, den svarer dig;
 Den Kunst er ikke tung at lære,
 O man kan let
 Udtrykke det,
 Som Hjertet eengang folte ret.

Forgjæves Lærdom blev forødt
 Paa den, hvis Hjerte lod sig røre,
 Man for at synde smukt og sødt,
 Kun dig fornorden har at høre,
 O man kan let
 Udtrykke det,
 Som Hjertet eengang folte ret.

Du sang, og sødt fortrylled mig,
 Min Gloite jeg da strax forsøgte;
 Den al sin Sodhed sik fra dig,
 Og den mit Hjertes Ild forsøgte.
 O man kan let
 Udtrykke det,
 Som Hjertet engang folte ret.

* Til en deilige Melodie af Concertmester Hartmann.

Af samme.

Den øgte stille Glæde
 En Drøm kun er,
 Om den ei har sit Sæde
 Oprettet her.
 Ei Avind her afbryder
 Vor glade Tid,
 Sødt hver en Dag henslyder,
 Hver Stund er blid.

Her Dagene oprinde,
 Og glide frem,
 Og intet bittert Minde
 Forfolger dem.
 De bedste Himmelens Gaver
 Tildeeltes os,
 Alt, hvad den Rige haver,
 Alt Guld tiltrods.

De Blomster, Marken pryder,
 Er vores Pragt,
 Den Uld, vor Hjord os yder,
 Udgjør vor Dragt.
 Ved det, vor Jord frembringer,
 Er næres vi;
 Vor Tid med Ørnens Vinger
 Flyer let forbi.

Af samme.

I Skovene blev Amor født;
 Han elsker deres dunkle Skygge;
 Og Hyrderne, som dem bebygge,
 Kun de erfarer Livet godt.
 Lyksalige! ja Eders Dage,
 Den gyldne Alders Tid er liig,
 I kjønde Trost mod alskens Plage
 I Elskov, som gør lykkelig.

Svar paa Ovenstaende.

Naar jeg høst ved Bækvens Bred,
 Lægger mig i Engen ned;
 Bækken surrer, det er smukt,
 God er alle Blomsters Lugt.
 Skovens Toppe der udbrede
 Deiligt Skjul for Solens Hede.

Hisset nede seer jeg Hjorden
 Græssende i smuk Norden,
 Lammet springer, Faaret bræger;
 Dette Syn mig vederqvæger.
 Sligt, tilstaaer jeg, yndigt er,
 Intet kommer dette nær.

Men naar hule Stormvind hyler,
 Regnen strommeviis nedskyller,

Skyerne gjør Himmel mørk,
 Egnen skabes til en Ørk
 Lynets Glimt og Tordnens Brag
 Mennesker og Dyr forstrækker,
 Under Windes Unfald brækker
 Usle Hytters svage Tag;
 Haarene da krybe frem,
 Regnen drypper ned af dem.
 Hyrden selv forfrossen vaab
 Disse Staklers Brægen hører,
 Og hvormeget det ham rører,
 Finder han dog intet Raab.

Klagesang af samme.

Hvorhen jeg et Blik vil vendte,
 Jeg min Smertes Spor kan kjende,
 Zephyr aander Sukke frem;
 Intet lindrer mine Plager,
 Echo hører mine Klager,
 Sørgelyd besvare dem.

Her selv Skovens Fugles Stemme,
 Naar min Klage de fornemme,
 Bliver om og sorgelig.

Bækken risler ei med Glæde,
 Den af mig har lært at græde,
 Blomster visne rundt om mig.

Sang af samme.

Allene er det tungt at være,
 Saa godt som Intet een fun er,
 Man dog bestandig een behøver,
 Som ondt og godt med os kan bære,
 Og som os har oprigtig kjær.
 Vi trænge tit til Venstabsprøve,
 Allene vel det aldrig gaaer;
 Nei Livet blir for tungt at drage,
 Om negen ei med os vil tage
 En kjerlig Deel i alle Kaar.

A f s a m m e .

Mon Hyrden, Kongen og hans Slave,
 Ei een tilfælles Moder have?
 Har ikke Skjæbnens milde Haand
 Tit valgt den frygtsomme Hyrdinde,
 For al Fuldkommenhed at binde,
 Til hendes Bryst ved Dydens Haand?

Er munter Aand og Undighed,
 Det sejonneste, den har at byde,
 Er det da ei med dem, som med
 De Blomster, hendes Godspor pryde?
 Den Blomst, der vild paa Marken groer,
 En Havedyrkers Haand undværer,
 Og kun Naturens Stemme lærer
 Den Sanger, som i Skoven boer.

A f . s a m m e .

Nan jeg ei hendes Hjerte boie,
 Hvor vil det da mig Arme gaae?
 Den hele Nat jeg for mit Dre
 Kun min Tilbedtes Billede saae;
 Hvor hun er sejon! hvor elstelig?
 Ved allermindste Lyd mit Dre
 Glad troede hendes Rost at høre;
 Jeg troede, at hun kaldte mig.

Sang af Bildmanden.

Ræske var hun, som ræske Hind,
 Rank som Moret, myg, som Sivet,

Al den Skjønhed, her i Livet
 Nogen Dødelig blev givet,
 Bar, begrundte Skjonne, din!
 Duen mindre tro sin Mage,
 Drnen mindre stolt at jage,
 Lammet mindre kjælent er;
 Rosen stod paa hendes Kinder,
 Ja! og noget, som jeg finder
 I de Træk, jeg seuer her.

A f s a m m e.

Ja Deres Smil
 Har fyldt med Glæd
 Endog den Luft, som mig omgiver.
 Seer jeg Dem ei,
 Saa drages jeg
 Hen til det Sted, som De opliver.
 Jeg saae Dem — Glæden strømmer i
 Min Sjæl — skjøndt Længsel mig henriver.
 Hvi glædes jeg saa,
 Hvad er min Uttraa!
 O Glædens sode Sværmeri!
 O kunde jeg for Dem afmale,
 Udtrykke Dem min hele Sjæl?

En Bildmand veed ei ret at tale,
Om det, han føler dog saa vel.

A f s a m m e.

"Hvor gaaer man hen
Til Bildmandslandet?
Er det et andet
End Persien?"
Ja vist, ja mønd!
"End Spanien?"
Ja vist! ja mønd!
"Hvor gaaer det der?
Saa galt som her?
Og Sproget der
Bildtthydss dog er"
O nei! o nei!
Vist er det ei.
"Og Mænd er der
Salour som her?
Og unge Piger,
De elſſe Smiger?"
O ja og nei!
Nu saa! nu ei!
"Af Viin man veed,
Og Kjærlighed?"

Af hvilken Tale!
 Hvor de er gale?
 De dover mig!
 Er for det Andet!
 Saar hør da, hør! i Vildmandslandet,
 Der taler hver for sig.

Af samme.

Frem til Striden! Wren kalder,
 Fienden er ved Havets Bred,
 Beeldig han vor Kyst anfalder,
 Gaaer mod ham med Tapperhed!
 Kongen, Landet fordrer Eder;
 O hvo gaaer da ei med Lyft?
 Gaaer til Kamp, til Seir, til Hæder!
 Twang er kun for svage Bryst.

Af samme.

Hvis jeg skal eengang blive Brud,
 Selv Kjærlighed maae Maandet flette,
 En varig Krands bevinget Gud
 Paa vore Tindinge skal sætte;

Et Valsg, som strider mod vor Lyst,
 En Kilde bliver snart til Taarer.
 Dig, Frihed! jeg mig da udkaarer,
 Du glæder mit utvungne Bryst.
 Bor Hjertet selv ei knytte til
 Den Knude, som skal evig være?
 Snart Elskov Flugten tage vil,
 Isfald dens Frihed staer i Fare.

A f s a m m e.

Staer hendes Hjerte til at vinde,
 Jeg hver Medbeiler trodse vil;
 Mig Fare, Moie ei er til,
 Jeg intet skal besværligt finde.
 Ei Havets Skræk skal hindre mig,
 Ei Nordens Kuld, ei Sydens Hede,
 Ei alle Elementers Krig,
 Og alle Stormes barske Brede;
 Altting blir yndig, soft og let,
 Naar Brudgoms Navn skal lønne det.

Af samme.

Elskede! Du gik til Striden,
 Strid! bliv stor, bliv Helte liig,
 Herligt staae dit Navn i Tiden!
 Verden skal misunde mig.
 Flyder kun, I Saarer, flyder,
 Den Bekymring selv er Lyst.
 Saarer Elskov, Eren gyder
 Snart sin Lindring i mit Bryst.

Af Cecile.

Det Hjertes Frihed er ei meer,
 Som Elskovs Magt eengang erkjaendte,
 Og intet kan udstukke der
 De Luer, Kjærlighed antændte.
 Selv troless, den omsonst vort Bryst
 Sin tabte Frihed gav tilbage,
 Der Hjertet vidste at indtage.
 O Elskov! grusom er din Lyst!
 O, hør min Klage!
 Og skal din Grusomhed
 Et saaret Bryst fortære,
 Jeg dig vil lydig være,

Til Løn for al min Kjærlighed.

Du redde dog paa Gravens Bred

Ham, som forvolder al min Plage.

Hvem jeg — jeg sukker end — og Grusomme! for dig,

Før dig, som har opfyldt med Smerte

Den Barm, som kun ved dig var lykkelig,

Som knuset har et ømt, et saaret Hjerte.

Men Tanken blot om dig skal tænde

En slukt, men alt for billig Harm,

Ei meer skal Elskovs Lue brænde,

Bliv kold, som hans trolose Barm!

En kjærlig Uro end opliver

Den ilde slukte Brand.

O grumme Twivl! du sñderriver

Et Bryst, som ham ei glemme kan.

A f s a m m e.

Lidt mere ræsé, lidt mere Tid,

Tro mine Ord, jeg kjønder Kjønnet.

Hvad skal det folde Væsen til?

Det bliver dog ei ret paafkjønnet.

Man anseer den Erbodighed,

for, hvad den er, for bare Kulde,

De kommer ingen Wei dermed,

Nu har jeg sagt Dem, hvad De skulde.

Barcarolle af samme.

Klar Skinner Solen over Skoven,
 I Skyggen tripper Lam og Saar;
 Skjon Anne dristig og forvoven
 Allene ind i Skoven gaaer.
 Hører, smaae Piger,
 Smukt, hvad jeg siger,
 Gensomhed altid undviger!

Saa kommer hun just til en Kilde,
 Først stod hun der, og speilte sig,
 Saa tænkte hun, det var ei ilde,
 Om her engang du baded dig.
 Hører, smaae Piger! o. f. v.

Hun netop ned i Vandet stiger,
 Saa viser Mester Jesper sig,
 God Dag, skjon Anne! Knægten siger:
 Hvorledes anstaer Badet dig?
 Hører smaae Piger o. f. v.

Da blev skjon Anne vreed og kjændte,
 Dog stæmtes Jesper ei derved;
 Han Pigers Hjerte bedre kjændte,
 Skjon Anne blev ei længe vred.

Hører, smaae Piger!
 Smukt, hvad jeg siger,
 Ensomhed altid undviger.

Romance af samme.

At mig min Hans, jeg ham udvalgte,
 Det var bekjendt for een og hver,
 Min Fader selv mit Valg bifaldte,
 Og ansaae ham sin Datter værd.
 Et helligt Baand man sonderriver,
 Men ingen Tid adspurgtes vi;
 Af naar uhældig Folgen bliver,
 Forældre tit er Skyld deri.

Med redeligt og trofast Hjerte
 Han svor mig evig Kjærlighed;
 Forstillelse jeg aldrig lærte,
 Glad jeg modtog min Elstkes Ged,
 Et helligt Baand man sonderriver,
 Men ingen Tid adspurgtes vi;
 Af naar uhældig Folgen bliver,
 Forældre tit er Skyld deri.

Bor Egn erfoer mit Held med Glæde,
 Af Hjertet man lykenskte mig;

Bor Bryllupsdag man alt beredde,
 At jeg mig troede lykkelig,
 Et helligt Baand man sonderriver,
 Og ingen Tid adspurgtes vi,
 At! naar uhældig Folgen bliver,
 Forældre tit er Skyld deri.

Efter det Franske.

Du, som kom nys fra America,
 Fortæl, min Haer,
 Hvordan jeg der med Angelica
 Vel faren var?
 Er præsteviet Omhed hos Qvinde og Mand
 Vel ogsaa der
 Latterligt Toy mellem Folk af Forstand?
 Ligesom her?

Er Trofasthed i America
 Dyd hos en Glut?
 Er der en dydig Angelica
 Vis paa sin Gut?
 Er Klasser og Løgn om en skyldfri Mand
 Ei anseet der
 Som Spøg blandt Folk af oplyst Forstand
 Ligesom her?

Var det ei flinkt i America,
 Bonhørt at frie
 Paa een Gang til en Angelica
 Og andre ti?
 Den som loe samtlige elleve ud,
 Mon han vel der
 Blev mindre velkommen hos tolvte Brud,
 End han blev her?

Er alting ej og i America
 For Venge fal?
 Selv Elskov af en Angelica?
 Dens Fryd dens Dval?
 Men blev det Elskovs pinende Glæd,
 Man har vel der
 Godt Folk, som hjelpe i saadan Nød,
 Saavelsom her?

Af Skindsygotten America
 Vel ogsaa veed?
 Der blev vel og en Angelica
 Af gammelt kjed?
 Men seer det, har man da den Forstand
 Endogsaa der,
 At løbe fra Huus og fra Børn og Mand
 Saavelsom her?

Nu! — uden Evist i America
 Og hvert et Land
 En tro og dydig Angelica
 Der findes kan;
 Men, paa Miracler jeg lidt kun troer,
 Gaar det ei der,
 Og paa den samtlige syndefulde Jord,
 Om trent som her?

S a n g
 paa
 Commandeurinde Morgensternes Fodselsdag
 den 22de Februar 1804.

Lidt er det sagt,
 For tids erkjendt ved Magt:
 Her er for koldt og slemt i Norden,
 Knapt somme vil troe,
 At i vor Krog af Jordens,
 Folk burde boe.

Og det er sandt,
 Paa denne Jordens Kant
 Trives ej Druer og Lemoner;
 Nu! hvad her ei groer,

Vi fra fremmede Zoner,
Bringe vort Nord.

Men Venner, nej,
Nei Sandhed er det ej,
Her Jordens bedste Frugt ei trives.
Hvad mon det er,
Hvor mon det gives,
Som savnes her?

Glæde og Fryd
Og muntre Sanges Lyd,
Vensteb og Elskov — er' Producter
Som, vi jo see,
Modnes her og hør Frugter,
Trods al vor Sne.

Og har vor Ven
Selv' fra Hetrurien,
Den bedste Plante han der kunde finde,
Bragt til vort Nord,
Bragt os vor Veninde —
Held ham derfor!

Og i vort Nord
Den skjonne Plante groer
I varig Blomstring end den samme;
Og som vi see

Ligne den yndige Stamme
Uflæggerne.

O længe saa
S varigt Flor bestaae
Planten saa skøn, og hver dens Spire!
Længe og fro,
Vensteb! den fryde og zire
Din glade Bo.

S a n g
ved Høitibeligholdelsen af
Fru S. Langes Fødselsdag.
paa Kastrup den 13 Februar 1796.

I hele to Hundred og Fire Snees' Aar
Beboet af Amagre Amager staer;
De godt Folk, Elisabeth herhid forfrev,
De ploied, og plantet, og Kaalhandel drev;
Men aldrig men aldrig jeg moerked som nu
Til Amager stande saa meget vor Hu.

I mellem den Kaal og de Roer man fandt
Nu vistnok ret gode Amagre iblandt;
Men vist er det, Landet ei forhen blandt dem
Hvad nu er dets Ziir og vor Fryd, viiste sun

O Lange! din hulde, din yndige Viv
Gav Amager Ynde og Skønhed og Liv.

Forskjønnet ved Hende, du bragte herhen,
Rigt Amager derfor belonne sin Ven,
Og Blidt, som Hun selv, smile alt Hende mod.
Alt trives, alt blomstre omkring hendes God!
Selv længe, o Lange, som nu saa tilfreds
Hun fryde, oplive, forskjonne sin Kreds!

S a n g
til

Festen paa Farumgaard,
den 19 September 1809.

Vi reise paa Land, og vi reise paa Sø
Saa vide de Sokter lange,
Saa favre som Sicellands velsignede Ø
Vi finde paa Jorden ei mange.

I venlige Lund' mellem speilklare Kjær
Paa smilende Sletter og Bakker,
Af Byer, af Borge, af Egne her er,
Hvor mangen ret inderlig vakker!

Men mellem dem alle, hvor Tænken end naaer,
Meer vakker blev ingen at finde,

End Svanenkjolds beilige Farumgaard,
Og det baade ude og inde.

Derude, alt hvad ved Skaberens Bliv
En Egn paa Jorden vel pryder;
Derinde, Han Selv og Hans hulde Viv
Og de Born med arvede Dyder.

Hr. Svanenkjold stevner til Farumgaard
Et Glædskabs Gilde tilsammen;
Og fremfor udi det hele Aar,
Der hersker frydeligst Gammen.

"Festlig, saa lyder Hr. Svanenkjolds Vu
"For alle Karlobets Dage,
"Var alle Aar mig den Dag, da Gud
"Mig gav min velsignede Mage.

"En bedre Gave hans Godhed ei
"Har nogen Dodelig givet;
"Med Blomster bestroer hun hele min Vie
"Og fryder, velsigner mig Livet.

"I Dag det hendes Fodselsdag er,
"Den Aarets ypperligst skjonne;
"Paa denne Dag min Uttraa det er,
"Hendes Værd, om jeg kan, at belønne

"Hun Døttre mig føgte — Hende Tak og min Gud! —
 "Sig selv hun dem dannet' saa lige —
 "Den ældste blandt dem i Dag er Brud
 "Blir Kone af yndigste Pige."

"Teg fører en Ungersvend til hendes Bryst,
 "Af Danmarks Sømænd de gjæve;
 "Af dem, som er Fædrelands Hæder og Lyst,
 "Dg atter engang os skal høve.

"De valgte hinanden, og hun valgte saa,
 "At glade vi Valget stadfæste;
 "Dg froe i Hjertet os alle vi spaae,
 "De valgte sig begge den bedste.

"Blessignelse over de Unge To
 "For hver af tilstundende Dage!
 "Om Snese Mar, som i Dag saa froe,
 "Paa denne de skue tilbage!

"Blessignelse over den ødle Liv,
 "Hvis Fest os i Dag falder sammen!
 "Held over hver Dag af hendes Liv!
 "Os alle Held, Glæd, og Gammel!"

Saaledes taler Hr. Svanenkjold,
 Hvad Sangen her kun skal gjentage.

Jan leve, Jan Selv og hans Husfrue bold
I mange lyksalige Dage!

Meb Dage, flige, som denne her,
Saa glade, haabrig, sejonne,
Saa mange, som Søstre af Bruden der er,
Snart Himlen Forældrene ionne.

De leve — de leve — i mange Aar —
Dg stedse i vorende Glæde!
Saa være den yndige Farumgaard
Bestandig Lyksaligheds Sæde!

S a n g paa

Gladeby den 26de December 1805.

Den kjære, velsignede, frydfulde Juul,
Som forдум oplivede Jorden,
Saa ingen Slags Glæde for den kroh i Skul.
Men fryded især vores Norden,
Den syntes omsider aldeles at flye,
Hverken at findes i Land eller By. —

Chor. { At Julen den syntes aldeles at flye,
Hverken at findes i Land eller By.

Det Uvæsen stued' Hr. John og hans Bir;

Det angred' de frydgode baade;

De sagde til Julen: "flye ikke, nei bliv!"

De agted hans Flugt for en Baade.

"Men vil du dig skjule, o frydrige Juul,

"See da, vor Gladeby være dig Skjul!"

hor. { O hvis du vil skjule dig, frydrige Juul!

{ Gladeby være dit frydrige Skjul.

Og see deres Gladeby ynbig og blid

Blev Tempel for Julen den bolde,

Og Venstebog Munterhed tyede hid,

Her de Julens Fest monne holde.

O Juul, see dit Tempel din Fest alt bestaaer

Frydlig her nu i Rækker af Aar.

hor. { O Juul, ses dit Tempel, din Fest alt bestaaer

{ Frydlig her nu i Rækker af Aar.

Tak vorde de Edle, Hr. John og hans Bir

Som bjergede Julen den gjøve!

Blot frydblide Dages langvarige Liv,

Omgivne af Venstebog, de leve!

Saalænge som Himmelens Hvælvning er blaas,

Gladeby blomstre, dens Juulfryd bestaae.

hor. { Saalænge som Himmelens Hvælvning er blaas

{ Gladeby blomstre, dens Juulfryd bestaae!

Tutissimi.

Tæt vorde de Eble, Hr. John og hans Wit-

Brællupsang.

October 1809.

Fra Jordens Midtes altsor hede Belte,
Hvor evig Sommer gjør en or,
Til der, hvor Solen ei formaar at smelte
En Iis, som derfor aldrig tør,
Er Mennesket, saa have Reisende sagt,
Heel overalt efter Lykken paa Jagt.

De allevegne vove, savne, lide
Alt, alt, for at faae hende fat;
De færdes, kjøre, løbe, seile, ride,
Fortsætte Jagten Dag og Nat;
Men, som man forsikrer, hoist bitterlig faa
Lykkes det, hende, de søge, at naae.

Man kisber Godser, og man bygger Slotte,
I Haab at bid hun lokkes hen;
Maar da man seer, hun nu enda tor spotte,
Man følger — river ned igjen;
Snart atter man seer hende — seer hende syn
Og nu fortsætter man Jagten paa ny.

Ta selv de mægtige paa vores Klode
Skal heri ligne heel de Smaa.

Og mangen talrig Hær og mangen Glaade
Blot for den Jagts Skyld rustes maa.

Dog nævnes der neppe den Seirer, hvis Magt
Lykken hjem med sig til Fange har bragt.

Saa al den Jagt er efter blot en Skygge?
En Drøm? et tomt Indbildnings-Spil?

Saa kun i Lusten vi os Slotte bygge?
Og der er ingen Lykke til?

Saa vældig, saa smaalig, saa kummerlig søgt,
Den er et Syn kun, der for os har spøgt?

Men held os, nei! skjøndt Skygger om os sværme,
Som tit man giver Lykkens Navn;

Forsvinde de ei, naar vi os dem nærme,
Vi dog kun Skygger faae i Favn.

Nei Held os, Lyksalighed, Held blandt os boer,
Og skjøndt tit ukjøndt forskjønner vor Jord.

Bed Magt og Vælde er hun ei at fange,
Hun lokkes ei ved Glands og Pragt;

Hun flyer en alt for stormist Søgen bange,
Opspores ei ved saadan Jagt.

Men kjærlig hun gjerne hos dem fæster Bo,
Hvor neppe søgt hun kan nydes i No.

Hølst der, hvor hende Hymens Haand fremleden
 — Maastee snart aldrig uben den —
 Dmflyngen med hans skjonne Rosenskjæber,
 Endog ei ventet, tyer hun hen;
 Dmfavnet, og kjendt ved sit rigtige Værde,
 Siden et Hjem hun stedse har der.

Held dem, til hvilke Hymen saa fremleder
 Gubinden, alles Ønskers Maal!
 Held Brud og Brudgom, ødle Par, held Eder
 Hoit Venner! Bruds og Brudgoms Stal
 Den Lykke i Dag Eder favner saa fro,
 Stedse o stedse hos Eder maa boe!

B r y l l u p s f a n g.

Engang en, der døg har Rygte
 Af sin Viisdom, siges der,
 Gik ved hoilys Dag med Lygte
 Ud at søge Mennesker,
 Søgte Staden om heel grant,
 Meente, han dog ingen fandt.

Snart der kom i talrig Brimlen
 Folk af al Slags Rang og Dont;

Hin belygtedt noje Stimlen,
 Fattig, Rig, Soldat, Archont, —
 Hvad han søger, fandt han ei;
 Rynked' Panden, gik sin Vej.

Heel forsejelligt løb de Domme
 Over saadan Biismands-Færd.
 "Han har tidsnøk, mumled somme,
 "Midt i Sværmen! — sog dem der!"
 Mængden vel, sjøndt hver for sig,
 Meente: "seer den Nat ei mig?

Men hvad var da det, han søger,
 Hvis den Søgen ej var Tant? —
 Venner, om han med sin Lygte
 Her blandt os sig nu indfandt?
 Skulde han ei heller her
 Troe at finde Mennesker!

Meente han, at Navnets Hæder
 Er med Ret fun dens, hvis Barm —
 Neen, — for alle ødle Glæder,
 Alt hvad sjønt og godt er, varm —
 Frydes kun ved selvfølt Deel
 I forplantet Dyd og Held;

O han komme med sin Lygte!
 Held os, thi blande os han her

Finde skal, hvad hist han sogte,
Edle sande Mennesker. —
Slet hver Nynke ud, og blæs
Lygten ud, Diogenes!

Om de ædle, elste Gamle —
Længe længe leve de!! —
Talrig Kreds sig at forsamle,
Dem at vorde lig, vi see, —
Sande ædle Mennesker,
Navnets fulde Hæder værd.

Held, o Held, den ædle Klyngé!
Tak Dig, Hermann, som i Dag
Lod Din hulde Brud indslynge
I det sande Hæderslag!
Blid velsigne Eder Gud!
Leve Hermann og hans Brud!

S a n g

for

D r e y e r s K l u b

paa

Stifterens Datters Bryllupsfest 1809.

I vor det var sejont, isald vi kunde blandt hverandre,

"Gør det ad Eden staær,

er nede blandt vor Jord's Nudseerligheder vandre

"Syv — otte Hundred Aar.

en øk; Moer Eva har os denne Spas forbaerbet;

"Hun Plads ved Englefad

ur sine ejere Born langt snarere erhvervet,

"End de der spise gab."

derfor bør det lidt, vi sik, af Liv benytte;

Men øk det er saa fort!

alt for jevnlig vi erindres om at flytte

Kun alt for tidlig bort.

Held os, vil vi kun, saa rinde Livets Dage

Dog ei enda saa snart;

ds Knoklemanden selv, vi holde smukt tilbage

Paa dets. for raske Fart.

i, Venner, lever ei i trofast Venstabs Minde

Hver sand og værdig Ven?

Kun, hvad ei er Vi Selv, gaar bort — os selv vi su
I Venners Barm igjen.

Dg har vi her vort Liv fuldkommen til et Eden
Bud Son og Datter gjort,
Saa er det ganske klart, vor Vandrefaab herneden
Er ei enda saa fort.

Naar ogsaa Bøgt af Aar gjør vore Trin lidt tum
Os selv lidt mindre krye;
I Børn og Børnebørn vi see os atter unge,
Dg hele Verden ny.

Vort Samfunds Stifter, Dig, vor gode gamle Drege
Held Dig vor Hædersven;
See dette Samfund, som alt Sneese Aar dig
Nu har dig ung igjen.

Til Lykke, ædle Ven! end skal vi med hverandt
For det ad Eden staer,
Her nede blandt vor Jordes Budseerligheder vandt
En artig Nad af Aar.

Nyd Venstabs Salighed, nyd Faders sjonne Glæ
I mange Aar endnu!
O stedse leve skal vort Selskabs Fryd og Hæder
I Børns og Venners Hu!

Bal = Bise.

Hele Verden speculerer

Paa den Kunst at blive glad;

Tor at finde den man hører

Sig som oftest daarlig ab.

Vi, som fandt den, bedst kan vi

Undervise os deri.

Torst og fremmerst maa til Gleeden

Haves varm og øgte Lyst;

Chi der er mod Kjedsumheden

Tor den Lunkne ingen Trost;

Den, som ikke glædes gab,

Bliver heller aldrig glad.

Men at Mennesket er eene,

Er ei godt, som Moses skrev;

Torst ved Eva, vil man meene,

Paradiis lyksaligt blev.

O! naar Manden glædes vil,

Der endnu maa Eva til.

Mand og Kvinde bleve skabte

Til hinandens Salighed;

Den og Paradiis de tabte,

Da der kom en Slange med;

Hvis vor Glæde skal bestaae,
Ingen Snog her taales maa.

Bedre, fyrettyve Gange,
Er vor Fryd, end Adams var,
Vi er uden Snog og Slangen
Henved fyrettyve Par.
Bores Fryd er reen som hans;
Vi har forud Sang og Dands.

Vist kan Edles Hjerter frydes
Maar og hvor det være skal,
Selkabs Glæder bog nok nydes
Allerbedst paa velvalgt Fal.
Vi — naar vi vil glædes ret,
Bede venligst om end eet

O! at hver, som Fryd fortjener,
Efter mangen velbrugt Dag
Stundom mellem glade Venner
Nyde den, som vi med Smag,
Og, som vi, i Bunterad,
Unse hele Verden glad.

Den 19de December 1803.

"Den kommer aldrig meer tilbage,
"Den Glædens hulde Dag, som randt."
Saa lyder ofte Mismods Klage,
Men, Venner, er det derfor sandt?

Endnu, saalønge jeg har svævet
Paa Kloden her — en heel Deel Aar —
Jeg har een Gang hvert Aar oplevet
Ny Sommer, Vinter, Høst og Vaar.

Og troer mig, Venner, hver Gang kommer
Hver Aarstid lige huld igjen;
Thi skjon er ei blot Vaar og Sommer,
Men Høsten med, ja Vinteren.

Enhver — saa bed Naturens Orden —
Lidt Uveir alt iblandt vel har;
Der bruser Storm, der dundrer Torden,
Men snart igjen er Himmel klar.

Men af de sande Glædesdage
End udeblicher ikke een.
Som kommer jo bestemt tilbage
Med Haab om fleer endnu som den.

Saa Venner froe vi see oprinde
 Paa ny den Dag, os samler her;
 Saa samler den om vor Veninde
 Endnu den Krebs, hvis Pryd hun er.

Og hendes Aand og Ynde fryder
 Den Edles glade Krebs endnu;
 Og frydfuld Høitidssangen syder,
 Og Glæde sylder Kredsns Hu.

Velkommen Dag, o du oprinde
 Saa fro i mange, mange Aar!
 Nu, hver Gang, du for vor Veninde
 Begynde et lyksaligt Aar!

Nytaars sang.

Du rinder, du rinder
 Saa islende bort!
D Aar, og forsvinder,
 Og varer saa fort;
 Nys kom du at favne
 Os blid som en Ven;
 Alt nu vi dig favne!
D bie! o bie!
 Vend om! kom tilbage igjen!

Vend om! kom tilbage!
 Saa snart du ei fly!
 Kom, giv os de Dage,
 Du bragte, paa ny!
 Var' end af dem somme
 For Skyer ei frie;
 O, nu er' de omme!
 Held os! held os!
 Os droge de Skyer forbi!

Men glade vi nyde
 De blideste Aar;
 At frydes og fryde,
 Den Lykke blev vor!
 O — Dage som denne,
 Hvi ile de hen?
 Tilbage de vendte!
 O stands, o stands!
 Vend, flygtende Aar, hid igjen!

Og langsom du rinde,
 Men yndig og blid!
 For jevnt vor Veninde,
 Fremile n de Eid,
 Thi loenge hun være
 Sin Elskedes Fryd!
 Og Monster og Ere,

Som nu, som nu,
I qvindelig Unde og Dyd!

Og stedse hun nyde
Som nu, saa tilfreds,
Den Himmel, at fryde
Paafjønnende Krebs!
Af Døtre saa lignet,
Mangfoldig i dem,
I alting velsignet,
Som nu, som nu,
Hun skue sit gndige Hjem.

Paa Bakkegaard.

den 28de Juni.

Held den Mand, hvis Sjæl sig fryder
Ved sin Lod, som Lykkens Ven,
Dobbelt glædet, naar han nyder
Deelt med andre glade den;
Held den ødle Mand, som nyder
Saa den Lod, ham Himmel byder!

Dobbelt Held, hvo Glæden deeler
Med en Barm, den værd som hans!
Vanheld flygter, Avind stæeler,

Svinder bort i Glædens Glæds!
 Tifold Held den Mand, som nyder
 Saa den Lod, ham Himlen byder!

Og naar da, erkjendt, paafjønnet,
 Han af talrig Bennekreds
 Sig omringet seer, og lønnet
 Af hvers Blik, selv saa tilfreds!
 Held den ædle Mand, som nyder
 Saa den Lod, ham Himlen byder!

Og naar nu han seer tilbage
 Paa den Rad velbrugte Aar;
 O kun froe og blide Dage,
 Kan han see, der forestaaer.
 Held den ædle Mand, som nyder
 Saa den Lod, ham Himlen byder!

Edle Hjorth! — o see tilbage —
 See din Kreds — betragt dit Nu —
 See din ædle elste Mage
 Fremad see — hin Mand er Du —
 Længe leve du, som nyder
 Saa den Lod, dig Himlen byder!

Fødselsdagsvise.

Dage komme, Dage gaae,
Held for hver den Godes Dage!
Kan det skee, da gib jeg maa,
Hver min Dag i Fryd hendirage!
Hver Dag folge Fryd og Held
Hver ærlig Sjæl!

Chor.

Hver Dag folge Fryd og Held
Hver ærlig Sjæl.

Onde vi hver ærlig Sjæl
Hver sin Dag i Fryd at vandre,
Hvad fortrinligt faaer da vel
Fødselsdagen for de andre?
Dog jo den for en og hver
Den første er.

Chor.

Fødselsdagen for enhver
Den første er.

Var nu, for Exempel, den
Af vor — — ei oplevet,
Af vort Lag, vor Fryd, vor Ven,
Her var ei det mindste blevet;

Men den kom, vi sikk ved den
En ædel Ven.

Chor.

Held vor Dag! vi sikk ved den
En ædel Ven.

Spørger, Venner, Hende ab,
Mandens hulde skjonne Mage,
Hvilken Dag er hende glad
Fremfor alle Årets Dage?
Og i blanke Die seer,
Hvad Dag det er.

Chor.

O i hendes Die seer,
Hvad Dag det er!

Tutissimi.

Glad, som os den skuer her,
Oplev, Ven med elskete Mage,
Lykkelig, som Lykken værd,
Mange idel glade Dage!
Til den sidste rinder hen,
Forbliv vor Ven,

S a n g

paa

Kammerherinde Ankers Godfelsdag
den 28de Juni 1799.

Nogle Stemmer.

Vi sanktes her til ædel Glæde;
Og er vel nogen her tilstede,
Hvis hele Sjæl ei stemmer i:
"Fra fjernest Syd til overst Norden,
"Gid hver, som aander Liv paa Jorden,
"For al dens Sorg og Kummer fri
"Var lykkelig og glad som vi!"

Chor.

O var, for al sin Kummer fri
Den heele Verden glad som vi!

Nogle Stemmer.

Men ønske vi, paa denne Klode
At hver og een var vel til Mode,
Og alt kun aanded' Fryd og Held;
Hvad Ønske har vi da tilbage
For den, som bruger Livets Dage,
Kun til at fremme andres Wel,
Kun derved fryder egen Sjæl?

Chor.

O det er Guddoms Ild og Held,
At skabe Fryd og gjøre Wel.

Men hun, hvis blide Smhed lønner
Den ypperste blandt Norges Sonner,

Og elskes omt af ham igjen;
Hvis Blidhed Mandens Dage fryder,
Og hæver ham til nye Dyber,

Hvad Lykke eier Himmelten,
Som kan endnu forøge den?

Chor.

Hun lønner Norges Ziir og Ven,
Hvad Lykke kan forøge den.

En Stemme allene.

Og jeg, som skylder denne Moder
Alt hvad jeg nød af Livets Goder,
Selv dette Hjertes Følelser;
Min inderligste Tak fremstræber,
Men Ønsket dør paa tause Læber;
Kun dette: Altid, som hun er,
Hun nyde længe Glæden her!

Chor.

O altid altid, som hun er,
Hun nyde længe Glæden her.

Alle.

O længe hendes Hjerte nyde
Den Bellsyf, ødel Kreds at fryde,
Blot derved glad hun føler sig;
Og Sundhed hende tro led sage
Ad mange idel blide Dage

Dg saa Sig selv bestandig lig
Hun leve længe lykkelig.

Tuttissimi.

Sig selv Sig selv bestandig lig
Hun leve længe lykkelig.

Hymne til Februar

bestemt til at affjunges dens 15de Dag.

Ei Flora med duftende Blomster har stroet
Din Vei over Enge og Dale,
Dg ei Philomela henrykkende sode
Omlusser din natlige Dvale.

Ei phebus opildner dit kjølige Skjod
Med livsvangre qvægende Lue;
Som oftest han knap bag et Glor dig tilbod
Sit straalende Nasyn at seue.

Afkronebe Ceres ej heller din Vei
Bepryder med gyldene Dynger;
Den lystige frydende Bachus dig ej
Med nymodne Druer omfylnger.

Kun simpel eg hvid — thi af Sne er din Drøg
Kun Perler af Is den omfunkle;

Og blandt dine Brodre i Glimmer og Pragt
 De fleste dig synes fordunkle.

Og dog, Februar! Af os alle, som her
 Du frydelig vinkede sammen,
 Fortrinligen skjøn, og velkommen, og kjær,
 Du hyldes med Glæde og Gammen.

Ej Vaardagens Umbra, ej Høstdagens Guldb
 Du bod vore Dine betragte,
 Men o en Veninde saa yndig og hulb
 Du for vore Hjerter frembragte.

Og Vensteb og Unde, og Fromhed saa blid,
 Og alle elsesværdige Dyder,
 Du stifted en Fest; og paa den du os hid
 Til Glæde og Gammen indbyder.

Vor Tak, Februar, og vor Hylding modtag;
 Saal frydelig vi den frembære.
 Skjøn, fremfor hver Aarets henrullende Dag,
 Hvert Aar os din Festdag skal være!

Din yndige Datter — velsignet og glad
 Hun leve, hun leve, hun leve!
 Men hver hendes Dag — Tidens Styrer! o lad
 Lyksalighed stedse omfavne.

S a n g

paa

Gru Moltkes Fedtselsdag.

Storm og Torden, Sorg og Klage,
 Frost og Hagl og Krig og Kiv,
 Mørke alt for mange Dage
 Af de Dødeliges Liv.

O men dog blev denne Klode,
 Ej blandt disse Nædler stadt,
 Men til Glæde for de Gode
 Af et kjærligt Væsen stadt.

Ej dog altid Lynet funkler,
 Tidt er Himlen blank og reen;
 Tordenskyen ei fordunkler
 Evig Stjernehvælvingen;
 Men naar stakket Uveir iler
 Snart forbi, og sjuler sig,
 Jordens sande Glæde smiler
 Evig usfordunklesig.

Fromhed, Blidhed, som udbreder
 Sig til hvert dem værdigt Bryst
 Unde, Godhed, det er eder,
 Som er' Jordens sande Lyft.

Sødt i eders Straaler svinde
 Alle Skyer spredte bort;
 Selve deres dunkle Minde
 Der blier mindre mørkt og fort.

Held os, held os! os omfavne
 Jordens bedste Glæder her
 Blidhed, Unde, Godhed leve!
 Eders Fest i Dag det er.
 Øfste denne Dag I fryde,
 Hver Gang som i Dag tilfreds!
 Længe vor Veninde pryde
 Glædet selv sin glade Krebs!

Ged Aarets Slutning.

"Med Til bortrinde Livets Dage,
 "Som Lynglimt hver dets Fryd forsvant;"
 Saa lyder ofte Mismodss Klage;
 Men, Venner, er det ogsaa sandt?

Hvad er det da, som saa forsvinder?
 Snart henrandt atter nu et Aar;
 Men i et nyt der strax oprinder
 Ny Sommer, Winter, Høst og Vaar.

Og i det ny' hver Aarstid kommer
 Fornyet lige sejøn igjen;
 Thi sejøn er ej blot Vaar og Sommer;
 Men Høsten, ja selv Vinteren.

Iblandt — saa hed Naturens Ordens —
 Hver Aarstid stundom Uveir har;
 Der bruser Storm; der dundrer Torden;
 Men snart igjen blier Himlen klar.

Og evig ungts og nyt oprinder
 Hvert Blomst igjen, som var os kjært;
 Og eene det, henglemt, forsvinder,
 Som ikke var vort Afsavn værdt.

Thi Mindet selv af Tordnens Bragen,
 Og Lynets Blink, og Stormens Dren,
 Naar nye Aar gjenfoder Dagen,
 Gjor kun dens Sol desmeere sejøn.

Men af de sande Glædesdage
 End udebliver ikke een,
 Som kommer jo bestemt tilbage.
 Og Haab om fler' endnu som den,

"Selv den, som os kun Savn gjenfoder
 "Af tabte Fryd — endogsaa den?" —

Erkendtlig Minde den forsøder,
Og gyldne Haab: vi sees igjen —

Sort Uveirsky omhylled' Jorden
Paa mangen nu henrunden Dag;
End ruller rædselsfulde Torden,
End lyder hule Stormes Brag.

Men sejon fremlysnede dog i Østen
Den blide Soel fra Sam herneb,
Som snart — o snart — vil hæve Røsten,
Og kjærlig byde Jorden Fred.

Rul da, rul da kun tilbage,
Men o! i Fredens hulde Ly! —
Du Kreds af nu henrundne Dage,
Og fro' vi favne dem paa ny.

Enhver af deres hele Kjæbe
Er os en kjær gjenfundne Ven,
Maar engang før den gav os Glæde.
Den skal os nu fornys den.

Thi med erkendtlig Hu vi giemme
Hvers Minde, som os før var kjær;
Men stræbe alt o alt at glemme,
Hvad Klogest ej fornyses meer.

Dog ej blot svundne Dages Minder,
 Os blid, er det, der forestaar!
 Selv var da du, som nys oprinder,
 Os et af Gud velsignet Var.

S a n g
 paa
F r e d e r i k s v æ r k
 den 19 December
Ejerens Fødselsfest.

Skøn og herlig, thi til Fryd
 Brimmel af utalligt Gode,
 Tusindfoldig Glædeslyd,
 Skabtes hele Jordens Klode.

Sandt der ogsaa Ørkner gives,
 Ingen Glædes blide Hjem,
 Men naar Kunsten der staaer frem,
 Ønde Ørk ved den oplives.

Chor.

Ødle Kunst, hvor du staaer frem,
 Ønde Ørk ved dig oplives.

Skaberherren ved sit Bliv
 Ikkun Glædens Fro hensaaede;

Men i det at vække Liv,
Huld til Konsten han betroede.

O men de, hvis Kraft fremlede
Edle Kunst til Skaberdaab —
Skjøn er disses store Lod,
Evig Jordens Tak og Hæder.

Chor.

Stor og skjøn er eders Lod;
Evig Jordens Tak og Hæder.

Hvilken Udsigt er ei mørk
Ud i fjerne Æltids Dage!
Var selv Fredriksværk ei Ørk
Kun en soje Tid tilbage!

Men hvor skjønt saaes alt oprinde
Under Kunstens Skaberhaand,
Hid fremkaldt af Classens Aand!
Leve, leve Classens Minde!

Chor.

Leve, leve Classens Aand,
Classens Daad, og Classens Minde!

I, som han fremkaldte hid, —
Jordens troe Belgjørerinder,
Edle Kunster, Bid og Flid —
Undigt Hjem her stedse finder!
Blomstre, gavner, værner, freder,

(10*)

Pryder, hegner Danien!
 Og hver Kunst og hver dens Ven,
 Hver dens Dyrker, Held og Hæder!

Chor.

O, hver Kunst, og hver dens Ven,
 Hver dens Dyrker, Held og Hæder!

Saa det vorde skal; thi see,
 Af vor Konges Ven betrygte
 Staae de Kunstens Altere
 Paa den Grundvold, Classen bygte.
 Hædrens gyldne Krands belsenner
 Hædersdaab af Kunst og Flid.
 Hævdet saa, faaer Kunstens Tid
 Værd og Agt blandt Nordens Sonner.

Chor.

Hædret saa, har Kunstens Tid
 Værd og Agt blandt Nordens Sonner.

Fædrelandets, Kongens Ven,
 Ven og Værn for hvert Slags Gode,
 Som Dit sjonne Værk til Mænd,
 Saadan Hæder værd', betroede!
 Selv Du fjern ved dem modtage
 Dine Skarers Jubelstrig!
 Hør dem takke, signe dig,
 Kræve Held for dine Dage!

Chor.

Hør os takke, signe Dig!
Held for hver af dine Dage!

Nytaars sang

til

J. og Charl. Kjærulf.

Om hvilken Aarstid er den bedste, —

Som vel om alt, hvad Fortrin har, —

Man vel heel sielden med sin Næste

I nogen Aarstid eenig var.

Før en er Vaarens lyse Grønne,

En Somrens Pragt og fulde Dag,

En Hostens Frugter førstig skjonne!

En fandt i Vintren selv Behag.

Men hvo fandt ikke Vaarens Grønne,

Ei Somrens Pragt og fulde Dag,

Ei Hostens gyldne Frugter skjonne,

Ei selv i Vintrens Solv Behag?

Selv skjon, hver Aarstid rast fortrænges

Af Aarets næste skjonne Tid;

Saa fro ved den, der er, vi længes
Til den, som kommer, ønsket blid.

Held, hvo der glad og skjønsom nyder
Hver Aarstid, saadan, som den gaar —
Men saa, at stedse man sig fryder
Ved ogsaa den, der forestaar!

Der kommer stundom Uveirs dage,
Heel stemme hver af os har modt;
Men selv paa dem at see tilbage
Er siden oftest skjont og sedt.

Men i hver Aarstid kan groe Planter,
Og blomstre Roser ved vor Bei,
Som voerne den paa alle Kanter,
Saa Storm og Uveir mørkes ei.

Belgjørenhed og Vensteb hedde
De skjønneste, i deres Læ
Et varmt Tilfredshed, rolig Glæde;
End pidske rundtom Slud og Sne.

Et Aar forsvandt. — Ven og Veninde
Hjint skjonne Læ I pleied saa,
At Aarets Verling ingensinde
Med Barskhed skal til Eder naae.

Det Aar, som gienfødt atter kommer,
Begyndt med Fryd i Vennelag.
Med Munterheds og Venstabs Sommer
Omlune Eder hver en Dag.

De Aar de fremstaae, og forsvinde
Vort hele Liv er blot et Aar;
Blid som en Føraarsdag henrinde
Ethvert, som endnu forestaar.

S a n g

paa

Agent Moses Henriques
firesindstyvende Fødselsdag af hans Born.

Nei den er ingen Jammerdal,
En Frydens Bolig er vor Klode;
Med Glæder uden Maal og Tal
Opfyldte Gud den for den Gode.
Seer Brodre, Søstre, Venner, her,
At rigt paa Glæder Livet er.

Seer, heele fire Snese Aar
Hin fromme Oldings Dage bleve;
Og fro endnu han blandt os gaaer,

End frydes han ved her at leve.
Vi ere ham, som han os kjær.
D rigt paa Glæder Livet er.

Som en retskaffen dydig Mand
Ham altid alle Gode kjendte;
Men dersor altid mødte han
Den Agt, Retskaffenhed fortjente.
Den til sin Grav han med sig bær,
D rigt paa Glæder Livet er.

Han sine Fædres Love tro,
Og tro sin Pligt som Mand og Borger,
Nød stedse Hjertets blide Ro,
Og Frihed for den Ondes Sorger.
Hvad er mod det vort Livs Besvær?
D rigt paa Glæder Livet er.

Bed klog og ørlig Virksomhed
Han vandt, hvad Noisomhed behøver;
Men saa, at Flid har Brod derbed,
Og ikun Avind han bedrover.
Og alle kjende Mandens Værdb;
D rigt paa Glæder Livet er.

Men saa med sand veldædig Hånd
Arbeidsomhed at sysselsætte,

Og nu med skøn som gav mild Haand
 Den Usles Kaar hver Dag at lette;
 Det var hans Tid paa Jorden her,
 Ørigt paa Glæder Livet er.

Hans Huus, saa mange Dyders Hjem,
 Blev derfor ogsaa Glædens Tempel;
 At Glæden altid lønner dem,
 Beviser klart hans Livs Eremotel.

Seer Brødre, Søstre, Venner her,
 At rigt paa Glæder Livet er.

Og hvad han var som Egtemand,
 Og Fader — o som vores Fader!
 O, at vi leve maa som han,
 Og kjendes værd' en saadan Fader!
 Den Godhed værd, han for os bær!
 Ørigt paa Glæder Livet er.

Han skuuer, fra vor glade Krebs,
 Sit heele lange Liv tilbage,
 Han skuuer fremad — vel tilfreds
 Han siner ikkun glade Dage,
 Og takker Gud for hver især!
 Ørigt paa Glæder Livet er.

O Gud! med mange Dages Fryd
 Du ham blandt os endnu velsigne,

Os, med i Vandet, Daab, og Dyd
 Vor elskete Fader troe at ligne!
 End loenget han erkjende her,
 Hvor rigt paa Glæder Livet er!

Og naar — Gud give seent — til sidst
 Han samles skal til sine Fædre,
 Og han og vi veed fast og vist,
 Han vandrer til det endnu bedre,
 Hans sidste Blik end skue her,
 At rigt paa Glæder Livet er.

Tilbageblif paa Ungdomstiden.

Lyksalige henfarne Tid!
 Nei, aldrig I vende tilbage
 I klare, I smilende skyfrie Dage,
 Som gjorde vor Barndom saa blid.
 Hvor blank og hvor blaa og hvor sjon
 Omhvælved os Himlen hist oven;
 Hvor Ager og Eng da var grøn,
 Hvor sang da de fugle i Skoven!

Hvor surred' fortroligen sødt
 Hin Bæk fra krystalklare Kilde,

Og Græsset, naar troet vi i Høstakken hvilbe,
 Hvor duftende qvægende blodt!
 Hvad er det, som end gjør saa blidt,
 Alt hvad fra hin Tid vi erindre?
 Hvad gjør, vore Vine saa tids
 Ved Tanken derpaa endnu tindre?

Lyksalige henfarne Tid,
 Uskyldigheds sorgløse Dage!
 Hvad holdt, og hvad holder endnu dig tilbage,
 At ikke du og rækker hid?
 End hvælver sig ligesaa skjøn
 Den venlige Himmel hist oven;
 End Engen er ligesaa grøn,
 End ligesaa sødt lyder Skoven.

Men ak, I bortrinde og flye,
 Med I til I hinanden forjage
 I favre, I Barndommens, Ungdommens Dage,
 Dog see, I oprinde paa ny!
 Hvor Uskyld og Blidhed i Sjel
 Med kommende Aar ej forsvinder,
 Der Uskyldens Alder og Held
 Bestandig fornyet oprinder.

Thi see, kun forædlet, men blid,
 Som da du ei kjendte til Sorgen,

Med Dage, Veninde, fra Mørkredseuns Morgen
 Gjenkommer din henrundne Tid!
 Vi Fromhed, og vennehuld Dyd
 Sø saae dig bestandig ledsage;
 Ingen Tid aldrende Fryd
 Skal pryde enhver dine Dage.

For
 D. D. L. S.

En Vinter nu paa ny svandt hen;
 Den svandt — dens Sorger og dens Glæde,
 For sidste Gang vi hilse den,
 For gjenfødt Sommer os adspreber.
 End samler den os sidste Gang
 Til Glædskabs Tid og munter Sang,

"Og hvordan var i Grunden saa
 "Den Vinter, vi nu see henrinde?
 "Mon ej som oftest kold, og graa,
 "Og suur, og svobt i barske Winde? —
 Den, Venner dog saa tidt, saa blid
 Til ædel Fryd os samled' hid.

Alt vækkende til Liv og Fryd
 Nu hulde Sommer sejlon fremsvæver;

Og Millioner Stemmers Lyd
 Sig til dens Lov mod Himlen høver,
 Alt glemmer sig — Alt stemmer i
 Naturens store Symphonie.

Men snart vil Somren rinde hen;
 Og Høstens gyldne blide Dage;
 Naturens Slum skal da igjen
 Os kalde til os selv tilbage.
 Og Kunstens — Tankens — Hændens Tid,
 Og Venneheds — er Vintren blid.

O Kunstens — vor Forædlings — Tid,
 Og Veneskab, Stovets bedste Glæde,
 Er, Venner! det, os kaldte hid;
 Her være stedse disses Sæde!
 O dem at pleie, hid igjen
 Vi tye til Vintren etter hen!

Forædling, under tænksomt Spøg,
 Uddannelse til Altid = bedre,
 Ved Konstens legende Forsøg,
 Som Veneskab lede, domme, hædre! —
 Vort Samfund — derved det det er —
 Os vorde kjært ved øgte Værde.

Tak hver, hvis Tid til dette Maal
 Bidrog vort Samfund tro at lede —

Hver Sosters og hver Broders Skål,
 Som gav, og delte værdig Glæde!
 Blid nu dem Somren flyde hen;
 Farvel! vi samles froe igjen!

Fødselsdags-Sang.

Leve, leve vor Veninde!
 Let og født og blidt henrinde
 Alle hendes Dage,
 Uden Lyd og Klage,
 Blot i Glæde!

Hun, som kun er glad, naar Glæder
 Rundt omkring sig hun udbreder,
 Stedse saa hun fryde!
 Stedse saa hun nyde
 Glæde, Glæde!

Vore Dottres Dottre kjende
 Deres Monstre end i hende!
 Monstre i at fryde,
 Monstre i at nyde
 Edel Glæde!

Leve hendes elste Mage,
 Blot i Held og blide Dage

Begges Liv hensvæve!
 Leve, lønge leve
 Begges Glæde!

Begge leve, leve lønge!
 Søde Piger, rasse Drenges
 Snart omkring dem spøge,
 Dem endnu foregå
 Fælles Glæde!

Leve, leve vor Veninde!
 Som i Dag, saa blidt henrinde
 Alle hendes Dage
 Uden Lyd af Klage
 Blot i Glæde!

Sang den 25de Februar.

Endogsaa Folk, som her kun fandt
 Lidt af, hvad man hos andre priser,
 Tilstaae os dog, hvad vel er sandt:
 Vi har en heel Deel kjenne Viser,
 { Viser, hvis Sang gjør glad og varm
 { Hver til at glædes skikket Barm

Sange, om Kongen og hans Huus;
 Om Fædreland og Landets Fædre;
 (Hvad uden Viin gier ødelt Huus)
 Fryd ved, hvad godt er, Haab om bedre;
 Nu Sang om Viin og Kjærlighed,
 Om alt, hvad Hjertet glædes ved.

Bistnok, selv her i Glædens Lag
 Slog hver en Barm saa mange Gange
 Med meer end vanlig raske Slag,
 Opildnet ved de Glædfabs Sange;
 Dog! — mon det just af Sangen kom?
 Mon ej af det, den Sang lød om?

Elskede Konge! — Fædreland! —
 Vensteb; — Borger-Menneskedyder!
 Sang stemt om een af Eder an
 Hjertefølt altid lifligt lyder.
 Hvad om vi samlede engang
 Disse tilhobe i een Sang!

Festen, som os forsamler her,
 Hvad er der vel, der Hjertet fryder,
 Hvis Festdag denne Dag ei er! —
 Konge, Fædreland, Vensteb, Dyder!
 For alle dem istemme vi
 Vor Festsangs glade Harmonie.

Konges — Fædrelands Ven — og vor,
 O alle Godes Ven, den gjæve
 Hilsen i Dag et nysødt Aar;
 Edling! vor Ven, vor Stolthed, han leve!
 Dag, som os gav vor Fryd, vor Ven,
 Kom tids, og fro, som nu, igjen!

S a n g
paa en Faders Fødselsdag.

En Stemme.

At Livet har Lyksaligheder,
 Som byde al dets Kummer Trods,
 At Dyd har Løn for sin Tilbeder,
 Beviser Du, o Fader! Os!
 Lev, Fader, længe lykkelig,
 Og lær os Børn at ligne Dig.

Alle.

Lev, Fader, længe lykkelig,
 Og lær os Børn at ligne Dig.

En Stemme.

Dit Hjerte intet Nag betynger,
 Din Tid er Arbeid, Held, og Gavn;
 Og evig Hæders-Krands omslynger
 Dit ubesmittelige Navn.

Du leve længe lykkelig,
Og lær os at ligne Dig.

Alle.

Lev Fader o. s. v.

Een Stemme.

Om fri fra Sorger, tryg mod Harme
Selv Dyden er ei altid her,
Du i vor omme Moders Arme
Sædt, Fader! glemmer al Besvær.
Lev Fader længe lykkelig,
Og lær os Born at ligne Dig.

Alle.

Lev Fader o. s. v.

Een Stemme.

Ved Os, ved dine Born, Du nyder
O Fader, ofte Fader-Lyst;
Naar til Forældres modne Dyder
Du planter Spiren i vor Bryst.
Lev, Fader, længe lykkelig,
Og lær os Born at ligne Dig.

Alle.

Lev Fader o. s. v.

Een Stemme.

Dig følge Livets bedste Glæder,
De følge trygt ethvert Dit Fjed;
Med Sundhed, Styrke, Held og Hæder

Kron, Himmel! Hans Lyksalighed,
Han leve længe lykkelig;
Og lære os at ligne Sig.

Alle.

Lev, Fader, længe lykkelig
Og lær Os Børn at ligne Digr.

S a n g
for et Vennerelstak
paa

Sognepræsten i Slagslunde

Hr. H. F. Prams og hans Hustrues
Bryllups fyretvede Marsdag.

Lad, hvo der vil, med Pauker og Kanoner
Forkynde Fødselsdages Fryd!
Men ei med Stads og Pral og høie Toner
Bevises eller lønnes Dyd;
Med Hjertens Glæde uden Brag,
Vi helligholde denne Dag.

To Sneese Aar den Dag i Dag er' endte,
Fra Dagen, da I Edle To
Bød fælleds Dyds og Elskovs Baagnb foreente
Tilsvor' hinanden evig Tro;

Og hellig og uroklet staer
Det Vaand den Eed nu Sneese Aar.

Med Sorg og Fryd afverle Livets Dage;
At mørk for Eder mangen var!
Men lettet af en kjærlig Egtemage
Er Sorgens Byrde mindre svar;
Og kjærlig hele Banen hen
I har hinanden lettet den.

I Glæde nos' kun ved hinandens Glæde,
Og ved at giøre andre glad;
I Sorg at hæmme, Trost og Fryd udbrede,
I alt I trolig hjelpes ad;
Men fligt, hvad ellers end har mødt,
So maatte giøre Livet sødt.

Og derfor blev, og derfor stedse bliver
Hver Dydens ogsaa Eders Ven
Den Lykke, Rigdoms Glands og Storhed giver,
Hvad er mod saadan Lykke den?
O held dig, lykkelige Par,
Thi Livets bedste Held du har!

Det Monster, I os gav at efterligne,
Med Fryd vi skue mange Aar!
Algodhed huld hver Eders Dag velsigne

End længe frem i blide Kaar
 Med Sundhed, Munterhed og Lyst
 Den pryde Eder Livets Høst.

S a n g
 ved
 et Sølvbryllup i April 1814.

Hvi stirrer vel paa de henfarne Dage
 Mennesket oftest med længselfuld Hu?
 Oftest med Frygt paa, hvad end er tilbage?
 Og saa sjeldan med Fryd paa sit Nu?
 Nutid, selv Fremtid dog engang blir den,
 Som, i sin Orden, er den, der rører hen.

Skulde man troe selv de tidligste Skjaldre,
 Saa var alt Guldbaldren dengang forbi,
 Samt baade Sølvets og Kobberets Aldre,
 Knapt var end Jernets den, de leved' i.
 Var dette saa, hvad Metal blev da vel
 Den Alder af, som nu os blev til Deel!

Held os! enhver, o enhver af os alle
 Mindes med takfulde Hjerter en Tid,
 Som vi har oplevet selv, og maae kalde

Om ej just gylden, dog frydfuld og blid!
 Var ei saa hver Dag, Aar ind og Aar ud,
 Heel den, dog saa var at, Tak være Gud!

Men det er ikkun for Menneskets Blikke
 Henrundne Tid var for Skyer saa fri;
 Lærer os trostrig Erfaring da ikke:
 Hver Tid er skjen, naar den først er forbi?
 Hver — selv vor Fremtid? — vi sine saa kort! —
 Truende Skyer saaes for klarne bort.

Ikkun fordreiet af Fortidens Skialdre
 Ordne vi urigtigt Tidernes Rad;
 Guldbets og Sølvets og ovrigt Aldre,
 Ordenen ikkun vendt om, følges ad.
 Jernets og Kobberets først svinde hen,
 Sølvets og Guldbets oprinde igjen.

Saa — o vi see det jo klart — maa det være;
 O saa det vorde! — saa give det Gud!
 Men at saa er, derom Bidne I bære,
 Værbige, hædrede, Brudgom og Brud!
 Solvaldrens Høitidsdag Eder det er;
 O nu selv Guldbaldren Eder er nær.

Svundne er' Jernets og Kobberets Dage.
 Sølvkontakte Par! spaer ei venlig og huld

Hines Grindring, der end er tilbage
 Held, som — ei kjøbes — slet lignes — ved Guld &
 Tiden dig forestaaer, signet og blid,
 Overgaae beste af henrundne Tid!

Slutningsang i Venneleg.

Endnu en Dag vi her fuldendte
 Gen førre er os nu i Vente
 Og stedse førre er' igjen.
 Men af den skjulte Fremtids Dage,
 Der er for hver af os tilbage,
 Gib mangen Dag maa ligne den,
 Som nu i Venstabs Fryd svandt hen.

Chor.

O mangen Dag gib ligne den
 Som nu i Venstabs Fryd svandt hen.

Men Dage efter Dage rinde,
 Og for vi os derpaa besinde
 Er svundne Dage svundne Aar.
 Som uformerkt en Dag henglider,
 Saa Aar paa Aar — indtil omsider
 Vor Vanes Grændse for os staaer
 Og sidste Afstedstime slaaer.

Chor.

O Held, umørket Albren gaaer
Til Vanens Grændse for os staaer,

Thi hvo som Hjerte har for Glæde
Gi blot at nyde men udbrede,

Og saa for Venstabs Salighed,
Ham Livets Dage, stille, blide,
Lig blomsterskygget Bæk henglide
Hver endt med qvægsmolighed
Og yndig Blun i Mattens Fred.

Chor.

Held Aftnens blide Molighed
Og stille Blun i Mattens Fred!

Saa hver den Afdles Dag henflyder,
Om end en enkelt Sky afbryder
Den Blidhed, som omstraaler den;
Men saa er hele Livets Kjæde
En Dag, som randt i stille Glæde,
Med Smil han seer til Matten hen,
Hvis sebe Blun skal ende den.

Chor.

Held os, naar Dagen rinder hen,
Da ender Mattens Hvile den.

Ven! som gaaer bort til fjerne Egne,
Værd Glæden, nyd den allevegne;

Dig, som du er, blid altid lig!
 Kom efter hisset glade Dage
 Til os, til Venstabs Favn, tilbage!
 Lev, hvor du kommer, lykkelig,
 Og Held og Venstab følge dig.

Chor.

Lev, hvor du lever, lykkelig!
 Og Held og Venstab følge dig.

Det blev din skjonne Lob, Veninde!
 At mange vore Dage rinde
 Saa skjonne, fro ved dig, med dig!
 Og mange, mange skjonne Dage
 Dig være end blandt os tilbage,
 Saa god, saa blid, dig selv saa lig
 Du leve længe lykkelig!

Chor.

Saa god, saa blid, dig selv saa lig
 Du leve længe lykkelig.

S a n g
 paa
 en Venindes Fødselsdag.

"Standt dog din Fart,
 "O Glædens Dag, som rinder fort!

"Sil ei saa snart
 "Dg vaer os ei saa fort!
 "At alt for hurtig flyer du hen;
 "Vi ældre er', for vi dig see igjen.

Saa sukked vist
 Tidt hver af os ved frydfuldt Lag;
 Saa da os sidst
 Forsamled denne Dag.
 Men see den kommer dog igjen
 Saa glad, saa blid, som den i Fjor randi han.

Thi fast bestaaer
 Hver ædel Grund for Æbles Fryd;
 Ei den forgaaer
 Som vind og Sangens Lyd;
 Mei evig ung og skjøn og blid
 Den blomstrer frem trods Aar og flygtig tid.

Veninde saa
 Dit Unde uforanderligt
 Vi see bestaae,
 Sig selv for stedse ligt.
 O thi saalænge Hjertet slaaer,
 Ei Hjertets Præg Forandring undergaar.

Ei Dages Tal
 Din Fryd at glæde ædelt Lag

Formindstek skal
 Fra, hvad den er i Dag.
 Ved Vennehulb urokkelig
 Du vorde skal dig selv bestandig lig.

Kjær, som du er
 Vor Ven, ham, som du lever for,
 Om muligt meer
 Du vorde Aar fra Aar;
 Ved dig, ved dig skal stedse han
 Erkjende sig den lykkeligste Mand.

Rind da kun hen,
 Og glade Dag, thi evig ny
 Skal du igjen
 Hvert Aar velsignet grye!
 Og glade Vennekreds hver Gang
 Dig hilse skal med Ungdoms Fryd og Sang.

Og Fryd og Held
 Og alle Dyders beste Løn
 For ødel Sjæl
 Hver Dag gjør skøn.
 Fro som nu favre Ungdoms Vaar
 Dig vorde hvert, selv Livets sidste Aar.

S a n g

paa

prof. J. Kjærulfs Fødselsdag 1808.

"Hvor det var sjønt, isald vi kunde blandt hverandre,

"Før det ad Eden gaar,

"Her nede blandt vor Jord's Nudseerligheder vander

"Syv — otte Hundred Aar.

Saa sang en før — ja trods alt, hvad paa Jordvære

Man dadler alt iblandt,

Blev, troer jeg, det endda, hvad Alle skulde sige,

Isald de sagde sandt.

Sandt, Jordens har lidt vel af, hvad Sir Congreve
hyder,

Og alskens Britteri;

Men ogsaa den endnu dog Nordmænd har og Syder,

Og Venner! det er vi!

O den har Mennesker, som er dens Fryd og Hæde,

O den har ødle Mænd,

Som ham, hvis Fødselsfest i Dag vort Samfund glædt,

Vor Stolthed og vor Ven.

Blandt Folk, som han, og hun, der gjør sin Kreds til Eden

I alle Livets Aar

Hvo ønskede sig ei at vandre om herneden
Syp — otte Hundred Aar?

Saalænge pleier det i vor Tid ei at være;
Men i lyksalig Rad
Af mange mange Aar hans Livstraad Parcen spare,
Hver Dag ham vorde glad!

Hver Dag ham glad! thi ved hans Side da vi ske
Hans Lotte glad som han,
Og alt det jevnet ud, som skjæmmer end vor Tue
Saa alle synde kan: Trallerallerallera!

S a n g

paa

Regentsen den 12 Martii 1819.

Alt kun i Viser og i Verialen
Det nøgtes, Alt gaar krumt og skjævt;
Alt, i det mindste, er alvorlig Talen,
Man før har bedre Dage lev't;
Det er den gamle Snak, man alle Dage,
Alt fra Horatses Tid og før tilbage,
Saae stedse Mennesker sig med at plage,
Som om det ret var Moerskab i at flage.

Af Folk og Ting, der due paa vor Jord
De neppe meer vil finde Spor.

Naturligt nok, om vi, da vi var yngre,
Og Blodet flod os mindre trægt,
Fandt lystigt nok, hvad, da det flyder tyng're,
Os synes nu paa Glæder svært.
Men den Tid, som man lever i, fornædre,
Gjør i det mindste den vel neppe bedre;
Og neppe er det forдумs Tid og Fædre
I deres Grav paa værdig Viis at hædre,
Om vi paastaae, de Verden gav i os
Et ingen Doit værdt Arvegods.

Og hvilke var' da de henrundne Tider,
Vi skulde on্সke fremfor vor?
En Deel af os nu allerede slider
Paa tredie fjerde Snees af Aar.
Bistnok for to — tre — fire Snees Aar siden
For nogen her af os endog var lidet,
For lidt var Soelskin — Regn og undertiden —
Og Gaden naar det havde regnet, skiden;
Og var' da mange gode Mennesker —
Kort, alt omrent som end det er.

Saaledes blandt Regentseprovstes Navne
Staae Mænds, end blot vor Alder næl,

Som ved Erbodighed og Tak vi savne,
 Gunnars, ag Hvids og — fleer, o fleer! —
 Og selv af dem, der boede hisset over
 I Kamrene, der sodt i Graven sover
 Alt mangen en, hvis Hædersminde lover,
 Et Navn, som ei forgaaer i Tidens Bover.
 Men vil ei vist en Tid, der forestaar,
 Sin Fortid see just, som vi vor?

Hvad Navn blandt de Regenterprovste-Navne,
 Hvis Hæder ingen Tid forgaard,
 Skal mere skjont end Dit, vor Nyrup! stavne
 Han ud ad Tidens sidste Aar?
 Og er et Navn, hvis Noes og Glæder lyder
 Saa skjont af alle Aands og Hjertes Dyder,
 Hvad just den Alder, det frembragte, pryder,
 Og over den sin Hædersglands udgyder,
 Med Freie da den Old er stolt og glad,
 Som saaban Noes og Fryd besad!

Ei heller mener jeg, saa grumme daarlig
 Den Tid vi lever i, vel er.
 Den Dag, vor Nyrup fødtes, ei blot aarlig
 Er Fest for Kreds af Venner her;
 Thi takfuld Lærdoms, Aandsværds, Godheds Endsen
 Naer, Gud see Lov, langt udenfor Regentsen;
 Ham onse Godt er ingen tom Eredentsen;

Hans Hæber ei født af Convenienzen.

Som Menneste, og Mand, og Ven, og Kæd
Paaſſionnes kun hans ægte Værd,

Den Skaal, og den Lykonskning, her dig byder
Din Kreds, af trofast Venſkab varm,
En Gjenlyd fun den er af, hvad dig yder
Langt større Skarers fulde Barm.

De raabe: leve Nyrup! han fornemme,
At vore Dage ere ikke slemme;
At Skjønsomhed paa Værd end her har hjemmet,
At storlig er det Dannerfolkets Stemme:
Tidt komme Dagen, som os gav vor Ven
Tidt, hver Gang mere glad, igjen!

Bed
Hjemkomst-Festen
for
Digteren Ingemann
Den 2den September 1819.

End engang Viin i blanke Bægre gyder!
Og, Venner, bredfult Maal!
Thi end engang vor Aftenfest os byder
En ægte Festens Skaal.

Dg er den Skaal, som ingen af os svige,
 Saa mange som vi er,
 Vor: Leve høit den ødle danske Pige,
 Vi skyldte Festen her.

En Skaal for Hende, som den Lue tændte
 I ødle Digters Bryst,
 Som stedse med den Trylleklarhed brændte,
 Saa blidt, saa skjønt, saa lyst.

En Skaal for Hende, som var Idealet,
 Naar os saa mangen Gang
 Vor Digter Qvinde-Elskelighed maleb'
 I sode Tryllesang.

Før Hende, som hans Digerliv forskjønnet'
 Opflammrede bets Ild;
 Før Hende, som ham fremfor alt belønnet
 Med kjærlig blide Smiil.

Før Hende, som, da bort han monne drage
 Fra os til fremmed Land,
 Saa snart, saa uforvansket, drog tilbage
 Til os vor Ingemann.

Hun leve! Høit! — den ødle danske Pige!
 Vor Digters skjonne Brud!
 Drams Skrifter, 4 Deel. (12)

De leve Begge, længe, lykkelige!
Dem huld velsigne Gud!

Den 6te Januar 1820.

At Livets Lykke forbrer paa vor Klode
En heel Deel Solv og Guld,
Troer nok de fleste, om end gammel Mode
Det Falder spodst kun Muld.

Men at det er en af de gamle Moder
Med kun lidt Mening i,
At Guld og Solv er virkelige Goder,
Troe dog nok alle vi.

At derimod meer sicldent, mindre øgte,
Det bliver Dag fra Dag,
Er, hvad vel mangen troer, er ej at nægte,
Som en heel afgjort Sag.

Sandt, at Ducater nu sees mere sjælden;
Det er vel noget i.
Mod Rigsbankslapper høres stundom Smelde
Ta selv mod Selvværdi.

Men hvad! den Lid, man sig tilbagekalder,
 Som var engang — dog naar? —
 Hvad gyldent har den havt, den Guldets Ulder,
 Som vi ej har i vor?

Den gyldne Munterhed, den Dybens Datter,
 Og gyldne Sindets Fred;
 Og du, hvis Savn ei Verus Guld erstatte,
 Du gyldne Noisomhed? —

Og ædle Vensteb, du hvis gyldne Ræde,
 Saa fast, saa stjen, saa rig,
 Gjør ufsolt Savnet af hver anden Glæde;
 Hvad er hint Guld mod dig?

Hvori mon vi da være mindre rige,
 End vore Fædre var?
 Hvad Skat var deres, hvortil vi ej lige
 At forevise har?

Det Solv, det Bjergguld, smedet eller præget,
 Blir stedse det, det er;
 Vort Guld, er Aar fra Aar det ikke steget
 I sande høie Værd?

Vor Karfest var, nu nogle Karlsb siden,
 End kun nu Sølvfest kaldt;
 (12*)

Snart blir den Guld, en Smule hen i Liden;
D den er det jo alt.

Fro som i Dag den komme tidt tilbage!
Og hver, som forestaaer,
Staae midt imellem idel gyldne Dage
Af lykkelige Aar!

S a n g
paa
Slagslunde Præstens Bryllup
i Farum
den 19de Junii 1800.

Hvo nævner mig vel inden sjællandste Strand,
Ja indenfor Dannemarks Bredde,
Et Sogn, som mod Slagslunde Sogn holder Stan
I alt, hvad mon frydeligt hedde?
O Hjælp over Slagslunde! ingensteds er
For retskafne Folk bedre Hjem end just der.

Smukt er der; thi slet ingen Hoverigaard
Opdager Bestuerens Die,
Men veldyrket Ager, som fri Mand besaaer,
Hans Boliger, skovdækte Høie.

Og trivelig Virksomheds frybende Legn,
Og Kirker og Skoler, fort — yndigste Egn.

Og sundt er ver: snart der med Glæde opnaaer
Hr. Henrik med trofaste Mage,
(Gud signe dem begge!) den fjerde Snees Aar,
Trods fuldtop af moidsomme Dage.

De vidne: fortreffelig lever man ver;
Som Slagslunde dem, har de Slagslunde Fjær.

Godmodigheds Hånd og velgivrende Dyd
De der lode første sit Sæde;
Og Blidhed i Omgang, Meddelelses Fryd,
Og Lyst til at blot volde Glæde.

I farvelig Moidsomhed glade derved
De vente den dalende Soel at gaae ned.

Hvert Sted og hver Egn paa Guds herlige Jord,
Forsikkre de værdige Gamle,
Er skjont, er lyksaligt, naar den, som der boer,
Kun Skjønheten veed at opsamle,
Den samles med Godheds og Moidsomheds Haand,
Den holdes ved Venstabs og Kjærligheds Baand.

O Slagslundes Egn er den herligste Egn;
De Glæder, som der sig tilbyde,
Dem omringer Venstabs fortryllende Hegn,

Som vilbene Drønner kan pryde.
 Og Kampmann, dit deilige Farum jo her,
 End mere dit Venstak, er Slagslunde nær.

Og rundtom, o rundtom er Unde og Fryd,
 Og uafbrudt saa det vedblive!
 Saa vorder det; Kjærlighed, Venstak og Nyd
 Dets Under skal stedse oplive.
 Nyd, Nothwidt med hulde og elskede Viv!
 I Slagslunde, glad som de Gamle, dit Liv!

Du knytter ved Venstaks fortrolige Barm
 Det hellige Baand med din Pige;
 O Held Eder! trygge for Modgang og Harm
 Seer Glæden bestandig at stige!
 Bli'er just saa velsignet og værdigt et Par,
 Som hidtil de Slagslundiske Præstesolk var.

Bedlige hold Venstaks lyksalige Hegn
 Omkring Eder, Gamle og Unge!
 Snart eengang og I høre skjønsomme Egn
 Dem, Eder skal følge, tilssunge:
 "O bli'er saa velsignet og værdigt et Par,
 Som hidtil de slagslundiske Præstesolk var!"

S a n g

paa

en Venindes Fødselsdag.

Du rinder, du rinder,
 Saa ilende bort,
 O Kar, og forsvinder,
 Og varer saa kort,
 Nys kom du at favne
 Os blid som en Ven;
 Alt nu vi dig savne,
 O tøv, O tøv,
 Vend om, kom tilbage igjen!

Vend om kom tilbage!
 Saa snart du ei flye!
 Kom, giv os de Dage,
 Du gav os, paa ny!
 Var' end af dem somme
 Gor Skyer ej frie —
 Nu ere de omme,
 Hæld os! Hæld os!
 De Skyer os droge forbi!

Men glade vi nyde
 De blideste Raar;

At frysdes og frysde,
 Den Lykke blev vor!
 O Dage, som denne,
 Hvi iile de hen?
 Tilbage de vende,
 O stands, o stands,
 Vend! flygtige Aar, hid igjen.

Og langsomt du rinde,
 Men yndig og blid,
 Før gevnt vor Veninde,
 Tremilende Tid!
 Thi længe hun være
 Sin Elsedes Fryd,
 Og Monster og Ere,
 Som nu, som nu,
 I qvindelig Unde og Dyd!

O stedse hun nyde,
 Som nu, saa tilfreds,
 Den Himmel, at pryde
 Erkjendtlige Kreds —
 Af Døtre saa lignet,
 Mangfoldig ved dem,
 I alting velsignet,
 Som nu, som nu,
 Hun skue sit yndige Hjem.

Den 15de September 1818.

Brodre! er der noget i,
 Hvad saa tidt der høit nok mumles,
 At af Tid og Ting, hvori
 Blandt hinanden vi omtumles,
 Er saa lidt, der duer noget? —
 Alt for lidt at frydes ved?
 ∴ Alt for megen Daarlighed?
 Mesteparten saare braaget? ∴

Her vi, inter pocula
 Viſtnok ikke tør benægte
 Ting, hvorom in cathedra
 Vise selv ej engang fægte.
 O, men er ej end en Lære
 Nok saa ſlem jo fuldt erkjendt:
 ∴ Alt, ſejondt splittergalt forvenbt
 "Gaaer dog ſtedſe til end værre?" ∴

Er det saa? — o er het saa,
 (Knap vel herom Evivl tilſtedes)
 Hoi Tid da at pasſe paa,
 At det bliver anderledeſ;
 At vi lade ej forſvinde
 Upaafſisnnet, hvad det end

;;: Blandt os, trods Fordærvelsen
Er af øgte Værd at finde. :::

Og der — Held os! — o der er
End blandt os, hvad ene yder
Skjønnest Alder øgte Værd:
Mand og Indsigt Vid og Dyder. —
Hvem de findes hos at hædre,
Derved vorde det vor Noes,
;;: At vi sjunkne Old og os
Hæve herligt til det bedre! :::

Dagen, som flig Mand os bar,
Mellem Aarets atten Snese,
Lysne altid sejen og klar
I vort Samfunds glade Kredse.
Brodre! Glædens Bræger fylde!
Hjertets Sprog med hoien Rest:
;;: Længe leve vor Krag-Øöst!
Du, hvis Værd vi skjønsom hylde! :::

A f f e d

fra

Medlemmer af Selskabet for Norges Vel
til

de til Norge opreisende Universitets Lærere.

Kjøbenhavn den 1ste Maji 1813.

Norges Vel!

Brodres langt for eget Held!
Nordmandshjertets Fryd og Ere
Pleier, bør sig ej at være
Brodres langt for eget Held?
Norges Bell

Eget Savn,
Hvad er det mod Brodres Gavn?
Hvad os kjærest var, vi glade
Elste Brodre overlade;
Thi hvad er mod Brodres Gavn
Eget Savn!

Norges Vel,
Brodres mellem elste Fjeld',
Edle — her vor Fryd og Hæder —
Bort fra os henvinker Eder —
Op til hine kjære Fjeld'.
Gaar med Held!

Komme dīb,
 Eder gjenfødt gylden Tid !
 Fred — fra Himlen vendt tilbage —
 Fred og Frugtbarhed modtage —
 Gjenfødt, herlig, gylden Tid
 Skjøn og blid.

Dg med Held
 Mellem elskete Norges Fjeld'
 Planter, pleier, hævder — nyder —
 Eders Viisdom, Eders Dyber,
 Viisdom, Dybers skjonne Held,
 Almeent Bell! —

Skuer froe,
 Hvad I plantede, skjont fremgroe!
 O de Frugter, Alt skal yde,
 Bjerg' og Dale snart de pryde,
 Saa end sildigst Old see fro
 Alt fremgroe!

Saa Farvel!
 Eder følge blidest Held!
 Nordbofolkets Fryd og Ere
 Bor og Eders evig være!
 Fædrelands almene Held.
 Saa Farvel!

Men vort Savn —

Selv fra Brodrelandets Havn
I ved vanlig Daad skal lindre —
Herligt og til os nedtindre
Lysende ved stiftet Gavn
Eders Mavn'!

O Farvel!

Fædrelands almene Held;
Nordboes første Fryd og Ære,
Bor og Eders evig være!
Eder følge Fryd og Held! —
Saa Farvel!

A f f e d s a n g
til Professor Schjelderup
ved hans Afreise til Norge
den 7de Mai 1813.

Kun mellem Tornene Roser groe,
Skjult' inden Bladene grønne;
De Torne lade vi staae i Ro,
Kun see til Roserne skjonne.
De røde Roser og det grønne Blad!"
Vi ej vedrøre, hvad ej gjør glad.

De Torne smaae
 Vi lade staae.
 Dem plukke, vil sig ei lønne.

Vor ædle Schjeldrup, vor Landsmand ejer
 (Gid mange Landsmænd vare flige!)
 Gaaer bort fra os, som igjen blir' her,
 Hjem til vort Fødelands Rige.
 "De røde Roser og de grønne Blad"
 Os gaaer han bort fra — men han gaaer glad!
 Maa det ham gaae,
 Som vi attræe,
 Hvo blev i Lykke hans Lige?

Vor Schjeldrup — var han ei her en Mand,
 Som Danmark længe skal favne?
 O hædres Normand i Danske Land,
 Det syldes flige Mænds Navne.
 "De røde Roser og det grønne Blad!"
 Os gaar han bort fra, men han gaar glad!
 O gid han maa
 Blive stedse saa.
 Han stedse Glæden da favne.

Han gaar sin Kunst og sin Wiisdom der
 De kjære Landsmænd at lære;
 O der han bliver, hvad han var her,

Vor Stolthed, Fædrelands Ere.

"De røde Roser og det grønne Blad!"

Os gaan han bort fra — men han gaan glad; —

Gid han maa

Olive stedse saa,

Som han er værd det at være.

Skjondt skjære Nogen, var i hans Liv,

Hvad vist han ingentid vilde,

Han Led fra Led med behændig Kniv

Dog mangen Synder saaes pille. —

"De Røde Roser og det grønne Blad —"

Os gaan han bort fra — men han gaan glad!

Gid snart han maa

Før Kniven faae

Norrigs sidste Fiende den vilde.

Dog basta! — nu han ab Norrig hen

Skal pleie truende Bølge.

Fryd, Fred og Held følge bid vor Ven —

Dg stedse de der ham følge!

"De røde Roser og det grønne Blad;"

Os gaan han bort fra, men han gaan glad! —

Gid der han maa

Lang Livstid gaae

I samme, selv samme, Følge.

Men hilse skal han de Landsmænd ver
 Fra os, som her bli'e tilbage.
 At vi, hvor vi og i Verden er',
 Bli'e Nordmænd alle vore Dage.
 At — "roden Rose og grønnen Blad"
 Kun Norges Lykke gjør Nordmand glad.
 At vor Attraa
 Er kun at saa
 Gaae see vort Morrig tilbage.

Nu Norske Brødre, nu Øst og Sjæl
 Og Glas i Haanden vi hæve:
 Vor ædle Landsmand, vor Schjelstrup Hæl!
 Vor Fryd, vor Stolthed — han leve!
 "De røde Roser og det grønne Blad!"
 Os gaar han bort fra — vi stilles ad —
 Maa det ham gaae,
 Som vi attraae.
 Hvor han lykselig skal leve!

Trønder Sang.

Ei blot, hvor der Druer og Tærskener groer,
 Og ej bruges Ski eller Slæde;
 Men selv oppe her ved det iiskolde Nord

Guds Jord er indrettet til Glæde.
 Kom Landsmand, kom Sydbo, erkjende enhver;
 Herlig og frydfuld er Jorden selv her.

En Konge, som Norge og sig stæffed' Navn
 Blandt Folk og blandt Konger paa Jorden,
 Bod Nidaros her udi Strindfjordens Favn
 Oprinde til Hæder for Morden;
 Og langsomt henrunde Ni Seculers Har,
 Herlig og frydlig endnu den staar.

Fra Konger og Førster og Paven i Rom
 Til mægtige Fjeldkonges Borge
 De stolte Gesandte ørbødigen kom,
 Og hædrede Nordmænd og Norge;
 Thi vidt kjendes Nordmand for hæderfuld Mand
 Norge for herligt og hæderfuldt Land.

Og nærmæd sig nogen med uvenlig Hu,
 Saa vældig han end monne være,
 Stod Nordmanden frem, som vi skulde endnu,
 At vørne vor Land og vor Ere;
 Og vældig i Kampen paa Land og paa Øs,
 Strede han for Fædreland, Konge og Ms.

End kneiser ved Strindfjordens fjeldkandste Ryft
 Det Nidaros, Tryggeson bygte;
 Drams Skrifter, 4 Deel.

End luer den Aand ubi Nordmandens Bryst,
 Som Fædrenes Fiender saaes frygte.
 Huld, ærlig, og trofast i Daad og i Ord,
 Saa er' end stedse de Mænd i vort Nord.

Vel kold, mener Sydboen, Vinteren er,
 Vel tidlig om Høsten den kommer
 Lidt fort, vil han synes, vedvarer kun her
 En lidet oplivende Sommer.
 Men Vinter og Sommer han komme herhen,
 Nødig maastee vil han reise igjen.

Ved Klogstab og Virksomhed nyttet og brugt
 Gier Havet, gier Dale og Fjelde
 Belanvendte Arbeid belønnende Frugt
 Og Welstand og Hæder og Bælde.
 O komme herhid, hvo som Glæde er værd!
 Held dig, o Norge, hvad savne vi her?

Ved Munterheds Glæder, ved Spøg og ved Sang
 Sig Aaret umørket hensniger;
 Og nyttet og frysfuld blier ingen Dag lang,
 Held, Held vore Koner og Piger!
 Held Dem, som forædle, forstjonne vort Liv!
 Norriges Dottre, hver Nordboers Vib!

Send, Hav, som du plejer, mod Kysterne helle
 De Dybenes talrige Høre!

De forrige Aarsløb de komme igjen!
 Selv Fædrene lige vi være!
 Og alting for Resten gaae frem, som begyndt,
 Held os da, Held denne Jordklodens Pynt!

Held vores Norge, Held Trondernes Stab,
 Den blomstre, og vore, og trives!
 Alt Fortidens Gode see Norriga glad
 Fornyes, formeres, oplives!
 Og Held over Fjeld, over Dal, over Sø,
 Over hver Nordmand, hans Lvinde, hans Mø.

M u r e r f a r v e l
 til en høiværdig bortreisende Broder.

Brodre! snart et kostbart Led
 Rives af vor Kjæde,
 Som saa tidt den syldte med
 Murer værdig Glæde.
 Snart i Broderkjædens Tal
 Dette Led skal savnes,
 Snart vor Broder Fredrik skal
 Meer af os ei favnes.

Ikke Byrd og Nang det er,
 Hvormed han er vorden

(13*)

Hæbret, dyrebar, og kjær
 For vor frie Orden.
 Nei paa ægte Murerværdb
 Er den Huldstab grundet,
 Hvormed han til Ordenen er,
 Til ham Ordenen bundet.

Dersor er os tungt hans Gavn;
 Men ham kalde Pligter
 Vort til andre Brodres Gavn,
 Og ej Kald han svigter.
 Trosstede vi see derhen,
 Hvor han Pligt skal sylbes;
 Og i Ham en trofast Ven
 Brodersolket hylde.

Broder reis! Dig lykkelig
 Bedste Held ledsgage!
 Bliv paassjønnet — kom, Dig liig —
 Til vor Favn tilbage,
 Elset, hvor Du kommer hen,
 Som du her er vorden,
 Norges, alle Godes Ven,
 Hæder for vor Orden.

Paa

H. k. H. Lovisa Augustas Fødselsdag
den 7de Julii 1791.

Graadig efter sande Glæder
Er hver glædeværdig Sjæl;
Godheds Løn og Viisdoms Hæder
Er at nyde glad sit Held.
Held os, vi, som Livet nyde
Med uskromt Belbehag,
Held os! Held os! os at fryde
Samles vi til glade Lag,
Samles vi til Fryd i Dag.

Brodre! hvilket Folk paa Jorden
Er saa lykkeligt, som vi?
Folket i Kong Christians Norden,
Kongen tro, og flink, og fri,
Slavers Udaab, Oprørs Lue,
Armodss Stonnen, Krigens Baal,
Andre Folk, ei os, de true,
Brodre hoit vor Konges Skaal!
Rigets Held! vor Konges Skaal;

Mens Ulykker knuse andre,
Forebygges de blandt os,

Trygge ledes vi at vandre
 Frem i Hæld og Magt og Noes,
 Frihed gaves — lovomgjørdet,
 See den blomstre fri og fæjen
 Til vort Forsvar øves Sværdet,
 Loenge leve Kongens Son !
 Rigets Ven ! vor Konges Son !

Tænksomhed forjager Mørke,
 Ei den svag gaar meer i Smug,
 Fri den tor i fulde Styrke
 Vise lyse Evners Brug.
 Sandhed høres ! ene hæve
 De, som ej kan taale den.
 Brodre ! blomstre, seire, leve
 Sandhed, og hver Sandhebs Ven,
 Alle Rigets ædle Mænd !

Musen adler vore Glæder,
 Og i hvert vor Glædeslag
 Fro og fri vi hylde Eder,
 Dyder, Unde, Skjønhed, Smag
 Brodre ! hædrer disses Minde
 Vor Augustas Fødselsdag !
 Leve Nordan Hulbgudinde !
 Dyder, Unde, Skjønhed, Smag !
 Det er Eders Fest i Dag.

Til Dannerdronningen
Det norske Universitets Stiftelsesfest.

Er det ikke festlig Glæde,
Høi og skjøn, som os i Dag
Atter hød at sammentræde
Her i frydfuldt Høitidsslag?
Dagen, da et Tempel Dig
Viisdoms himliske Gudinde,
Grundlagt blev — evindelig
Være fro dens Minde!

Vort da Alt, hvad kan forbunkle
Lysnet af vor høie Lyst!
Neen, uskygget, blid den funkle
I hvert Øie, i hvert Bryst!
Under glade Sanges Lyd
Gene for hvert Hjerte svæve
Alt, hvad kun vor Høitidsfryd
Adle kan og hæve.

Derfor vi vor Fest begyndte
Med dit Navn o Frederik!
Og hvert Hjertes Fryd fremlynte
Af hvert Øies glade Blik;
Derfor og høitidelig
Vi vor Fest vor Fryd indvie

Bed vort næste Qvab til Dig
 Dannebod Marie.

Dig, som for hver Moie lønner
 Blidelig vor Frederik;
 Blidgjør, tryllende forsejlonner,
 Alting ved din Godheds Blik;
 Mindes skal — taknemmelig,
 Dannebod! hvad Dig vi skylder,
 O med Frederik see dig
 Alle Hjerter hylde.

Viisdoms hellige Gudinde
 Tempel faaer blandt Norrigs Ejeld,
 Frydsfest er vor Dag til Minde
 Af vor Tak og af vort Helb,
 Takfuld', fro heitidelig
 Vi vor Fest, vor Fryd indvie
 Konge Dig! — men ogsaa dig
 Dannebod Marie.

S a n g

paa

Kongens og Kronprindsens Fødselsfest
1799.

Om ogsaa jeg skulde føjedes ud
For Smigerpræst, eller hvad man lyster,
Jeg glad i Sjælen vil takke Gud,
For jeg blev født inden disse Kyster.
Man skal tilstede
Mig frit at quæde
Et varmt, men angerfrit Dvab af Glæde,
For {danske} {norske} jeg er.

Jeg sendte fri ubefangne Blik
Ud over samtlige Jordens Riger —
Nei mangt maa først faae heel anden Stik,
For, Fædreland, du dit Fortrin viger.
Hvert Land paa Jorden,
Fra Syd til Norden,
Gid naae den Lykke, vor Lod er vorden!
Da Held hvert Land!

Men hvo end bister mig taler til,
Jeg Sandheds evige Ret skal hædre;

Og fast og rolig jeg haabe vil,
 At vel adsejligt endnu bliver bedre.
 Kun Daarer skrige:
 ”D Dannerige!
 ”Alt fordums krumt har du nu faaet lige!
 Bort Hykletant!

Saa meget herligt og godt her seer,
 Til Retfærds Hævd og alt Godes Fremme,
 At det gier Visched, her vil see meer,
 Hvad sjonsomt Norden skal aldrig glemme,
 Saa vore Dage
 Skal staae tilbage
 For dem, vor Efterslægt skal modtage,
 Berechte nu.

Thi Sandhed er det, og leve den,
 Hvad Slags Bekjendelse end bliver Moden;
 Vort Statsheld, mod, hvor vi end see hen,
 Er stort blandt Folkenes rundt om Kloden,
 Hvor bliver Vælden
 Misbrugt saa sjeldan?
 Hvor brugt saa vel — saa til Ubaabs Fælden,
 Og almeent Gavn;

Thi leve Kongen og Kongens Søn!
 Lyksalighed over begges Dage!

De gode Forsters fornemste Løn
 I Statens vorende Flor modtage !
 Og Land og Stæder
 I Jubelglæder
 Med Ret for almene Held og Hæder
 Belsigne dem !

S a n g
 for
 det harmoniske Selskabs Bal
 i Anledning af
 Kongens og Kronprindsens Fødselsfest
 1 8 0 1.

Åtter kalde Fryd og Gammen
 Harmoniens muntre Par
 Til et Glædens — Mode sammen,
 Fro, som her det altid var.
 Held os, Held os, at vi er'
 Åtter glade samled' her;
 Chor.

Held os, Held os, at vi er'
 Åtter glade samled' her.

Åtter, Venner, åtter skuer
 Paa hver Naboindes Kind

Munterhedens skjonne Luer,
 Gjenskær af det glade Sind!
 O, hvis muligt, vorde hver
 Altid fro, som nu, som her!

Chor.

Skjonne, saavidt muligt er
 Altid fro, som nu, som her!

Glade Ynglings Dje funkler
 Brændende af Liv og Lyst;
 Ingen øengstlig Sky forbunkler
 Glæden i det sorgfri' Bryst.
 O, hvis muligt, vorde hver
 Altid fro som nu, som her!

Chor.

Venner! saavidt muligt er,
 Altid fro som nu, som her!

Held enhver, hvo end det være,
 Som i Glædskabs Harmonie
 Sindets Munterhed kan nære
 Et frydfult Lag, som vi!
 Held os, Held os, vi som er'
 Atter glade samled' her!

Chor.

Held os! Held os, at vi er'
 Atter glade samled' her!

D, vi kan, vi ter os fryde,
 At at hele Kloden om
 Ej hver Døbelig kan nyde
 Munterhedens Helligdom !
 Kunde dog, hvo Fryd er værd,
 Vorde glad, som vi er' her !

Chor.

Kunde, hvo der Fryd er værb,
 Vorde glad, som vi er' her !

Konge, ved hvis Forsorg Glæden
 Hidtil tryg iblandt os boer !
 Fredrik! — end ved Eder Freben
 Og dens Værk velsigner Nord !
 O den uforstyrret, stjen
 Vorde Eders Fryd og Løn !

Chor.

Gode Førsters bedste Løn
 Vorde Kongen og hans Søn.

S a n g
paa.
Kongens Fødselsdag 1806.

Gud frone Kongen med
Held og Lyksalighed,
Hæder og Fred !
Held ham, thi Folkets Held
Fryder Hans Kongesjæl ;
Kun til det Held at nære
Staar Hans Attraa.

Vildt lyder fjern og nær
Krigens Forfærdelser ;
Fred smiler her.
Vor Styrke, viis og god,
Vandt, men foruden Blod,
Hvad saa ej næres ved Magt,
Al Verdens Agt.

Længe beherske Du
Konge ! Dit Folk, som nu
Med Faderhu !
Af Dig gjort lykkelig,
See det velsigne Dig !
I vore Hjerter nyd
Lønnende Fryd !

Fredens Lyksalighed
 Bare, om muligt ved
 I Evighed!
 Men bryder Nøden den,
 Da drage Nordens Mænd,
 Saa som det sommer dem,
 Vaabnene frem.

Rigernes Flor og Held
 Æde Din Kongesjæl
 Kongeligt Held
 Længe Du opfyldt naae
 Hver denne Sjæls Uttraae!
 Bidne om Held og Flor
 Hele Dit Nord!

Gud krone Kongen med
 Held og Lyksalighed,
 Hæder og Fred!
 Held Ham, thi Folkets Held
 Fryder Hans Kongesjæl!
 Kun til dets Held at naae
 Staar Hans Uttraae.

S a n g
paa
Kongens Fødselsfest 1812.

Sorsangeren.

Taushed Brødre, sjænker i!
Intet Glas her tomt maa være.
Høitidsfuld' erindre vi
Hvortil her vi samled' ere!
Lader festlig Sang forklare
Festens Formaal, Dagens Fryd,
Og i Samqvads rene Lyd
Alle Hjerters Stemmer svare.

Alle.

O med dybtfelt Høitidsfryd
Alle Hjerters Samqvad svare.

Sorsangeren.

Oste for vi fremfor nu
Sankedes til muntert Mode;
Dog, ej Savn, kun takfuld Hu
Minder om den Lid, vi node.
Han, som længe trofast værned'
Om vor hæderfulde Fred,
O Hans Hjerte bløder ved
Den fra os at see henfjernet.

Alle.

O Hans Hjerte bløber ved
At see Freden fra os fjernet.

Forsangeren.

Nodig over Danien
Saae han Krigens Blus sig tænbe;
Men nu og i Ham Hans Mænd
Krigermonstret fro erkjende.
Ogsaa Krigens Lue rammer
Os — som hele Jordens Krebs. —
Brødre! men hvor andensteds
Har den udbredt mindre Hammer?

Alle.

Held os Brødre, ingensteds
Voldte Krigen mindre Hammer.

Forsangeren.

Skjøndt formummet Stimands Haand
Bedste Vaaben fra os vristed',
Fædres Mod og Kraft og Aand
Danneriget ikke misted',
Frederik til Daad opvækker
Nordbo-Aand i Nordbo-Barm;
End sig Albion med Harm
Trodset seer af vore Snækker.

Alle.

Frederik i Nordbo-Barm
Nordbo-Aand til Daad opvækker.

Forsangeren.

Væbnebe staer Rigets Mænd
 Ved dets gamle sejonne Banner,
 For at møde under den
 Havets vældige Tyranner.
 Inden værnet Kyst dog trives
 Alt, som end i Fredens Ly,
 Fredens Tid, trods Vaabengny,
 Paa vor Konges Bink oplives.

Alle.

Held os, som i Fredens Ly,
 Hver dens sejonne Tid oplives.

Forsangeren.

Kunstens Idræt vixer frem
 Frødig meer end nogensinde;
 Snart Athene selv et Hjem
 Skal blandt Norrigs Klipper finde.
 Og ej blot fra Nordkap lyder
 Fred'riks Priis til Vagrers Elv,
 Dannerigets Fjender selv
 Hylde Dannerkongens Dyder.

Alle.

Dannerigets Fjender selv
 Hylde Dannerkongens Dyder.

Forsangeren.

Dersor, Brodre, dersor er
 Dagen, da han fødtes, worden

Høitidsdag, saa fro, saa kjært,
 For erkjendtsligt Folk i Norden;
 Derfor her saa froe vi glemme
 Alt Besvær og smaalig Sorg,
 Og, fra Hytte og fra Borg
 Lyder ikkun Glædens Stemme.

Alle.

O fra Hytte og fra Borg
 Lyder Glædens muntre Stemme.

Alle.

Lyde høit i Samqvads Chor:
 Frederik, vor Konning, leve!
 Ham Hans Huus, Hans hele Nord,
 Blidest Held og Fryd omsvæve.
 Gjennem Livets bedste Glæder
 Frederiks det elste Navn,
 Stort ved Norden's Held og Gavn,
 Vandre frem til evig Hæder!

S a n g
paa
Kongens Fødselsdag
1814.

Forsangeren.

Er det, Brodre, ogsaa Tid
At til Frydelag og Gammel,
Som i Fordums Dage, hid
Vi hinanden stevne sammen?

Chor.

Held os at til Fryd og Gammel,
Denne Dag endnu os hid
Stevner frysdeligen sammen
Kjær og kjæl som nogentid.

Forsangeren.

Ruger ei den sorte Sky
Over hartab hele Jorden?
Dundrer ej med Nædselsgny
Trindtom Krigens hule Torden?

Chor.

Held os! hvilket Folk paa Jorden
Truer mindre mørk hin Sky?
Knust os har end ej dens Torden,
Skræmme os skal ej dens Gny.

Sorsangeren.

Svæver ikke for vort Syn,
 Hvad saa mangensteds den føldte,
 Vi erfoer' dog, ved dens Lyn
 Guld og Sølv heel let forsmelte.

Chor.

Kraft og Mod hos os nedfældte
 Blev ej end selv Mismobs Syn;
 Mod i Varm og Søerd ved Belte!
 Leeg er da Bellonas Lyn.

Sorsangeren.

Sig en Fremmed Falder end
 Selv codanske Bandes Herre!
 Ne — naar skal.... naar skal igjen
 Ej de Snækker Alt omspærre!

Chor.

Læres ej hin Havets Herre
 Daglig Agt for danske Mænd?
 Mon ej meest sig selv han spørre?
 Favned' gjerne Tordums Ven?

Sorsangeren.

Hveden de Fortrostsnings Blik,
 Som saa froe mod alting seue?
 Hveden, at i Dag de sit
 Dobbelt Liv og Kraft og Lue?

Chor.

O! de Følelser, den Lue,

Ronning, Sader, Frederik!

Hvormed Dig, o Dig! vi seue,

Højner, fryder alle Blik.

En anden Forsanger.

Ronning, Sader, Frederik!

End den Dag blandt Aarets Dage,

Da af Himsen Dig vi sik,

Kommer atter fro tilbage.

Chor.

Ligne hver af Fremtids Dage

Blideste blandt dem som gik!

Himlens beste Held ledsage

Ronning, hvert dit Vieblik!

Forsanger.

Snart gjenbringe Kloge Flid

Det, de Uveir sages hensmelte!

Skjønt gjenblomstre Konst og Bid!

Krigens Sonner tee sig Helte!

Alle.

Men at Dig de det skal seylde,

Helte — Mænd af Konst og Flid —

Alle — Alt — og Dig at hylde —

D det glemmes ingen Tid !!!

Tuttiſſimi.

Ronning, Sader, Frederik!

End den Dag o. s. v.

S a n g

paa

Kongens Fødselsdag 1820.

Gigers og Basuners Klang,
 Lyd af høimølt Gammel,
 Af Skalmey og Stræng og Sang,
 Blanded' fro sammen,
 Bruse, surre, fjern og nær,
 Rundt, fra Huus til andet,
 Landet om Alt Bidne bær:
 Her er Fryd i Landet.

"Hveden saadan Festensfryd?

"Hvad mon Dannerfolket

"Bød saa almeen Glædelyd

"Have vil fortolket?"

Tremmed inden danske Kyst,

Landsmand ingenlunde,

Hvo, af uerkjendtligt Bryst

Derom spørge kunde.

Borgerlykke — Alt hvorved

Himlen den bereeder —

Sædrelandets Kjærlighed,

Danmarks Held og Hæder —

O for disse, hver især

Huldgudinder bolde,
Er den Fæstens Dag, vi her
Glade helligholde.

Dagen, da Gud fødes lod
Frederik den gjæve,
Er vor Fest; — vor Konning gob
Længe længe leve!
Bægret fyldt til bredfult Maal! —
Hoit mod Himlen svæve
Dannerigets første Skaal;
Kongen Frederik leve!

Cantate
til Kronprinsesse
Lovisa Augustas Formøeling
med Prinds
Frederik Christian af Slesvig Augustenborg.

Chor.

Dybt din Rod, o Skjoldungstamme,
Fæstet staaer i Tidens Skjed!
Til at dække, at betrygge
Nordens Slægter i din Skygge,
Os til Held, endnu den samme

Seclerne du gjennembrod !
 O til Nordens Held og Glæde !
 Vor til fjernest Evighed !
 Og de Grene vidt du sprede,
 Som i Skyggen vi hernede
 Øvges, styrkes, blomstre ved !

Ta evig Stammen blomstre skal; hver Spire
 Den ædle Stamme vorde lig; thi see
 Fra Ebros Strand, til der, hvor Øby stærker
 I Nordens Tis, Skjoldungestammens Grene
 Beskygge Folkene. Men Stammen staer,
 Igjennem Secler staer den her i Norden.
 Og kun med favrest Skud af fælleds Rod
 Foreene, den, fornær den sig selv.

Kraft og Dyd og Held og Glæde,
 Viisdoms Hæder at berede,
 Skabe, fremme og udbrede
 I det vide Nord,
 Dette er det Maal allene,
 Stammen og dens ædle Grene
 Føle sig oprundne for.

O stort er dette Maal. Hvo sollte det,
 Som Skjoldung Christian? — Men sin Augusta
 Saae Nordens Konge ståt til Stammens Hæder
 Og Nordens Held; thi strax i Livets Morgen

Har under skinnende Egide Pallas
 Spammet Christians elskede Augusta;
 Og Phoebus Pindi Østtre bød at pleie
 Afverlende, Minervas skjonne Undling;
 Chariterne sig samled' om Augusta;
 Men de, og snart, som de Camænechoret
 Bestyrket vante Tal foroget seer;
 Bestyrkt saae Pallas selv en anden Sig,
 Og Christian, og hele Norden Folk
 Saæ Pallas, Phoebus, alle Pierider,
 Og Huldgudinderne foreenede
 I elskede Augusta. Vældig lod
 I ædle Skjoldungs Hjerte Folkets Raab
 Med hine Castaliders og Chariters,
 Minervas og Apollos Rost forenet.

Pindi Straaler, ædle, blide
 Skjoldung, tindre ved din Side;
 Undig Dag vil deres Flamme
 Sprede vidt om Norden Kyst.

O! lad dem i Norden sprede
 Ønske Klarhed, Lys og Glæde!
 Blidt de straale fra din Stamme,
 Skabe Dag og Liv og Lyst!

I alt, hvad Viisdom gav sit Bisald til,
 Var ædle Skjoldungs Ønske altid eet

Med Folkets — og nu grunder Christian
Paa at opfylde dets og Viisdoms Krav.

Af følles Stammme, indenfor den Kreds,
Den selv besygger, hin den unge Fyrste,
Som deeler Navn med Dannerigets Fader,
Og Frederik, dets Ven, oprunden var.
Men kronet Christian, og han, som deler
Med ham det Scepters Vægt, hvortil han fødtes,
Saae hin, den unge Skoldung, følleds Stammme
Og Hæder værd; de valgte ham til Ven,
Og Norden Folk udvalgte ham dertil.

Og Norden Hersker saae, at Rigets Held
Var Stammens Evighed og seire Tilvært;
Han hørte Norden Krav, om ej at miste,
Men favne stedse i sit Skjod Augusta,
Saae Folkets Undest for hans valgte Ven,
Saae for Augustas Hjerte denne Skoldungs
At være dannet, og for ham Augustas;
Sin Ven Lyksalighedens Høieste
Han under fro! ham giver sin Augusta.

Og henrykt Norden Folk med Fryderaab
Bifalder Baandet, kjender valgte Skoldung
Ham givne Jordens første Hæder værd.

Paat Viisdoms Ulter Luen brændte
 Hvorved sit Fækkel Hymen tændte,
 Ledsgaget bid ved Elskovs Haand;
 Og Viisdoms, Hymens, Elskovs Glæder,
 Naturens første Saligheder
 Foreene sig i dette Baand.
 Maar Norden seer hin ødle Stamme
 At ynde Viisdoms høie Flamme,
 Og ved sin Undest nære den;
 Da skuer det med henrykt Glæde
 Skjoldungestammen sig udbrede,
 Og Held til fjerne Secler hen.

Og, naar det seer den Stammes Glæder,
 Som eene søger Fryd og Hæder
 I Nordens Millioners Vel;
 Sit Raab de Millioner hæve:
 "Lyksaligt, længe, længe leve
 "Skjoldungeparret til vort Held!

Chor.

Hoit Millioners Raab sig hæve:
 "Lyksaligt, længe, længe leve
 "Skjoldungeparret til vort Held!

Efter Talen.

Arioso.

Skøn! Øsdeliges første Lov er din,
 Augustas Brudgom, lykkelige Skoldung!
 Hvad tænkelig Lyksalighed kan ligne
 Lust den, o Prinds! de Midler byde dig,
 Hvorved din Lykkes Maal du værdig bliver!

Det er du værdig, naar du gjør Augusta
 Saa lykkelig, som Norden kræver det,
 Den Lykkeligste inden Rigets Strande.
 Men Dig har Nordens Styrer, dig har Norden
 Betroet sin elskede Augustas Held.

Lad i din Barm Augusta stue
 Klar, som i egen Barm, den Lue
 For Rigets Held, for Stammens Ere,
 For Viisdom, Pligt, og Dyd, og Gud.
 Med Fryd, som kun Augustas ligner,
 Du da, mens Norden dig velsiner,
 Skal føle din Augusta være
 Ved dig den lykkeligste Brud.

Og, favnet af den lykkeligste Brud,
 Og kjær for Nordens Styrer — dyrebar

For Fredrik — elsket af din hele Stamme —
 Du, ikke blot af Næben Hefmands Læbe,
 Ei blot ved krydret Tant af hungrig Trus,
 Men om du kunde, fjern fra Rigets Braer,
 Du skulde høre brave Landsmands Priis,
 Hans Ønsker for dit Held, som for din Bruds.
 Thi grant skal Folket agte al din Daad,
 I hvad den er, og læse i dit Bryst,

Arioso.

Dets Priis, dets Ønsker du fortjene skal;
 Thi det skal vorde Sandhed, at dit Raad
 Er Wiisdoms Raab, og at den gode Sag,
 Naar Svig i skumle Slør den vil indhylle,
 En mægtig Landsmand finde skal i dig;
 At den fortrængte Landsmand, hvo han er,
 Selst den, som savner meest hver anden Tilflugt,
 I dig en trofast Ven, og Forsvar har.
 Og Sandhed vorde det, at, som din Brud,
 Du ædle Wiisdoms mægtige Gudinde
 Beskytte skal, og at de ni Gudinder
 Ved eders Forsorg vidt i Nordens Egne
 Skal dyrkes uden Saan og uden Forstjel;
 At selv Apollo-Phæbus i sin Glands,
 Som spreder Lys og Dag i dunkle Egn,
 Og Ild og Liv til ræk og ædel Daad,
 I Mands og Ynglings Bryst, af dig beskyttes,
 Af dig, o Skjoldungpar! — og seent engang

Sandheds Toner, reene, skarpe,
 Stromme skal fra gyldne Harpe,
 Nort af Phœbi Haand;
 Og din Priis skal Phœbus byde
 Høit til fjerne Slægt at lyde
 Ned fra høien Helicon.

Det stee, o Prinds! — o Skjoldungpar! det stee!
 Og dyrebart for alle Nordens Slægter,
 Skal eders Baand velsignes. Og engang,
 Naar sildig — men dog sildig — Dod har lost det,
 Og vore Sonnesonners Zaarer væder
 Den brustne Knude — da skal eders Minde
 Gaae blankt og sjondt dets Evighed imod,
 Og vidne stolt til vore Dages Hæder.

Høit, velsignet Par! høit lyder
 Twillingrigets Fryderaab;
 Dagens Fryd hver Barm indgyder
 Fjerne Fremtids glade Haab;
 Haab for dig om Dages Kjæde,
 Til at nyde, skabe Glæde
 Held for ødel Skjoldungs Sjæl,
 Nordens, alle Godes Held.

Chor.

Held for ødel Skjoldungs Sjæl
 Nordens, alle Godes Held.

Høie Far, til at beskytte
 Viisdoms Agt, og Ret, og sig,
 Og dets Gavn at understøtte,
 Phæbi Chor indvier dig.
 Modtag Kalbet! evig lyder
 Da din Roes, du evig nyder
 Held for ædel Skjoldungs Sjæl,
 Norden, alle Godes Held.

Tutti.

Held for ædel Skjoldungs Sjæl,
 Norden alle Godes Held.

Skjoldungstammen, i hvis Skygge
 Norden nyder Held og Fred;
 Du, o værdig Far! betrygge
 Denne Stammes Evighed!
 End ved Dig udbredt den fryde
 Fjernest Old, og selv den nyde
 Held for ædel Skjoldungs Sjæl!
 Norden, alle Godes Held!

Chor.

Held for ædel Skjoldungs Sjæl!
 Norden, alle Godes Held!

Tutti.

Hoit velsignet Far, hoit lyder
 Tvingingrigets Fryderaab!

S a n g
i det harmoniske Selskab
den 22de November 1792.

Fra hin harmonist skjonne Kjæde
Af opfyldt Pligt og huuslig Glæde
Vi sankes her til glade Lag.
Her førstfelt Kald og Syssel tier;
Os eene Glædens Harmonier
Forsamle her til Fryd i Dag!

Chor.

Velkommen blide Glædens Dag.

Ei tankeløse Vildstabs Glæder,
Men Fryd i Borgers Held og Hæder,
Selv Fremtids Udsigt skjen og blid,
Og frydfuld Tak — o heit den lyde! —
For alt det Gode, som vi nyde,
Er Glæden, som os kaldte hid.

Chor.

Os ødle Glæder kaldte hid.

Bor Konge leve! herligt stiger
Held, Lys, og Dag i disse Nigher
Fremkaldte ved hans Faberbud!

Det lykkeligste Folk paa Jorden

Er Folket i vor Konges Norden;
 Ham derfor signe, lønne Gud!
 Chor.

Vor Konge signe, lønne Gud!

Og, Venner! er det Tant og Smiger,
 At glade, glade Nordens Riger
 Ved Roret stue Kongens Son?

Og glade see ham den at være,
 Som selv engang skal Sceptret bære,
 Alt værdig gode Forsters Lon?

Chor.

O værdig Forsters beste Lon.

Den gav ham Himsen, den belonner
 Med Held hans Daad; og Folket sjonner
 Taknemmeligt paa Forstens Dyd;
 Den gav ham meer, thi see han nyder
 I elsket Mages hulde Dyder
 Det sodesie af Jordens Fryd.

Chor.

Maria leve, Fredriks Fryd!

Selv Dyden ubelonnet bliver,
 Naar huuslig Fryd den ej opliver;
 Den nyder Fredriks ødle Sjæl.
 Som Son, som Mand, som Slægting,

Ham Himlen ogsaa nu som Fader
Erfare Livets sande Held.

Chor.

Han nyde blidest Faderheld!

Vor Fredriks og Marias Spæde,
Nu værdigste Forældres Glæde,
Hun fryde stedse begges Bryst;
Og begges Dyder glad gjenkjende
En sildig Efterslægt i Hende!

Som De Hun vorde Folkets Lyst!

Chor.

Som De Hun vorde Folkets Lyst!

Til Rigets Held vor Kongestamme
Gremblomstre evig sejøn, den samme,
Til Kloden segner i sit Gruus!
Dens Dyder — nu vort Held — de zire
Hver ny af den oprunden Spire!
Held os, Held Kongen og hans Huus!

Chor.

Held os og Kongen, og hans Huus!

Nytaars-Sang
i det harmoniske Selskab 1793.

Et Aar af vor, af Jordens, Alder
I Fortids Svælg sank atter ned;
Det synkende et nyt fremkalder
Fra skulste Fremtid i dets Tied;
Held hver, der glad kan see tilbage
Paa det henfarnes rundne Dage,
Og ønske det, som forestaaer,
At vorde ligt det endte Aar!

Chor.

O bliv os du, som forestaaer,
Bliv ligt het nu henrundne Aar!

Vort Samfunds Maal er Edles Glæde
I Hvilen efter gavnrig Glid;
For den at nyde, at udbrede,
Med Ret til Fryd vi isled' hid;
Med gladen Hu i talrigt Mode
Her tids i Fjor vi samsled nøde,
Hvad munter Blidhed, Kunst og Smag
Kan nyde Edles valgte Lag.

Chor.

O bliv os du, som forestaaer,
Bliv ligt det nu henrundne Aar!

Men større, høie Borgerglæder
 Gav os det nu fulbendte Åar;
 Thi Fædrelandets Held og Hæder,
 O Venner, er den og ej vor?
 Mens andre Rigers Borger skuer
 Sin Første, Land og Folk — og gruer,
 Vi Orden, Enighed og Fred
 See voerne vor Lyksalighed.

Chor.

O bliv os du, som forestaaer,
 Bliv ligt det nu henrundne Åar!

Paa Dannerigets Himmel stiger
 Oplysnings hulde, sjonne Dag;
 Hver Rest af fordums Taage viger,
 Og ikke under Tordners Brag.
 See Førsten med sin Genevælde
 Kun Uret, Bold og Svig at følde!
 See! kun mod dem han ypper Krig,
 Men, sande Frihed, hævder dig!

Chor.

O bliv os du, som forestaaer,
 Bliv ligt det nu henrundne Åar!

Med Velbehag den Evighoie
 Til Danneriget skued' ned,
 Og fejfort Bondes glade Moie

Belønned' han med Frugtbarhed;
 Og Virksomhed til Gavn og Hæder,
 Og Wiisdoms Lys, og Kunstens Glæder,
 Han hed blandt os ej blot bestaae,
 Men trives, fremmes, agtes paa.

Chor.

O bliv os du, som forestaaer,
 Bliv ligt det nu henrundne Aar!

Saa gaae du frem, vort Dannerige!
 I Held og Lys og blide Kaar!
 Og dine Edles Glæder stige,
 Som hidtil, herligt Aar fra Aar!
 Held følge hver, som Held fortjener!
 Held alle Dyds og Sandheds Venner!
 Og Danse Slette, Norske Fjeld,
 Og dette Selskab evigt Held! —

Chor.

O vorde du, som forestaaer,
 Et glæderigt lyksaligt Aar!

S a n g
for
det harmoniske Selskab
den 20de November 1793.

Dig, Himmelens blide Datter,
Dg Jordens beste Fryd,
O du, som indbefatter
Al Skønhed, Unde, Dyb,
Dig, uden hvilken Jordens
Var uden Skik og Orden
Dig helliges, o Harmonie,
Dig — dette Sted, vort Samfund, vi.

Chor.

Dig helliges, o Harmonie,
Dig — dette Sted, vort Samfund, vi.

Maar himmelst du forskjonne
S Edles valgte Lag,
Den Fryd, som altid lønner
Hver ædel anvendt Dag,
Da først du værdig hyldes,
Da først vort Maal opfyldes.
O dette Maal opfylde vi!
Din Lov vi hylde, Harmonie!

Chor.

Vort skjonne Maal opfyldে vil
Din Lov vi hylde, Harmonie!

Naar ædel Mand og Kvinde
Fryd værdig hid tye hen,
Og føge Fryd — be finde
I Edles Samfund den.
Og Kunst, og Smag, og Unde,
Og ædel Fryd forkynde,
At her dit Tempel er — at vi
Tilbede dig, o Harmonie.

Chor.

Her vidne alting om, at vi
Tilbede dig, o Harmonie.

Og sand og værdig være
Enhver vor Samfunds Fryd,
Og stedse Præg den bære
Af ædel Borgers Dyd;
I glade Toner lyde
Det Folkeheld, vi nyde;
Thi see vort hele Folk, som vi
Lovsynger dig, o Harmonie!

Chor.

Det hele Dannerfolk, som vi,
Lovsynger dig, o Harmonie.

Vort Selskabs Skytsgudinde,
 Som Dannerigets er,
 Du evig, evig finde,
 Som nu dit Tempel her!
 Hav evig her dit Sæde!
 Gyd evig her din Glæde!
 Her lyde evig, sand og fri,
 Neen, ædel Glædes Harmonie.

Chor.

Her lyde evig, sand og fri,
 Neen, ædel Glædes Harmonie.

Tidt vore Sale bøve
 Af glade Lovsangs Lyd;
 Forædlende omsvøve
 Du stedse her vor Fryd!
 Men festlig hoit du stige,
 Naar glade Twillingrige
 Som nu sin Glæde blander i
 De glade Sanges Harmonie.

Chor.

Bryd frem, stig høit, jublende Raab,
 Himlen har blid opfyldt vort Haab,
 Glædet igjen
 Rigernes Ven,

Faderlig Fryd
Lønner hans Dyd!
Leve vor Fredrik, Maria og Carolina

S jublende Chor
Deeltager og nyder
Erkjendtlige Nord
Hvert Held, som dem fryder.
Fryd frem, stig høit, jublende Haab.
Leve vor Fredrik!
Leve Maria!
Leve Carolina!
Leve, leve Dannemønds Haab.

S a n g
i et Selskab

ved Slutningen af Vinteren 1793.

Bor Vinter nu snart er forbi,
Snart hulde Vaar fremtræder,
Og snart fra Wintrens kaldes vi
Til Vaars og Sommers Glæder.
Farvel o Vinter, som randt hen,
Du komme, glad som nu, igjen.

Chor.

Farvel o Vinter, som randt hen,
Du komme, glad som nu, igjen.

See Vaaren kommer, Mark og Skov
I festlig Pragt sig klæde;
Alt synger høit til Vaarens Lov,
Alt byder Glæde! Glæde!
Men og vor Vinter glad randt hen,
Den komme, glad som nu, igjen.

Chor.

Men og vor Vinter glad randt hen,
Den komme, glad som nu, igjen.

Med Til bortrinder muntre Vaar,
Og vel saa sjøn fremkommer,
Som den med Roser i sit Haar

Den rigdomsvangre Sommer;
 Men og vor Vinter glad randt hen,
 Den komme, glad som nu, igjen.

Chor.

Men og vor Vinter glad randt hen,
 Den komme, glad som nu, igjen.

Er Vaar og Sommer stæbt til Lyft,
 Paa hulde Glæder rige;
 De dog for onseste gyldne Høst
 I Glædens Rigdom vige;
 Men og vor Vinter glad randt hen,
 Den komme, glad som nu, igjen.

Chor.

Men og vor Vinter glad randt hen,
 Den komme, glad som nu, igjen.

Velkommen da, o blide Vaar!
 Velkommen, hulde Sommer!
 Betryg os et velsignet Aar,
 Hil dig, o Høst, som kommer!
 Og glad, som du os nu randt hen,
 O Vinter! komme du igjen.

Chor.

Og glad, som du os nu randt hen,
 O Vinter! komme du igjen.

Som naar vi her i muntre Lag

Til Glæden samled ere,

Saa glad, som du os nu randt hen

O Vinter! komme du igjen.

Hver Aarets Tid og hver dets Dag

Saa glad os alle være,

Chor.

Saa glad, som du os nu randt hen,

O Vinter! komme du igjen.

Men hver vor Glæde reen og skjon

Og saadan vorde, Venner!

At selv vi føle, det er Lon

For Daad, som Fryd fortjener;

O glad, som du os nu randt hen,

O Vinter! komme du igjen,

Chor.

O glad, som du os nu randt hen,

O Vinter! komme du igjen.

Som hidtil her vi mangen Gang

I Glædstabs muntre Mode

Ved ædel Kunst og Dands og Sang

Os Livets Fryd forsøde,

O glad, som du os nu randt hen,

O Vinter! komme du igjen.

Chor.

O glab, som du os nu randt hen,
O Vinter! komme du igjen.

Og da i Glædens Harmonie
Vor Tak vi følles yde
Til hver, som ædel stod os bi,
At frydes og at fryde.
Farvel, o Vinter! som randt hen,
Du komme, glad som nu, igjen.

Chor.

Tak hver vor Fryds, vort Samfunds Ven,
Som gav os Fryd og deelte den.

Cantate
i det harmoniske Selskab.

Tutti.

Hvad var' alle Jordens Glæder
Uden dig , o Harmonie ?
Held enhver , som dig tilbeder !
Held os , dog tilbede vi !

Solo.

Floitens Selvlyd , yndigst rørte Strænge
Alt til Samlyd — til hinanden trænge —
Frydlos trætter monotonist Klang
Harmonie ! du bod i ordnet Blanden
Neene Toner veksle med hinanden,
Da først blev Musik og ødel Sang.

Tutti.

Hvad var alle Kunstens Glæder
Uden dig , o Harmonie ?
Held enhver , som dig tilbeder ,
Held os , dig tilbede vi !

Solo.

Som i Sang , saa er i alt paa Jorden ,
Harmonie , din Virkning , Lov og Orden ,
Fryd og Unde følge dine Fjed .
O men enten hviler alt i Slummer

Eller Raadhed buldrer, Mismod brummer,
Hvor dit Zepter ej udbredte Fred.

Tutti.

Hvad var Jordens Held og Hæder
Uden dig, o Harmonie?
Held hvert Folk, som dig tilbeder!
Held os! dig tilbede vi!

Solo.

Kun, hvor du anfører og forener
Alle Huldgudinder og Camener,
Ikkun der de fæste varigt Hjem.
Sa — hvor dine Rosenbaand omslynge
Alle alle Dyders favre Klynge,
Ikkun der de trivsom blomstre frem.

Tutti.

Hvad var' selve Dydens Glede
Uden dig, o Harmonie?
Held enhver, som dig tilbeder!
Held os! dig tilbede vi!

Solo.

Selv Naturen' dine Love hylder
Prægtig Samlyd, kjaek Afverling fylder
Altings evig ædle, stolte Gang.
Skovens Lovad, — men ogsaa Storm og Torden
Alt er Skjonhed, Nyhed — Held og Orden
Alt melodisk og harmonisk Sang.

Tutti.

Hvad var' selv Naturens Glæder
 Uden dig, o Harmonie!
 Held enhver, som dig tilbeder
 Held os, dig tilbede vi.

Solo.

Dødelige! hører, føler, fatter:
 Harmonie, Algodheds beste Datter
 Ordned' alt til Samlyd paa vor Jord.
 Fryd og Moie, Tordner og Savoner,
 Alt, o alt er væsentlige Toner
 I det følles store Jubelchor.

Tutti.

Hvad er alle Livets Glæder
 Uden dig, o Harmonie?
 Held hver den, som dig tilbeder!
 Held os — dig tilbede vi!

Solo.

Held, o Held hver den, hvis Sjæl fornemmer
 Gylden af hint Chors fordeelte Stemmer
 Selv foregænde dets Samqvads Lyd.
 Kee den dove Usling, som forvilder,
 Som ved daarlig Mislyds Skinger spilder
 Dets forente Virkning, Held og Fryd.

Tutissimi.

Moder til al Jordens Glæder
 Evig blide Harmonie
 Prams Skrifter, 4 Deel.

Held enhver, som dig tilbeder!

Held os — dig tilbede vi.

Cantate

til

Kronprindsens Fødselsdag

i København 1808.

Chor af Kvinder og Børn.

Rædsomt! rædsomt! hvor den ruller,

Tordnens dove hule Bulder,

Rundt omkring, og see, o see!

Lynet blinker, hvisler, flammer,

Slag i Slag slaaer ned, og rammer,

Udsaaer Drab, og Angst, og Sammer!

Vee! Vee!

En af en Gravhøi fremsvævende Hånd,

Alt længe dundred', meest med fjerne Dron,

En Lyd, som Lyd af Hildurs bjerve Lege;

Men rundtom her den overdøves

Af Bondens Plovsang, og hans Ungdoms Fryd

I lystig Dands blandt Hostens gyldne Dynger,

Sødt slumred' derved i den trygge Gravhøi

De Hedenfarne, som i fordums Old

Tilkjømped' Norden kraftfuld Ro og Hæder.
 Nys eengang vækked' os en vældig Dyst;
 Skjont mødte Danmark lumfiske Fjenders Bold,
 Og vandt sig hædret Ro — til nu, med eet
 Det atter dundrer, og med høie Drøn.
 Af Høien kiger vaagnet Kjæmper frem,
 Men hører ej den vante Frydesang
 Af Nordens Mænd, naar de gaae Hædersgangen
 Til Kamp for Fædreland. Kun Klager lyde.

Ovinder og Børn.

Hør hvor den ruller,
 Krigstordnens Bulder,
 Rundtom — o see —
 Lynstraalen flammer,
 Hvisler og rammer,
 Udspreder Hammer!
 Bee — Bee!

Aanden af Gravhøien.

Ha! Mismod! — jeg gaaer ind igjen i Høien.
 Dog Ovinder kun og Børn! — Ulfader Priis,
 End hørde jeg ej danske Mand mismodig!
 Jeg maa dog vide, hvad det er for Feide.
 De Mænd er' borte; altsaa dog i Kampen.
 Der komme de.

Ovinder og Børn.

Nu tie al Klage!
 Velkommen tilbage

Til angstfulde Barm — — —
 Men ak! I modtage
 Vor Velkomst med Taushed og Harm!
 Dplyser os!

Mændene.

Til Kampen vi droge,
 Som Fædrene sloge
 Mod drabelig Fjende,
 Saa vilde vi slaae,
 Og Dod eller Seier at vinde,
 Det var vor Uttraa.

Qvinderne.

Og Seieren maa
 Paa Land og paa Øsle
 Den Dannemand folge,
 Som med den Uttraa
 I Leding monn' gaae.

Velkommen tilbage

Til ængstede Barm — — —
 Men ak! I modtage
 Vor Velkomst med Harm.

En af Mændene.

Ak! uden Seir, ja uden Kamp endog,
 Vi komme hjem med usorretet Sag.
 I hørde ræddelige Baabenbrag;
 I saae de rode Luer — ak ej Kampens;
 Thi ingen Krigsmand — ikke een — der kom

En Flok af feige Ransmænd fun het var,
 Som havde ikke Mandom nok engang
 Til aabenbare Roverdaad, men løi
 Sig nederdrægtig' Hædersnavnet til
 Af vore Venner. — Tagne med som Venner
 De stjal sig ind paa Kongestaden, da den,
 Ved Venstak tryg uvæbnet var — og da —
 Aanden.

Teg kjender dette Folk igjen.

Ovinderne.

Bliv ved.

En af Mændene, siden de Alle.

Over alle Jordens Riger,
 Til vor Klodes sidste Alder,
 Gjelde Navnet Vikings Kriger
 Som et Navn, hvis Skjændighed
 Stimænd selv skal blues ved.
 Og til Vikingsriget falder,
 Være dette Navn at nævne
 Nok, at tænde Mod og Harm
 I hver ødel Krigers Barm,
 Til den Skjændseldaad at hævne.

Gortælleren.

Før feige til at prøve Ledingsfærd
 Mod Mænd, de ængstelig forskandste, fasted'
 Med meer end Djævleklægt udfundne Vaaben —
 Useete før — mod Hundretusinde,

Som selv de kaldte Venner — Børn og Kvinder —
 I fredelige Bolig knuste dem —
 Dem brændte inden deres faldne Mure —
 Skreg Djævlejubel, naar et Tempel sank
 I Luerne — og derpaa — derpaa stjal —
 Stjal — uhørt Skjændsel! — Dannerigets Flaade.

Mænd, Kvinder, Børn og Aander.

Over alle Jordens Riger,

Til vor Klodes sidste Alver,
 Gjelde Navnet Vikings Kriger
 Som et Navn, hvis Skjændighed
 Stimænd selv skal blues ved.

Indtil Vikingsriget falder,

Være dette Navn at nævne
 Nok at tænde Mod og Harm,
 Til den Skjændelsdaad at hævne,
 I hver ødel Krigers Barm.

En af Kvinderne.

Men I forlode dem uhævnede!

Manden.

Som de, der kom som feige Tyve,
 Ej og som Niddinge sig stjale bort
 Med sjaaalne Skat, den de kun bjerged' halv.
 Nu probe de, ifald de kan, at myrde
 Ved Sult det Folk, de stjale Vaaben fra
 Og Alt, saavidt de kunde; — nu de probe

At fræmme ogsaa, om de kan, vor Nabo
Til at deelteage med i deres Daab.

Ovinder og Børn.

Hør, hvor den ruller,
Krigstordnens Bulder!

Vee! o Vee!

Mændene.

Men tie al Klage!

Vi vende tilbage
Med glødende Barm
Og seenefuld Arm.

Ovinder og Børn.

Lynstraalen flammer,
Hvisler og rammer.

Mændene.

Fjenden den rammer;
Over ham Jammer!
Vee ham! Vee!

Alle.

Vee Fjenden! Vee!

En af Gravhøiens Aander.

Saa ret! saa ret! og fra mosdækte Gravhei
See Eders Fædres Aander glade frem
Til Eders Færd. — Ved deres Daad blev forbun
Troløse Bretlands Folk for Udaad revset,
Saa i Aarhundreder det mindtes det.

Men først betænker ommeligen dem,

Der blevle første Maal for Fjenders Grumhed,
 Som lide Sult og Ørst paa blodigt Leie.
 Med Gulbet og med Solvet frem; og deler
 Den Armes Nød! — Men ogsaa sætter ham
 Den ædle Skjoldung — som er Eders Villib
 Saa storlig værd — i Stand, saa vidt Æ kan.
 Til at besørge Alt! — Nog er ej nok;
 Skal Leding lykkes, fordres fremfor alt,
 At Alle, Alle, lære at deeltage —
 At lide — at opoffre — at undvære.
 Og saa til Kampen, ædle Dannemænd!

Alle.

Som Dannemænd pleier,
 Og Dannemænd bør,
 Vi drage, som Fædrene før,
 Mod Fjenden til Kamp og til Seier!

Seltenes Aander.

Som Daner i Hedenolds Dage,
 I Guld og Klenodier fremdrage,
 Og fro for den Skjoldung I lægge det ned!
 Feide, som styrer vor Feide til Seier og Fred.

Mænd, Kvinder og Børn.

Som Daner i Hedenolds Dage,
 Vort Guld og Klenod vi fremdrage,
 Og fro for den Skjoldung vi lægge det ned,
 Som styrer vor Feide til Seier og Fred.

Alle.

Ham Hærenes algobe Stryer velsigne!
 Ham, Ham al hans Tid og hans Maad!
 At Brittebetvingeren Knud han maa ligne
 I Hæder og Vælde og Daad!
 Naar Krigen da rulder
 Sin torbnende Bulder,
 Alstyreren blid fluer ned,
 Og slukker dens Flammer,
 Og ender dens Jammer,
 Med Sei'r og velsignende Fred.

S a n g

for

Festen den 11te December 1811.

til

 at høitideligholde Oprettelsen
 af
 en Hoiskole i Norrig.

Chor.

Bær velkommen over Norden's Riger
 Nye skjonne Dag, som stiger
 Mellem Norrigs Fjeld'.
 Med forenet Jubel mode

Nordens Folk dit Morgenrøde,
Dine fælles Held.

Solo Stemmer.

Fælles Held for Nordens Sønner,
Fælles Held for hvo, som sjønner
Lysets, Sandheds, Viisdoms Værd,
Hvo det end er.

Chor.

Viisdoms sjonne Dag skal rinde
Op fra nye Tempels Linde
Mellem Norrigs Fjeld !
Hoie Velkomstraab dig hylde,
Gry af Dag, som skal opfylde
Gamle Savn og blidest Haab om Helsb!

Recitativ.

I Mørkets Øld, hint lange skumle Tidslob,
Da ingensteds paa Jorden, gjennem Secler,
Din Helligdom, Athene Pallas, meer
Stod uomstyrtet — ingensteds dit Ulter
Phoebus Apollo — intet Helicon
Og ingen Castalider kjendtes meer;
Da himliske Viisdom under ingen Form
Den undertrykte Menneskelighed
Gav Værn mod Novbegjærs og Overmodsb
Og Tankeloshebs Rasen andensteds;
Da dyrkedes dog end i gamle Norden
I hoien Mythus, Dyd og Vid og Kunst

Og Mimer var, og Braga, Frey og Balder
 Ej mindre hellige for vore Fædre
 End Kampens Guder selv. Og Skjaldens Kvad
 Besjæled' Heltene til Mod i Kampen
 For Konge, Fædreland, og Ret og Frihed,
 Men og til alle Fredens milde Dyber.

Og trofast Erlighed, og fri Mands Trostak
 Mod Konge, Fædreland, og Mør, og Ven
 Blev gammel Nordboviisdoms skønne Præg
 I Nordbohjerte, der indpræntet saa,
 At end Aarhundreder det ej udsletted'.

Aria.

Thi Fæbres Aand bød varigt Minde
 Af Fæbres Daad og Værde og Dyb
 Ved Sangens høie rene Lyd
 Fra Slægt til Slægt i ædel Barm oprinde.

O! ogsaa fremad, stedse, Led fra Led,
 Det Præg, den Arv, nedarvet vase ved!

Recitativ.

Det skal. — Aarhundreder formaaede ej,
 Ej Overtroens Rænker, at bortfogle
 Den Aand — den Agt for Viisdom, Lys og Sandhed,
 For Ret, og Dyb, og Fæbres høie Monstre, —
 Som hellig Mythus, helligt Skjaldeqvad,
 Og hellig Bautasteen, og hædret Saga
 Indgjed hver ej vanslægtet Nordbo-Barm.

Og i den Mørkets Tid, da hykkelse Sver
 Foreent med helligt Vanvid andensteds
 Opspandt Legendetant og Breviarer,
 Og solgte det for Viisdom, — see da sad
 Paa Norrigs Kongestoel den ødle Sverrir,
 Og helliged' sin sjeldne Hvilestund
 Den hoie Kongelige Tid, at granske
 Paa Menneskes- og Kongepligt. — Den Viisdom,
 Han søgte,aabenhared sig for ham
 Personlig*). Han nedskrev Gudindens Tale:
 Aria.

"O Helsb dig, du, som mig fremkalder,
 "Thi see! fremkalbt jeg hos dig er.
 "Jeg, som fra Tidens første Alder
 "Stod den Alhoies Throne nær.
 "Kun paa mit Raad, hvad til er verden,
 "Hans Vælde dannet har,
 "Og saa, at Godhed, Skjønhed, Lys og Orden
 "I alt, i alt, er aabenbar.
 "Hans Faderhu gjør kun ved mig
 "Hans Verden lykkelig.
 "Med mig kun lærer Mennesket, at fatte

*) Kongespeilet, pag. 626. ff. Ut dette, si unquam fuit
 ingenii humani ceternitatem mereantur (dissert Joh. Fi-
 noei in proœmio Spec. reg. p. 12.) evigen mærfoerdig
 Skrifi har Kong Sverrie selv til Forfatter, er i de
 mindste meget sandsynligt. Indledn. til Kongespeile
 Pag. 66.

"Hvor rig hans Godhed er;
 "Bud mig kun Bruget af Naturens Skatte
 "Og disse Skattes Værd;
 "Thi ikun underviist af mig,
 "D Stovets Søn, Naturen dig
 "Er sjøn og rig.
 "Kun Viisdoms Haand, kun mig det er, som leder
 "Til ægte Værd — til Dyb,
 "Til sand, til uforfalsket Hæder,
 "Til sand, til uforfalsket Hæder,
 "Til sand, til uforfalsket Fryd."

Recitativ.

Saal lød, og dybt i ødle Konges Sjæl
 Lød gjennem Vaabengry, i Seclets Skumring
 Den Huldes blide Tilraab. Sverrir gjentog
 Det blidelig, for Samtid og for Fremtid.

Og dets betydningsrige Toner svæved
 Melodisk gjennem Seclets Storme hen,
 Men ak! — som Wolsharpens Harmonier —
 Tidt overdoede af hule Bindstød,
 Dog aldrig qvalte. — Norrigs bedste Sønner
 Fornumme tidt dets Lyd, og spurgde sig:
 "Hvi har den himliske, sjøndt os saa huld,
 "Sjøndt og af os saa værdeligen dyrket,
 "Som end af noget andet Klodens Folk,
 "Dog ingensteds blandt os — o ingensteds
 "I vore Dales sjønne Ly — et Tempel

”Gudinden værdigt? — Mellem Norrigs Fjelde
 ”Hvi spreder, o Gudinde, hellig Flamme
 ”Sin Straaleglands, sit blide Himmellys,
 ”End ej — end ej — fra dig indviet Ulter?
 Duo.

”Skal vore Dale ingensinde
 ”Belyses af dit Tempels Glands?
 ”D skal de aldrig hellig Krands
 ”Dig viet Ulter der omvinde?
 ”Dg kan du, usorsonlig vred,
 ”Dem have domt til Mat og Morke?
 ”Kan Viisdom nægte os at dyrke
 ”Sin Guddoms Herlighed?

Chor.

”D nægt os, nægt os ej at dyrke
 ”Din Guddoms Herlighed!

Recitativ.

Saa hordes længe Dalefolkets Sukke;
 Og mellem dem lod end i hellig Gjenklang
 Viisdomsgudindens Raab, som før til Sverrir.
 De naaede begge lydelige hen
 Til Sverrirs Eftermand paa Norrigs Throne
 Og Broderlandets — Sam, som begge Folk
 Erkjende — og skal om Aarhundreder
 Endnu erkjende — for den ædle Sverrirs,
 Og alle Fædrelandets sande Fædres,
 Fuldværde Lige — Dannerkongen Frederik.

Men han — ej hørde blot Viisdommens Tale,
 Men indgik Forbund med Gudinden — og,
 Forenede med Kraftfuld' vaagnet Folk,,
 De længe ønskete Tempels Grundvold lagde.

Chor.

Held dig, Held dig! Gamle Norrig Held!
 Danneriget Held!

Lagt er Grunden — Viisdomsvennen leve!

Høien Isse Templet snart skal hæve,
 Straale Liv og Fryd og Held
 Over Dal og Fjeld!

Solostemmer.

Viisdom der paa sine Altre tændte
 Himmelset! Flakt og reent det brænde!

Blideligt omlygne Norden!

Lysne med for hele Jorden i
 Stromme der fra Lysets Væld
 Dyb og Hæder, Kraft og Held;

Chor.

I dets Straaler Alt, o Alt, see trives,
 Mark og Skov og Bjerg oplives,
 Sang og Kunst og Vid,
 Hver Hædersiid.

Final-Chor.

Held dig, Held dig! Gamle Norrig Held!
 Danneriget Held!

Lagt er Grunden — Held hvo Grunden lagde!
 Held, hvo virksom Haanden rakte
 Til at lægge den!
 Held vor Konge, som det Værk fuldbragte!
 Blidest Held fra Himmelnen
 Kongen, Viisdoms hulde Ven!
 Fuldført blomstre, trives, stande
 Evig inden Norrigs Strande
 Templet dig, o Viisdom bygt,
 Gavnrigt, hædret, skjønt og trygt.

Ved
 Hendes Kongelige Höiheds
 Kronprindsessens Lovisa Augustas
 Bortreise den 11te Mai 1791.

Eders Modstand er spildt, Vinde! som trobsige
 Nægte føieligt Bor, nægte at hjelpe til
 At berove os Hende,
 Bringe Danmarks Augusta bort.

O var Skilsmissen lang; vidste vi ej, at Hun
 Kun til stakket Besøg fædrene Kyst forloo,
 Viiste fremmede Egne
 Danmarks Hæber, og iileb' hjem;

Dø ba raahte vi, høit raahte hver skjøn som Danse:
 "Hæv dig, Modvind, til Storm! stands vor Augustas
 Tast Fart!"

"Krus hver Bolge, som vover
 "At befordre Augustas Flugt!"

Thi erkjende ej vi — hele det hansee Folk —
 Hvad Augusta os er, elsket som ynderig,
 Danneqvindernes Monster,
 Kjønnets Hæder, og Rigets Fryd?

Vise Modrene ej Dottre, som dannes skal,
 Til i alting at see, hvordan Augusta er,
 Hvordan Datter, og Søster,
 Hustru, Alting Augusta er,

Hvor den ødelste Sjæl maler sig kjendelig
 I ethvert hendes Blik; hvordan Forstand og Smag
 Overstraalet af Godhed,
 Præger alle Augustas Træk;

Hvor Hun, blid mod enhver, viser, Hun føler det,
 Kongedatteren selv Brodre og Søstre har
 I enhver af det Folk, som
 Hendes Fader er Fader for!

Dig Augusta, o Dig vise de frem i Alt,
 Skjønheds Monstret er Du, Undigheds Monstret Du;
 Vrams Skrifter. 4 Deel.

Selv i Smaating Augusta
Danße Piger til Monstre er.

Hvordan pyntet og klædt sidst man den Hulde sene,
Spørge Dottrene om, for at betrygge sig,
Bed at ligne Augusta,
Sikkerst Unde og rigtigst Smag.

Indtil hvordan Hun gaar, hvordan Hun hilser Folk,
Hvad hun meest synes om, Tonen, hun taler med,
Er Hun Monstret, som alle
Stroebe til, men, som ingen naær.

O var Skilsmissen lang; vidste vi ej, at Hun
Kun til stakket Besøg fædrene Kyst forlod,
Viste fremmede Egne
Danmarks Hæder, og iled' hjem!

Men, Hun kommer, og snart, styrket og kært;
Æl thi qvægende Bad mellem sudetiske Fjeld
Fordred' vaklende Helbred —
Dog snart styrket Hun kommer hjem

Hele Danrigets Folks ivrige Raab til Gud
Om hans blideste Held, og om ethvert Slags Gott,
Over Danmarks Augusta,
Ubonhørt ej offres skal.

Karst og glad Hun igjen nu skal de Egne see,
 Som ej skulde i Fjor sluppet saa kjær en Gjæst
 Uden Lovtet, dem atter
 Dog at fryde endnu engang.

Vende, Særer, Sarmat, Quader, Hermunburer
 Atter undrende skal Danmarks Augusta see,
 Atter lære at hædre,
 Elße Landet, hvor Hun blev født.

Undig smiler hver Egn rundt om Augustas Bø,
 Selv forkjønner hun hver. Danmark misundende
 Alle hylde i Hende
 Skjønhed, Unde og Dyb, som vi.

Dog Hun kommer igjen, snart, intet fremmed Land
 Kjært som fødrene Land vores Augusta er;
 Og, kjændt hyldet af alle,
 Ingen dog Hun er kjær som os.

Haand og Hjerte hun gav Musernes Elfede,
 Deres Forsvar og Ven mellem det danske Folk,
 Sam de vinke tilbage,
 Sam med Hende; de tøve ej.

Vinde! standser kun ej vores Augustas Fart;
 Aander blideste Bor; vugger kun Snækken frem!

Lader lydige Bolger
Dandse glade om Hendes Stavn;

Og fra Fædrelands Ryft vifter en elset Lyd
Af dets hilsende Raab: "reis, og vær lykkelig!
"Glad og snart kom tilbage!
"Glæder folge ethvert dine Fjed!"

Aander Sundhed og Fryb mod Hende, hvor hun er,
Vinde! standser kun ej Danmarks Venindes Fart;
Snart I glade os Hende
Kær og fro viste hjem igjen!

Kronprindsens Datters
Prinsesse Marie Lovises Dod
i Hendes Alders elleste Maaned
den 12 October 1793.

Gendnu lykselig, og med Livets Sorger
Fuldkommen ukjendt, laae sødtsmilende
I stille Blund vor Frederiks Lovise.
Men ukjendt var hun ej med Livets Fryd;
Skjondt uden Evne til at sammenligne
Hvad det mod andre Jordens Glæder var,
Hun havde nydt, og nydt i al sin Fylde,

Neen og ublandet den Lyksalighed,
 At glæde Frederik og hans Maria,
 Og see, at hun var den, som glæded' dem;
 Thi hibindtil bestod den Spædes Liv
 Allene i at være Gjenstand for
 Den ødleste, meest skyldfri, Lidenskab,
 Som kan opflamme Dødeliges Barm,
 Og som forvandler selv de beste Hjerter:
 En Faders og en Moders Kjærlighed.

De fleste Gange, hun endnu i Livet
 For Dagen havde aabnet sine Nine,
 De havde modt den Moders Diekast,
 Hvor der er saa umiskjendelig,
 Saa megen Moder - Hustru - Kvinde - Omhed,
 Og Godheds Adel — eller havde modt
 Den Faders Diekast, hvor der er
 Saa meget Faderhuld og Godt og Trofast;
 Og seet dem begge Zo lyksalige
 Ved hende, deres fællebs Omheds Pant
 Og ved hinanden, og i deres Hjerter.
 Den første Skygge af Begreb, som danned'
 Sig usformært i hendes spæde Barm,
 Nodvendig maatte være det om Godhed,
 Om Undigheden af den Godes Fryd,
 Og om den Himmelssødhed, at opvække,
 Og nyde den; thi dette var endnu
 Det eeneste, hun havde seet paa Jorden.

I denne første Skygge af Begreb,
 Følt, nydt, men ej uddannet, slumred' nu
 Den kjære Spæde, Uskylds hulde Smil
 Paa rolig, blide Ansigt. Intet Blik
 Henuud i Livet, hvor saa meget moder,
 Der kan fordunkle Glæden, havde end
 Forstyrret dette unge Hjertes Fred.

Og over hendes Leie svæved' nu
 Usynlig hendes Engel, selv lyksalig
 Ved den Lyksalighed, den Himmelblidhed,
 Som fra de glædede Forældres Sjæle
 Udstrommed' over hans og deres Yndling.
 Med idel Fryd han hidtil havde fulgt
 Sit Kald, ej noget Dieblik at vige
 Fra hendes Side, tro at vaage over
 Den spæde Sjæl, at samle til Begreb
 Hvert Træk af Faders og Moders Sjæle,
 Og smaalig danne dem i spæde Barm
 Til en Charakter, de Forældre værd.

Med kjærlig Omhu svæved' Engelen
 Omkring den Slumrende. Han hidindtil
 Kun sjeldan — dog alt stundom — havde set
 Af barnlig Graad de spæde Kinder vædte,
 Som ellers rolig Blidhed stedse pryded',
 Nu første Gang i hine kjære Træk
 Han om og øengstet skimted' Spor af Smerte.

Med Etherwingens Duft forsøger han
 Omhyggelig at viste Smerten bort;
 Men nei! forgjøves! Snart bespænder den
 Med iil som Bælde de uvante Nerver;
 Og smertefuld som hun, og dobbelt, meer,
 Udstonner hendes Engel øengstligt Raab
 Til den, som han, af Serren sendte Aand
 Der havde tilladt Smerten at forstyrre
 Den kjære Spædes No: "See Grumme, see
 "Min Elsætes Oval; o stands den, Engel, stands den!
 "Skaan denne Engles Yndling, iil, og skaan
 "Bor Fredriks og Marias elskete Spæde.
 "Hvi tover du? o snart, o giv dit Vink,
 "Og byd hver Spor af Smerten at forsvinde."

Bevæget, men alvorlig, Smertens Engel
 Bortvender Diet fra den syge Spæde,
 Og svarer: "Troer da, Engel, ogsaa du,
 "At han, som bød mig styre Smertens Braad,
 "Har Fryd i Uskylds Lidelser, og glædes
 "Bed Piinsler? Beed da heller ikke du,
 "At Veien gjennem Livet, denne Wei,
 "Som er beplantet med faa sande Glæder,
 "Med Smarter og maa være stroet, hvis Glæden
 "Skal skattes eller soles? Seer du ej,
 "At den, som tidlig, neppe sig bevidst,
 "Maa sole gavnlig viise Smertens Braad,

”Bli’er tidlig sterkere at lide dem,
 ”Afstyreren hed uadskillelig
 ”Med Dobeligheds endog bedste Kaar
 ”Foreenede at være? — overalt
 ”At Lidelsser som Glæder eene gives
 ”Paa hans algode, hans alvise Wink?”
 Erbodigen ydmyget veeg din Engel,
 Lovise! fra Dit Smertes Leie hen.
 Afsides stod han grædende, og saae
 Med Englekummer paa, hvordan Du leed.
 Og hurtig samledes om dette Leie
 De mange fleste Aander, som i Dig
 Et elsket Haab, en Yndling saae i Fare,
 De Dyders Genier, som havde udseet
 Dig — Datteren af Fredrik og Maria,
 Til at bitræde det Fortroligheds
 Og noie Venstabs Bund, hvori de staae
 Med hine begge. Alle trængte sig
 Om Smertens Aand, og trygled’ ham om Ekaansel.
 Og Dannerigets Genius nu selv
 Kom ilende, og saae med mandig Beemod
 Sin dyrebare Fredriks spøde Datter,
 Hans Dages Fryd, at lide. Dennes Blik
 Adspurgde Smertens Aand, hvi han var sendt?
 Han foreviisde ham den Høies Bud,
 Som alle Aander bævende adlyde.
 Og Dannerigets Genius stod taus;

En Zaare saaes i hvert hans Wie tindre.
 Bedrøvet, men hengiven, stod han der,
 Snart skimtende hen til Lovises Leie,
 Snart vendende de blanke Nine op
 Mod Himlen. Ei med trodsig Lidenskab,
 Men med andægtig Veemod, som hensunken
 I stille Bon, udbrod han: "Har da han,
 "Hvis dyrebare spøde Datter martres,
 "Ei fuldelig fortjent den Fryd, hun gav,
 "Den, hendes Fremtid loved? Hvilken Fryd,
 "Saa reen, saa ødel, skal, iblandt de Sorger
 "For Dannerfolkene, saa sødt formilde
 "Hans Sjæl i Hvilens Stunde, rydde bort,
 "Hvad Tungsinds Præg de ellers alt for let
 "Maafsee kan esterlade i hans Barm?
 "Og hans Maria — hvormed har da hun
 "Forbrudt den ødle sode Moderfryd?
 "Og hvormed jeg det Haab, i deres Datter
 "At frydes ved den Undling, jeg bestemte
 "Til engang at erkjendes for den første,
 "Den ypperste blandt Dannerigets Dottre?""

End stod han i veemodig Andagt saa,
 Da end en Engels Komme ham afbrød.
 Det var — selv Dødens Engel. Ikke kom han
 I Skikkelse, som syndig Mismod ofte
 Sig forestiller ham. Etheriske Glands,
 Langt mere skjon, end Sandselighed sig

Kan bilde den, omgav ham. Intet Barst
 Og intet Angstligt fulgte ham. Et Smil,
 End sodere end det, hvormed en Moder
 Modtager første Gang sin Spædes Giensmål
 Gav denne Engels Asyn himmelst Blidhed.
 Det saaes i hvert hans Træk, at han er ikke
 Den dræbende, den Livs Tilintetgjører,
 Som han ansees for; men et Sendebud,
 Som ikun leder Himmelens Yndlinge
 Fra jordiske Halvliv ind i sande Livs
 Og Glædes lyse Egne. — Denne Engel
 Fremstod nu, skinnende i al sin Blidhed,
 Og Dannerigets Genius han fatted'
 Ved hoire Haand. "Ven, sagde han, hvi tindre
 "De Zaarer i dit Blik? vær viis og rolig;
 "See! alt fra spædest Alder har din Yndling
 "Erfaret det, at Lidelse og Graad
 "Er her paa Jorden uadskillelig
 "Fra Dodeliges Kaar, indtil Alherren
 "Tilsteder mig at sikre dem for Sorger,
 "Og til en bedre Verden lede dem.
 "Betænk det, jeg udsendes kun til dem,
 "Han finder modne til sin Herlighed,
 "Ej efter Menneskers Beregninger,
 "Men efter hvad han selv, Alseeren,
 "I deres Sjæle skuer. See, han har
 "Alt fundet denne elskelige Spæde

"At være moden til sin Herlighed,
 "Hans Godhed-bod mig bringe denne Sjæl
 "Fra Provelsens den usuldkomne Tilstand,
 "Hvor Glæden altid blandet er med Sorg
 "Til Sig, ublandet, uafbrudt at nyde
 "Den evig der, hvor Taarer er' ej mere.
 "Din Frederik — den Sorg, som venter ham,
 "Fordi af Dødeliges Slor omgiven
 "Han strax maaßke ej fatter himmelst Trost,
 "Selv denne Sorg skal kun forædle ham
 "Skal lære ham at kjende selv sin Kraft
 "Mod hvert Slags Livets Kummer. Endnu mere
 "End hidindtil, om muligt, skal han føle,
 "At al hans Moie, al hans omme Ømhu
 "For Dannerigets Folk, for Ret og Skjel
 "Og Dyd, og Lys, og Held, og Godt at fremme,
 "Har for hans ødle Hjerte i sig selv
 "En Løn saa mægtig stor, saa himmelst frydfuld,
 "At selv hans Bryst kan ingen større fatte.
 "Hans elskede Maria — (Her en Taare
 Endog paa denne Engels Kind nedrusled")
 "Hans elskede Maria — skal din Bens,
 "Selv Fred'riks Ømhed være mægtig nok
 "At give Trost; thi deres fælles Taarer
 "Skal lindre Smerten: deres fælles Ømhed
 "Udslette den — fornye afbrudt Fryd."
 Og venlig trykked' Dødens blide Engel

End Dannerigets Genius i Haanden,
Og til Lovises Leie vendte sig.

Alt stod ved den, den sorgopfyldte Fader,
Den ødle Fred'rik selv, og tifold leed han
Hvert Sting af Smertens Piil, som etter anfaldt
Hans inderligen elskede Lovise.

De hæderfulde Fadertaarer runde
Ej sparsomt af hans Nine. Ej han saae
De Himsens Aander, som omgave ham,
Men klarligen fornam, og fattede
Hans Hjerte hvert et Ord, som Dødens Engel
Mys havde talt. — Et Blik paa hans Lovise
Forstyrred' deres Indtryk; men forstandig
Han fatted' det, gientog sig det, paa ny.

For sin Maria havde han fordulgt
Hvad foregik, og grunded' paa at gyde
I hendes Barm den Trost, han troede selv,
Kun halv at føle, førend han erfoer,
Hvor inderligen hun behoved' den.

Og Dødens blide Engel nærmest' sig
Endnu med syvfold Blidhed i sit Smil
Den kjære, stjonne, spæde Syges Seng,
Omfavned' hendes Engel først, som stedse
I Taarer badet end affides stod,
Med Nine hested' paa den omme Fader,
Bod ham i Fredriks og Marias Barm
Medsmile Gjenskin af den Himmelstryd,

I hvilken deres Datter snart skal svæve.
 Og nu han bøiede sig over Sengen,
 Bortstodte Smertens Engel, trykkede
 Et Himmelkys — o Fred'rik og Maria —
 Paa Eders elskede Lovises Læber —
 Og — det var Dødens, Dødens Engels Kys —
 Og hendes Sjæl forlod sin spæde Bolig.
 End eengang den omfævded' Dig, o Fred'rik,
 Belsigned' Dig, og iiled' hen at see
 Eengang endnu den elskede Maria,
 Den omme ædle Moder — dvælede,
 Som tvivlsom ved, endog for Himsens Glæder,
 At bytte Nydelsen af hendes Omhed,
 Endnu ved hendes moderlige Hjerte,
 Men med forklaret Blik mod hine Egne
 Belsigned' hende — og i Engles Folge
 Foer op til evig Glædes lyse Hjem.

End stod ved hendes Liig den omme Fader,
 Nedsenkt i Sorg, og Dannerigets Hånd,
 Og hine Engle, hver i dybe Taushed.
 Den afbrod Dannerigets Genius,
 Og, efter først et Suk, med mandig Rost
 Han sagde: Herren gav, og Herren tog,
 Han være lovet i al Evighed.

Den nu forklarede Lovises Engel
 Omklæbrede hans Barm, og gjentog for ham,
 Hvad Dødens Engel havde talt, og han

Begrunded' det, og fandt det sandt, og sagte
Sin Trost deri, og delte denne Trost
Med hans Maria.

Begge signe Gud,
Og sufke: Herren gav og Herren tog;
Øphilovet være han i Evighed.

Prologer og Epiloger

Prolog

paa den Kong. danske Skueplads ved Høitideligholdelsen af
Kongens og Kronprindsens Fødselsfest 1795.

Freden.

Hvad meer end almeent Held og Folkets Glæder,
Er værdig Kongefryd og Kongehæder?
I Dannerkongens Land er Held og Fryd;
Ej slavisk Wildskab, tvungen Jubelhyd,
Men blid Tilsfredshed, selv i Ringheds Hylte,
Glad almeer Stræben frem til almeen Nytte,
Erkjendtlig Nyden af beskyttet Held
Men ædel Stoltheds Kraft i fri Mands Sjæl.

O Held dig, Dannersfolk, at disse Glæder
Er' dine, din den sande Folkehæder!
Thi er den ikke din? — o skjøn derpaa,
Unk dem, hvis Bankelmod ej fandt det saa.

Hvad, meer end almeent Held og Folkets Glæder,
Er værdig Kongefryd og Kongehæder?
O Dannerkonge! den tilhører dig,
Den Fryd, den Hæder; Du den vandt ved mig.
Skue din Belønning! See, dit Folk benytter
Det Held, min trygge Oliegreen beskytter.
Paassjonne, nyder det med frydfuld Hu,
Og takker dig, og elsker mig, som du.

Forladt, fortrængt, fordrevet allevegne,
 I hine Sydens, Vestens, Østens Egne
 Til lykkelige Skandinavien,
 Som til et elsket Hjem, tyer Freden hen.
 Og medens hist mig Folkene forlade,
 For, paa Bellonas Vink, i Blod at bade
 Saa mangen Egn, som skulde, tryg ved mig,
 Tremblomstret elysæis lykkelig.
 Da her ej blot jeg savnes som Veninde,
 Men Skandinavers Konger sig forbinde
 Til ny og ædel Pagt, til drabelig
 At verne Fredens Altre, hœvde mig.
 Og begges Folk, hinandens Venstabs værde,
 Hinanden sværge — ved de dragne Sværde,
 Som paa mit Alters God de lægge ned —
 En hellig Broderstabs og Venstabs Ged.
 Bee nu, hvo følles Net og Held anfalder!
 Til sidste, sidste Dag af Jordens Alder,
 O Skandinaver! en saa hellig Pagt
 Staae hœdret, elsket, tryg som nu ved Magt!
 Den Pagt, og det, at Held, o Konge! stiger,
 Og Lys og Hæder over disse Niger,
 De takfuld skynde Dig, og Ham, din Son,
 Der seer, som du, i dette Værk sin Lon,
 Sit Hjertes hoie Fryd — o nyder, nyder
 Den stolte Lon, at Eders Folk sig fryder
 Ved Eders Daad!

Til dette ødle Folk
 Udsendt af Eder, Freden, som dets Tolk,
 For Eder her staaer frem. Af hvad hvert Dje,
 Som ej er blindet, uden Konst og Moie
 Langt mere klart og grant betragte kan —
 I hver en Egn af Dannerkongens Land —
 Thi overalt han Templer mig lod bygge —
 Jeg her fremstiller kun en dunkel Skygge.
 Som her, jeg raaber overalt: Sku, nyd,
 O Folk, o Konge, Eders fælles Fryd!

Det Indre af Skuepladsen aabnes. Den forestiller Fredens Tempel. I dets Midte sees dens Alter; længer tilbage dens Trone. Begge de skandinaviske Rigers Genier ucerne sig Alteret. Muserne gjøre en Halvkreds om Alteret og dem.

Begge Genier.

Blide Fred!

Kun i dine Altres Skygge
 Vore, trives, blomstre trygge
 Hæder og Lyksalighed.

O bliv ved,
 Over hver vor Egn at sprede
 Din Belsignelse, din Glæde,

Blide Fred!

I det de begge komme Alteret ucermere, og paa dets God have nedlagt deres Sverde, berorer Freden dem med sin Eaduce; de give hinanden Haand over Alteret.

Venskab, Huldkab, Genighed,

Til at værne, at omhegne

I hver Braa af fælles Egne,

Vore Børns Lyksalighed,

Dg dens Børge, dig, o Fred!

Freden kroner dem begge med Kransse af hendes Alster, og omfavner dem. Hun stiger op paa sin Trone. Genierne omfavne hinanden.

Muserne.

Indtil Nordens Fjelde

Smuldre hen,

Blomstre tryg ved Fredens Valde

Skandinavien!

Begge Genierne.

Tro sin Vellyst nyde

Fredens Ven,

See bens rige Frugter prydé

Skandinavien!

Muserne.

Fred! til dine Lundes Skygger

Viisdoms Dottre glade tye;

Han, som her dig Templer bygger,

Dgsaa os vil give Ly.

Nde den Fortjente Hæder,

Hylde, vække, lonne Dyd,

Skabe, adle Godes Glæder

Er vor Tid, vor Daad, vor Fryd.

Begge Genier, siden Alle.

Længe Du Din Lon, Din Vellyst nyde,

Bor, og Fredens, Viisdoms, Godheds Ven,

Længe see dens rige Frugter prydé

Skandinavien!

P r o l o g.

ved

H. Majestæts Kongen af Sverrigs
 Nærvoerelse ved det danske Skuespil
 den 1re November 1787.

Saavidt man troer de græske Fabler sande,
 Saa troer, og veed man, at af hoie Pande,
 Lod engang Zeus ved Hjelp af Konstens Gud
 I fulde Rustning Pallas springe ud;
 Og at han bod den mægtige Gudinde,
 At være Wiisdoms troe Beskytterinde.
 Saa troede viise græske Folk; end troer
 Al Verdens viise Folk fra Syd til Nord,
 At der er Wisdom skiuelt i Fablens Ord.

Et Folk, forteller den end ydermere,
 Som tidlig folte Lyst og Drift at være
 Sin Alders Lyst og Hæder, bygged' sig
 Et Tempel, som det viis indvied' Dig
 Athene Pallas! sikker paa at vinde
 Det ønskete, søgte Held ved dig, Gudinde!

Med Bifald Zeus ned fra sin Throne saae
 Til dette Folk, dets Værk, og dets Attraa.

Nu Templet færdigt var, og Altret reebe,
 Og Folket samlet, Pallas at tilbede,
 Da hoit af Sky i gylden Herlighed

Zeus lod sin Pallas's Billed falde ned
 Paa virakrygend' Alter, sin Egide
 I hoire Haand, sit Spyd ved pandsret Side,
 Og hjelmbedeckt; men af hver Mine Fred,
 Og Blidhed, Huld og Unde straaled' ned.
 Og hoit af Skyen taled' Zeus mod Torden,
 Men majestætisk mild, med halvqvalt Torden:
 "Hevar, o Folk! den Skat, jeg sender dig!
 "Dyrk evigtro Gudinden, sendt ved mig!
 "Hun vældig, blid, dig evig skal beskytte.
 "Saa længe min Athenes gyldne Stotte
 "Staaer hædret i din Stad, da hør, og mærk
 "Mavnkundig, hædret, lykkelig, og stærk,
 "Du blomstre skal, og blomstrende forøges,
 "Af fierne Landes Helte hædret soges
 "Med Fred og Vensteb, Stad, hvor Pallas ben!
 "Omringet der af Phæbus og hans Chor,
 "Og Huldgudinderne, hun Held udbreder,
 "Og Viisdoms reene Fryd og sande Hæder.
 "Men vee dig, naar hun ringeagtes skal,
 "Hin Stottes Savn, o Stad, den er dit Falb."

Saa talte Zeus; og stolte, kjække, glade
 I varigt Held Dardanske Folk tilbade
 Athene troe ved hiint Palladium
 Igennem lange Seclers viide Rum.

Bidt Pallas's Dyrkelse, og Troyas Hæder
 Til Land og Folk sig fjern og nær udbreder;

Og hūnt Palladium blev trofast Haand
 Imellem mangen Helts og Førstes Haand.
 "Velkommen, Ven fra fremmed Land, Velkommen!"
 Lod idelig med Fryd i Helligdommen;
 "Velkommen, Ven, i hvo du er; thi den,
 "Som er Athenes, er og Troyas Ven."

Og siger Gablen, Troya uformørket
 Stod end i Glands, var Pallas bleven dyrket
 I sande Vær, saa ej vanhellig Magt
 Hūnt Billed havde bort af Altret bragt.

Med Pallas Gablen hine ni Gudinder,
 Med dem de trende Gratier forbinder;
 Den sonderbrudt Palladium anseer,
 Om samlede de ikke findes meer,

Men ogsaa her, skjondt under færre Navne,
 De samlig' Tempel har. Kan Pallas savne
 Tilbedelse i Musers Helligdom?
 Athene-Pallas, o Gudinde, kom!
 Og Pierider, og Chariter! alle
 I dyrkes her, og eder vi paakalde.
 Vort Tempel har for eder alle Rum;
 Udgjører samlig' vort Palladium!

Og Pallas! er det ej Dig selv, som leder
 Hid fremmed Helt, hvis edle Barm tilbeder
 Din kjendte Guddom? Er det ikke Dig,
 Som binder, Haand i Haand, venskabelig,
 Adskilte Folk med Venstabs Blomsterkjæde?

Hvo uden Du kan byde Hælten Glæde?

Hvo uden Du, med Phæbi Chor ved Haand
Omslyngede af Gratiernes Baand.

Her eders Tempel er; men uberedet
Til festlig Fryd er Festens Dag fremtrædet.

Velan! Siin fremmed Helt ej søger her
Gubindens Dyrkelse i festlig Færd.

Sam her at see, erkjende vi, allene
At skynde dine Chor', og dig Athene!

Med Fryd, sjønt uberedet Templet er,
Du ham modtager — Hælten overbær —

Os Dagen festlig er; selv fjerne Dage
Skal falde den med festlig Hu tilbage,
Den Dag, da Sverrigs Fremtids Haab blev fød,
Den helliger i Vennerfolkets Skjod,
Bred Christians Barm, i Pallas's Helligdomme
Den ædle Gustav — Glide Dag! du komme
Hver gang saa lykkelige Varslers Toft,
Saa glad for Nordens Konger, Nordens Folk.

Kun at Hans Hjerte noksom maa fornemmi:
Vort Velkomstraab er Vennerfolkets Stemme:
Velkommen, høie fremmed Helt; thi den
Som er Athenes, og vor Christians Ven,
Er alle danske Mænds velkomne Ven!

P r o l o g

ved

Skuepladsens Aabning i Christiansand

1805.

Et Fruentimmer i en selsom Diddtidsdragt; og en af Skuespillets Directeurer.

Directeuren.

Men gaae, jeg beder, Kjære! gaae sin Wei;
Hun seer dog vel, at her hun passer ej.

(Ind i Coulisen.)

Ned, ned med Dækket! (for sig selv) Er det ej en Jammer?

(Til publicum.)

Jeg beder mine Herrer, mine Damer
Tilgive vor Forvirring. Denne her,
Som ingen kjender, ingen veed, hvem er,
Er — ej at grieve — ej at faae af Huset,
Og har giort alle Hov'der her saa krusid!
At vi kan ej engang faae Dækket ned
At sjule denne vor Forlegenhed.

En af Tilskuerne i Parterret.

Hun seer pudseerlig ud. Det kunde more
Maaskee, hvem veed, ifald hun kom til Orde.
Dael, Tremmede! fortæl os, hvem du er;
Hvor kommer du vel fra? hvad vil du her?

Den Ukjendte.

Der altsaa dog er een, som laaner Dre

Til, hvad jeg her er kommen at fremfore.
Men du vil, jeg skal more, hører jeg;
Nei tugte vil jeg.

Tilstueren.

Ta saa gaa din Wei.

Den Ukjendte.

Først vil jeg høres. I Aarhundred' rolig
Jeg dvæled i min ubesøgte Bolig
Bud Byklesfieldets Nod, hvorfra iblandt
Jeg stiger op, og overseer hver Kandt
Af gamle Norrigs mig saa kjære Egne.
Maar jeg saae Fred og Held og Fryd omhegne
De kjære Dale, deres Folk at tegne,
Til Fred og Held og Fryd at være værd,
Da gik jeg — glad, som før i Seiersfærd —
Af min chrystalne Hvælving frem, og signed
Det Land og Folk, som skjont og ædelt ligned
Endnu sig selv fra ædle Sverrirs Tid. —
Saa fandt jeg Norrig nu, gik frem, kom hid.
Men, som jeg vandrer over Fjeld og Dale,
Jeg hører overalt en selsom Dale,
Om, at man ogsaa her indretter sig
Til Hjas og Leeg, som ikke hover mig.
Man er, forført af fristende Exempel,
I Hærd med, hører jeg, at bygge Tempel
For en Thalia — hvem den Dame er —
Og dette Tempel skal nok være her.

Det man skal gjøre her — om ret jeg fatter —
 Skal være bare Loier, Fjas og Latter.
 Det vil man øde Tid og Grubling paa;
 Og, Landsmænd! det bør ikke være saa.

Directeuren.

Og hvorfor ikke det? De kjære Fædre
 I gammel Tid, de gjorde det vel bedre?

Den Ukjendte.

Tael med Erbodighed om Fædrene.

Bær stolt, o Land, om du har Folk, som de,
 Som de, der vare hine Tiders Hæder.

Directeuren.

Hvori, tillad! bestod da deres Glaeder?

Den Ukjendte.

I Daad til Fædrelandets Held og Gavn,
 I Stræben for og Haab om evigt Navn.

Directeuren.

Det gjelder dog endnu.

Den Ukjendte.

De sankdes, quade

Om Fædres Daad, og derved, stolte, glade,
 I deres Ungdoms Bryst de trylled frem
 Den Aand, hvormed den siden ligned' dem.

Directeuren.

Net gjort, det vil vi og. Men — iblandt andet
 Fortæller man, det før var Skit i Landet
 At drikke dygtig Miod af fulde Horn,

At brydes, og det stundom lillekorn
For plumpt.

Den Ukjendte.

Om saa var, efterligner ikke
Det ej roesværdige af Oldtids Skifte.
Men bygge Tempel for det bare Spas
Det, vil jeg, S erkjende skal for Fjas.

Thalia kommer ledsgaget af Gratierne.

Den Ukjendte.

Men hvo er hun, som med de muntre Miner,
Og Speil i Haand, skalkagtig her fremtriner,
Er det Thalia? Hendes Nasyns Præg
Er ikke Vildskab blot, og Spog og Leeg.

Thalia.

Ej blot maaskee. Dog helst jeg mig besatter
Med hvad der giver Moro, foder Latter.
Om jeg har slebet ret mit hule Speil,
Saa skal det gjøre loierlig hver Feil
I det, som deri speiser sig. — Veninde,
See selv deri — pudseerlig vil du finde
Din heel alvorlige Figur — og see,
Dig selv den strænge Fver at beleee,
Hvormed Du ørlig har forsøgt at drage
Dem, som vil more sig, fra mig tilbage.

Den Ukjendte.

Veninde, siger du, og fjender mig,
Leer, og forvirrer mig —

Thalia.

Teg kjender dig,

Dg elsker dig og leer. — See hvor alvorlig
 Hun dommer den for flygtig, vild og daarlig,
 Der stræber for, og vil af Hjertens Grund,
 Det samme just i eet og alt, som hun.

(Et publicum)

Hoistærede! — Thalia, som ablyder
 Med Glæde, da man hende hid indbyder,
 Medbringer — derved, som jeg sikkert troer
 Desmeer velkommen — mine Søstres Chor,
 Chariterne. Teg saare nodig vilde,
 Man nogensinde skulde os adskille,
 Men næst os selv jeg forestiller her
 Som Eders Hylding, vel saameget værd
 Som nogen af os andre — min Veninde,
 Det stolte Fjeldlands ødle Skytsgudinde.
 Hun kræver dybeste Erbødighed
 For Oldtids Land og Skik i Kamp og Fred,
 For gammel Trofasthed, for alle Øyder,
 For alt, hvad Fædrelandet gavner, pryder —
 Det gjør og jeg — men jeg — ad alt jeg leer,
 Nyt eller gammelt, som i Speilet seer
 Budseerligt ud.

Skytsgudinden.

Du kalder mig Veninde

Bør jeg ej frygte, du endda vil finde
Mig selv en Gjenstand for at lee.

Thalia.

Saamen!

Men vær saa god, og lee ab mig igjen,
Kun hvad hos os — hos Samtid eller Fædre —
Er skjont og ædelt, vil vi begge hædre.
Vi komme da vel efter, at man var
I Gordumstid maaſkee lidt vel Barbar,
Som man i vor, maaſkee, der er saa sleben,
Seer Slibningen iblandt lidt ſjøv og kneben.
Men Haand i Haand vi ville hjelpes ab,
At gjøre hver vor Ven og Dyrker glad,
Og værd at nyde ſjøn og ædel Glæde.

Skytsgudinden.

Vel, værdig Nordboes Barm var altid Sæde
For ædel Munterhed, Bee den, der gad
Ej gierne see den hele Verden glad!

Thalia.

Og den, der ej gad lee ab, hvad der er
Ej bitter Græmmelse men Latter værd.

Skytsgudinden.

Men Kun ad det — ej Letsinds kaade Latter.

Thalia.

Ieg har en Søster, Mnemosynes Datter
Som jeg; alvorlig — som jeg munter er —
Iblandt maaſkee vel og med Tiden her

Melpomene høitidelig fremtræder.

Men o! til ødle skyldfrie skjonne Glæder
Til Sorgers Modgivt, bliden Munterhed
Vi samtlig' her indvie dette Sted.

Thalia, siden Chor.

Her, Søstre Chariter, indvier med mig —

Et Tempel og Hjem

Før os, og, Nordan's Gudinde! for dig

Hid kaldtes vi frem

Her fra sig udbrede

I tryllende Lyd

Forædlende Glæde,

Belønnende Fryd.

E p i l o g
for M a d a m e H e g e r
efter hendes Benefice Forestilling
den 12te Marts 1803.

”Elfer du min Kunst?” adspurgte mig
Tidt Thalia — Skjondt den blænder sig
Med en Drøm, der troer, at Kunsten ikke
Har, som alting, mange Vieblikke,
Som — — ej fryde, o saa var endda
Paa hūnt Spørgsmaal et sandfærdigt Ja
Stedse Svaret. — Hæld mig! Ja mit Hierte
Foler Kunstens hele Værdb; det lærte
Dg erfoer, at den er sand og skion,
Over Guld og Bifaldstoi, vor Lon.
Vor, hvis skjonne Kald det er, at pryde,
Gjøre blidere, forskjonne, fryde
Ædles Dage. — Hvo kanprise sig
Som den Kunstens Dyrker lykkelig,
Der sig selv tor sige: ”Jeg opfyldte
”Erolig, som jeg kunde, hvad jeg skyldte
”Dette skjonne Kald”!

Dg jeg, som her
Af saa mange ødle Mennesker
Saae mig yndet, og mit Hjertes Stemme
Lader mig blidthvistende fornemme:

"Jeg har gjort, hvad i min Evne er,
 "For at vorde denne Undest værd!"
 O nu vise sig Gudinden atten,
 Nu igjen hun spørge blid sin Datter
 "Elster du min Kunst?" "Taknemmelig," 25
 Er mit Svar, "jeg elster den og dig,
 "Og mit Hjerte sejoner paa sin Lykke!"
 Hvis med Ord sig denne lod udtrykke,
 Blev det Ord kun: Tak! — o Tak til hver,
 Som har Deel i det, jeg soler her; 30
 Hver min Ven paa Banen! hver, som sejonnéd'
 Paa min Flid, og bidrog til dens Værd;
 Hver, som venlig letted' dens Besvær;
 Hver, som saa nu blid min Streben lønned'!

E p i l o g

fremagt af Chr. Heinsvig efter Forestillingen af Skuespiel
 let Egteskabskolen til hans Benefice.

T Enighedens Lund jeg staaer, og hvor
 Mit Blik henvender sig, det frydes ved
 At skeue Venner — Kunstens Venner — deres,
 Som vennehulde hid mig fulgte — derfor
 Jo ogsaa mine. — Ogsaa her Thalia
 Et Tempel reiste sig. — Jeg ty'de hid

Og Held mig; ogsaa hid ledsges jeg
Af hendes ældste, første Dyrkere,
Som eenige mig rakte Vennehaand.

Hvad Under, at, af denne Krebs omringet,
Jeg her saa svart betynget staer — o glad,
Skiondt svart betynget — af den Solelse,
Af Tak, af Hiertens Tak, jeg har at yde!
Tillader, Samtlige! at først mit Hierte
Sig letter, ved sin Tak at yde Eder,
Hvis vennehulde Bistand skaffer mig
Den Hæder og den Fryd, at skynde Tak
Til dem, der samtlig' gjor' mig denne Aften
Saa sejøn, saa hæderfuld! Thi ikun da,
Naar jeg erkjender ødle Venners Værd,
Hvor meget Dem, hvor lidt mig selv, jeg skylder,
Jeg føler mig i mit Departement.

Og nu, modtager, Samtlige! med Huldstab
Et svagt, men sandt og dybtfolk Udtryk af
Erkjendtligst Tak for ogsaa denne Aften!
Thi, troer mig, dyb Taknemmelighed hører
I Sandhed ret til mit Departement.

S e r e n a d e n

e l l e r

de sorte Næser

Syngestykke i tre Optoge.

Personerne.

Anders, en formuende Selveierbonde.

Trine, hans Datter.

Morten, forhen Smed, nu Eier af en Aalsgaard.

Anton, hans Son.

Jørgen, Bondekarl, Son af Anders.

Hans Smed.

Degnen.

Jens

Lars

Mads

Peer

Bonderpiger.

Skuepladsen er strax uden for Anders Bondegård.

Første Optog.

Første Optrin.

Anton. Jørgen.

Jørgen.

Hvad kan det dog være for en Pige? Fortæl mig om hende; hvordan seer hun ud?

Anton.

O saa sjøn, saa god en Pige
Jorden ingen anden har.

Jørgen.

Hun har dog kun lidt at sige
Imod min; den Sag er klar.

Anton.

Kunstner, du, som vil stubere
Skønheds sande Ideal,
Kom, min Pige tro afmal!
Du behøver intet mere.

Jørgen.

O han skal nok lade være,
Bilder jeg mig stadig ind,
Det tilgavns at male min,
Det vil ingen Kunst ham lære.

Anton.

Det! tilgavns at male min,
Er, hvad Kunsten ei kan lære

Thi hvad maler man vel med
 Al den Godhed, Fromhed, Fred,
 Alt det søde, blide, høie
 I de Træk, det Smil, det Øie!

Jørgen.

Teg forstaaer ei, fuldt saa fin
 At fortælle dig om min;
 Men dog synes mig at kjende,
 Det er ingen uden hende.

Anton.

Glaa dig, kjære Ven til No!

Jørgen.

Nei, som min der er ei To,
 Og dog synes mig at kjende —

Anton.

Frygt kun ej, det er ei hende.

Jørgen og sirax ogsaa Anton.

Min er lille, buttet, rund;
 O du skulde see den Mund,
 Hage, Smilehuller, Panden — —
 O min Piges heele Krop,
 Pigen heel fra Taa til Top
 Er saa smuk — som ingen anden.

Jørgen.

Du gjor mig heed om Hovedet; med et Ord er
 det Hans Olsens Kirsten? det var dog — hurtig ud
 med det — det var dog ikke hende, du talte om?

Anton.

Hende har jeg aldrig seet, Jørgen! Jeg har kun
 seet een Pige her.

Jørgen.

Kun een, og det er ikke hende? Jeg er nu født her paa Stedet; og jeg har dog heller kun seet een Pige her, men det er just Kirsten og ingen anden. Men hvem er det da, du har seet dig tummelumst paa?

Anton.

Nu! Du har jo lovet mig at tie!

Jørgen.

Det har jeg, og jeg faaer vel at holde det, siden jeg nu har givet dig noget at tie med igjen.

Anton.

I Foraaret var jeg paa Markedet her henne i Kjøbsteden.

Jørgen.

Der var jeg ogsaa og Fader og Trine.

Anton.

Der saae jeg Trine. Min Fader havde fortalt mig saa meget om, hvor forstandig og god, og from og bliid, og smuk hun var. Nu saae jeg hende selv, saae al den Beskedenhed, og Godhed, der er i hver af hendes Miner, og —

Jørgen.

Paa Markedet! — det er jo over ti Uger siden. Jeg meente, du kjendte hverken hende eller os andre, fo- rend for otte Dage siden, da du kom hid til Høstkar- heid. Har I alt gjort Bekjendtskab for ti Uger siden?

Anton.

Den Gang saae jeg hende kun; jeg havde ingen
Leilighed til at tale med hende; og havde jeg havt, jeg
havde dog ikke funnet. Jeg kan slet nok endnu.

Jørgen.

Ta men du sagde jo, din Pige var saa usukk-
lig kjen!

Anton.

Er hun det ikke, Jørgen?

Jørgen.

Nu ja, der er Maade med, synes mig; man kan
nu ikke regne jer forliebte Folk. Nei da skulde du see
min.

Anton.

Før mig er der ingen fjønnere til. Jeg rejste
hjem; hvor jeg var, og gik, og stod, saae jeg hende.
Hvor mange Nætter har jeg siden henvaaget med at
drømme om hende! hvor tydelig stod hun ikke for mig,
hver Gang mine Dine lukkede sig!

Jeg drømte, jeg pløiede vildene Hav,

Og frækkelig Stormene brolte;

Jeg saae mellem fraadende Bolger min Grav,

Og Døden jeg isnende følte.

En Planke var brusten, ei Nebning var meer,

Jeg sukked: At længe jeg hist dig ei seer,

Min elskede elskede Pige!

Men snart sig en Havfru af Dybet sig opstjod,

Strax Bolgernes Hviin havde Ende!

En engleslig Stemme dem Taushed paabod,

Den venlige Havfru var hende;
 Hun selv tog mig halvdød i quægende Favn,
 Jeg vaagned', og bitterlig græd ved dit Savn,

Min elskede elskede Pige!

En anden Gang drømte jeg, Konge jeg var,

Jeg veed ej, til hvor mange Lande;

Omringet af prægtige Hoffolk jeg bar

En Krone paa kneisende Pande;

Jeg fandt det ret brav, men nu bragde man mig

Til Brud en Prindesse, som ikke var dig,

Min elskede elskede Pige.

Strax føl blev min Hoffsal, og Spøgelser liig

De glimrende Hoffsinders Skare;

Og Kronen — den brændte — bort listed' jeg mig,

Bort, bort som fra dræbende Fare:

Hib løb jeg — man fulgte; Nei, raabte jeg, nei,

Ti tusinde Throner erstatte mig ej

Min elskede elskede Pige.

En anden Gang — — —

Jørgen.

Holdt lidt. De Drømme kan have været moersomme nok for dig, men jeg drømmer ikke om min Kirsten, gjør ikke jeg! og nu er det vel heller ikke blevet ved at drømme om Irine, siden du er hos hende..

Anton.

I disse otte Dage har jeg endnu ikke talt med hende. Jeg tor ikke.

Jørgen.

Tor ikke! — nu, men du maa dog skynde dig lidt; ellers, maaske, kommer der en, som tor.

Anton.

Teg betroede dig, hvad der laae mig paa Hjertet; deels fordi jeg troede dig godt, deels for at faae at vide af dig, om hun ikke alt har givet sit Hjerte bort.

Jørgen.

Det troer jeg ikke, hun har. Hun spørger kun med alle de Forslag, der bliver gjort hende om Gittermaal. Hun troer, de frie, bare fordi de veed, at Fader staer sig gode, og kan give brav Medgift. Men siden du spørger med mig, saa vil jeg dog sige dig, du vil holde haardt at faae Faders Samtykke. Fader vil vist nok have en riig Svigersøn. Han vil, jeg skal have Fogdens Birthe, derfor tor jeg ikke tale synderlig om Kirsten, som ingen Grunker har.

Anton.

Var intet andet i Veien, saa —

Jørgen.

Du har tidsnok. Er du saadan en Knob, som Mogens Pebersens Ole, eller Lars Madsens Poul, der har, jeg veed ikke hvor mange Snese Daler? ikke et tale om Præstens Son, som ogsaa kan blive Præst, og Forvalteren ovre i —

Anton.

Alt dette kunde finde sig; for min Fader er en riig Mand; og blot en Udavv jeg har, er ganske betydelig. Jeg har ikke taget Dieneste af Trang, men blot for at see Trine, og leve under Tag med hende.

Jørgen.

Heida! nu skal vi see, du er en fornem Junker,
som vil være Bonde, bare for at faae en Bondepige.

Anton.

Ingen Junker, min kjære Jørgen, slet ingen for-
nemme Person; Søn af en Kjøbstædsmand, som eier
Formue, og dersor har villet, at jeg ikke skulde være
Bonde, som jeg selv havde ønsket; han vil dersor ogsaa,
at jeg, ved at gifte mig med en vis riig Forpag-
terbatter, skulde forøge de Mibler, der engang tilfalte
mig selv.

Jørgen.

Hvem er da den Fader, som endelig vil have dig
saaledes i Beiret?

Anton.

Siden jeg har sagt dig det ene, saa kan jeg lige-
sa gjerne sige dig det andet med. Du kiender ham
vist. Han har været Smed inde i Byen. Der til-
faldt ham en anseelig Arv. Han kjøbte den Parcel
der henne paa Hovmarken, to Mile herfra.

Jørgen.

Morten Snostrup! Faders gamle gode Ven! han
som har det meget Doctorie i Hovedet, og er saadan
en loierlig Prygl! — Veed du hvad? du faaer aldrig
Trine; han vil selv have hende.

Anton.

Min Fader! — o men hvem vil da ikke det? er
det muligt andet?

Jørgen.

Sa men det er sandt, du vil nok ikke, han skal
træffe dig her. For en Times Tid siden saae jeg ham
kjorendes hid, at besøge Fader. Nu ere de to gamle
ude sammen at see paa Hveden.

Anton.

Han selv er her! — saa maa jeg giøre mig et
Ærende bort,

Jørgen.

Det maa du da strax. Der komme de. —

Andet Oprin.

Anders. Morten.

Anders.

Men skal din Son da endelig have den gamle
torre Forpagterdatter, fordi hun skal arve Faderens
mange Penge? men han er jo dog ikke trængende; og
endda — —

Morten.

Godt nok; men det var dog en sjonne Ting, om
han sik de gode Grunker. Desuden, hvorfor ikke
hende? jeg tilstaaer, meget vakker er hun ikke; men
han studerer; sik han for kjon en Kone, saa kunde det
forpurre hans Studering.

Anders.

Men du har jo sagt mig, at han, Studerinerne uagtet, vil være Haandværksmand, som du har været, eller Bonde, som jeg er.

Morten.

Jeg har været Smed; men jeg er det ikke mere. Jeg er nu Videnskabsmand, jeg forstaaer min Medicin, og min Phærmaceuticam, og det trods nogen Licenciat, ja mangen Doctor. Hvad vilde der vel blevet af mig, dersom jeg i en yngre Alder havde kundet studere saaledes, som nu, efter at jeg paa mine gamle Dage fik Formue bertil? nu er vor Stand forandret; han maa nu giftes efter sin.

Anders.

Nu, Forpagterbatterens Stand stikker da vel fornemmelig i Forpagterens Penge. Jeg anseer min Drine for saa fornem som nogen. Jeg er ikke saa riig som du, sjældt jeg sidder varm. Men min Datter er god og smuk, og saa vel opdragen som nogen Frøken. Du veed, hun har hele Aar været oppe hos den gamle Grevinde, der holder saa meget af hende, og lært det samme, som hendes egne Døtre. Hun er dog Bondepige; der frier til hende Folk af alle Slags, og for mig maa hun gifte sig, med hvem hun vil, naar den, hun vælger, er hende værd; ligemeget riig eller fattig! Præst, Forpagter eller Bonde. Jeg synes, du ogsaa skulde lade din Son fin Frihed i det Stykke.

Morten.

Godt nok! men jeg har udfundet, at i det mindste een Regel bør gielde; det er: Folk af eens Alder bør aldri giftes sammen; stedse en ung og en gammel.

Kjerlighed er en Feber,
Feber i alt sit Væsen;
Om ej just tidt den dræber,
Gjor den dog bleg om Næsen,
Knuger og ryster en
Lige til Marv og Been.

Nu kommer Heden, kære!
Kan der i Verden være,
Noget, som Kjerlighed
Bedre kan lignes ved?

Hinene matte, vilde,
Stift stirre frem af Panden;
Pulsen flaaer høit, kun ilde
Staaer det sig med Forstanden;
Ganske forsærdelig
Snakker man over sig.

Saadan dog, Notabene,
Heden ei raser ene,
Uden i Ungdoms Blod.

Man i den satte Alder
Derimod har lidt Kulde,
Heden med denne falder
Netop til det, den skulde,
Stikker ei Ild i Barmen,
Glier kun en yndig Barmen,
Os er den sund og god.

Seer du, naar to unge brusende Febricitanter sulde
bygge Nede sammen, saa blev det en reent forstrækk-

lig Hede. Den blev for dem i høieste Maade farlig; det blev ikke ved et simpelst delirium, som vi Lørde falde det; det blev reen Daarekistegalstæb. En Ung derimod med noget for stærk Hede, og en Gammel med lidt for svag Barme, de kan temperere hinanden.

Anders.

Jeg mærker, hvorhen du figter, Kammerat. Det er ikke blot din Sons Giftermaal, du taler for — —
Morten.

Jeg har før slaaet paa den Stræng; du forstaaer mig.

Anders.

Jeg har ogsaa sagt dig, at det ikke skulde være mig imod, som du nok kan vide; men jeg tringer ingenlunde min Trine.

Morten.

Det duer heller ikke, har ogsaa desuden sin Banskelighed. Kun, mener du ikke, hun alt skulde have faaet lille Feber-Anstød, forstaae mig, af Elskovsfeberen, som jeg talte om?

Anders.

Det maatte da uden Twivl være af Kulden, saavidt jeg har mærket. Ellers forekommer hun mig i saa Henseende at befinde sig overmaade, jeg havde nær sagt, alt for frist.

Morten.

Desbedre, desbedre! Jeg er ikke saa gammel

endnu, at jo Heden vil nok ikke gandstæ staaane mig selv engang; Vi passer altsaa endda for hinanden.

Anders.

Lad mig føle din Puls, Broder Morten. Slaat den ikke for stærk?

Morten.

Det forstaaer du dig ikke paa. Det maa du overlade os, som har studeret Tingene. Vi skal nok vide at holde Feberen smukt i Toilen.

Anders.

Der, hører jeg, hun kommer hjem med de andre Piger; de har væretude at malke. Tæl nu selv med hende; men, som sagt, jeg tvinger hende ikke.

Morten.

De komme i fuld Sang; den maae vi ikke forstyrre dem. Kom lad os sætte os her, at høre paa dem, saa de ikke blive os vær, og bryde af. —

Tredie Oprind.

Trine med sin Malkespand paa Hovedet. Flere Mællepiger. De Forrige.

Trine og Chor.

Endnu har vi Sommer
Saa varm og saa blid;
Der kommer, der kommer
En koldere Tid.
Vel skal vi os skilke

Endog saa i den;
 Men den bli'er dog ikke —
 Nei! — hvad Somren var, som randt hen.

Vort Liv er, o Piger
 Et eneste Aar;
 Vor Sommer bortviger,
 Vor Vinter fremstaer.
 Er' Sommerens Dage
 Først engang forbi,
 At faae dem tilbage —
 Nei! — der er ingen Mulighed i.

Ei Som'ren vi lade
 Gaae ubrugt sin Gang,
 Men nyde den glade
 Med Dans og med Sang
 Naar Vintren saa kommer
 Med Storm og med Sne;
 Paar henrundne Sommer
 O ja! — med Fryd vi tilbage kan see.

Morten.

Hun er kjøn, Anders! hun er elskværdig.

Anders.

Ta ja, jeg veed det nok. Forsøg nu din Lykke.

Morten.

Kunde jeg fun. — God Aften lille smukke Trine!

Trine.

God Aften, Hr. Morten! Velkommen!

Morten.

Er jeg dig velkommen, lille Trine? Nei sandt,

er jeg dig velkommen? Det var dig, jeg helst vilde være velkommen. Jeg længtes ret efter at tale med dig, min lille smukke Trine!

Trine.

Min Faders gamle gode Ven maa sagte vær mig velkommen. Og siden De ønsker at tale med mig; nu, saasnart jeg har bragt min Melkespand ind, og faaet siet min Melk, og besørget Aftensmaden.

Anders.

Det kan du jo nok for i Aften lade Dorthe, og de andre Piger sørge for.

Trine.

Som min Fader vil. Vær saa god at tage min Melkespand med, lille Dorthe! jeg kommer strax efter. Til de andre piger. Farvel Piger! Tak for i Aften! God Nat! i Aften danser jeg ikke med mere! Vi har saunt Fremmede.

En af de andre.

I Morgen Aften da! god Nat.

Pigerne.

Ei Somren vi lade

Gaae ubrugt sin Gang o. s. v.

Fjerde Optrin.

Morten. Anders Trine.

Anders.

Dit Saltmandsfad har du i Stand, og godt Thordmaaneds Oll, og et godt Glas Miod. Jeg vil

sende Førgen hen, at bede et Par af vore Naboer spise med os, og gjøre vor Fremmede Selskab.

Trine.

Men det kunde jeg jo gaae at sige ham, gode Fader!

Anders.

Nei kan du ikke, Pige! Du skal holde min Ven Morten med Selskab, og snakke med ham.

Femte Oprin.

Morten.

Trine.

Trine.

Jeg er bange, jeg vil blive lidet fornsieligt Selskab for Dem, Hr. Morten. Det er jo selsomt, at min Fader troer, jeg skal kunne more Dem allene, og gaaer sin Vei.

Morten.

Er det selsomt? det er smukt og fornuftigt af ham, og velbetænkt, og viser, han har Veneskab for mig; for jeg er vis paa, du vil blive mig et meget, ret meget fornsieligt Selskab.

Trine.

Desværre! er jeg næsten vis paa det modsatte. Hvad skulde jeg kunde tale med Dem om, som De gad hørt paa?

Morten.

Hvad skulde du vel tale om, som jeg ikke gad
Prams Skrifter, 4 Deel.

hørt? Kunde jeg kun sige noget, som du gav hørt
paa.

Trine.

Maar jeg kun forstod det, Hr. Morten. Det
var Gange, De har besøgt min Fader, har jeg med For-
undring hørt Dem tale saa meget om Medicin og Syg-
dommenz, saa lærd, at jeg ikke begreb det mindste
deraf.

Morten.

Denne Gang vil jeg ogsaa tale med dig om Ma-
dicin, om Sygdom og Lægedom; og jeg skal nok gjøre
dig forstaaelig, smukke Trine!

Trine.

Det tvivler jeg paa.

Morten.

Wil du give mig din Haand, og lade mig føle
din Puls?

Trine.

Jeg er ikke syg; jeg befinder mig prægtig.

Morten.

Virkelig? Skulde du ikke have en lille Smule Fe-
ber, eller dog let kunde faae den?

Trine.

Jeg ved ikke, hvad jeg kan faae; men jeg har
den vist ikke.

Morten.

Jeg visde, du havde den.

Trine.

Gy, Hr. Morten! jeg vilde, hele Verden befandt
sig vel.

Morten.

Det vilde jeg ogsaa. Det er heller ikke enten
Koldfeber eller Meldefeber, eller Flekfeber, eller Ters-
tianfeber, eller Avertanfeber, eller deslige, jeg vilde,
du havde.

Trine.

Hvordan en da?

Morten.

Ta det er ikke saa let at beskrive dig. Du skulde,
naar jeg tog dig saadan i Haanden, have en lille
Smule Rysten, og saa skulde Blodet stige dig til Ho-
vedet, og gjøre dine smukke Kinder dobbelt rode, og
saal skulde du ikke vide saa rigtig, hvad du selv vilde
sige, og saa — Du har den, du har den lille Trine.

Trine.

Mener De? Det var da en pudseerlig Sygdom;
Og hvad skulde da den kaldes?

Morten.

Hvad den skulde kaldes? Toler du noget saabant,
lille Trine?

Trine.

Nu! sommetider maa ske; naar De for Erempelet
saadan trykker mig i Haanden, og seer mig saa stift i
Dinene.

Morten.

Ta, ja, og saa pikker det lille Hjerte dobbelt saa
størk som ellers.

Trine.

Det vel ogsaa. Og det skulde da være Tegn til?—

Morten.

Til — et lille Unstod af Kjerligheds Feberen, so
deste Pige!

Trine.

Ah ha!

Af Kjerlighed
Teg ikkun veed,
Hvad jeg om den har hørt at sige;
Men er det sandt,
Teg hidtil fandt
Hos mig slet intet fligt opstige.
Man siger, den
Skal bringe en,
Til tids at gaae som hen i Taaget;
Og, aldrig glad,
Man veed ej, hvad
Man fattes, men dog fattes noget;
Af alting kjed,
Man Ensomhed,
Som for at undflye alt, skal soge,
Og gnaven man
Er kun i Stand
At græde, medens andre spege.
Men saadan er det ej med mig,
Teg er saa glad, saa lykkelig,
Teg seer saa gjerne andres Glæde;
Teg ta'er saa gjerne Deel deri,

Teg synes, saavnidt jeg kan, at græde;
Min hele Sjel er fro og fri.

Morten.

Du er en allerkjæreste Pige.

Trine.

Og De kunde ønske mig noget, som kunde forstyrre den Lykke, jeg nu nyder?

Morten.

Ingenlunde, ingenlunde. Kjærigheds-Feberen viser sig ikke altid med saa slemme Symptomater. Kort sagt, med rene Ord: Skulde du — Teg holder saa meget af dig, sove Trine — behøver jeg vel at sige dig mere? —

Trine.

Det er ikke Deres Alvor; saa vilde vist Kjærigheden blive saadan, som man har sagt mig det. Men nu maa jeg ind at besørge Aftensmaaltidet. De hørte, min Far vil give Dem Selfkab. Vi vil fortsætte Samtalens over Borde. Farvel saa længe.

Sjette Opchin.

Morten.

Du har mere af Feberen, gamle Dreng, end hun.

Syvende Opchin.

Anders.

Morten

Anders.

Nu hvordan løb det af?

Morten.

Vi Medici gaae ikke saadan til Verks, som en Smed. Denne lægger sit Tern i Ilden, lader det blive rødt, og inden det er sort igjen, er det for det meste i Stand. Dog maa ogsaa han meget ofte have det mere end een Gang i Essen. En Medicus deris mod maa ikke fortryde paa, at hans hele Recipe slet ikke slaaer an, men at han maa forstørke eller reent ud for andre sin Medicin, inden han seer den mindste Virkning deraf.

Anders.

Du seer da nok ikke meget Virkning paa Trine af dit første Forsøg, kan jeg slutte. —

Morten.

Jeg er bange, jeg ikke rigtig har sonderet Patientens Natur. Skulde hun ikke allerede være dithenne — i Elskovsfeberen — forlovet, mener jeg?

Anders.

Friere har hun havt i Mængde, den ene leierslere end den anden.

Vor Degrn, som nys blev Enkemand,
Med Salvese, i hellig Tone,
Forsøger, om det kan gaae an,
At gjøre Trine til sin tredie Kone
Han tremulerer Sangen ud
Saa sødt, naar hun Kun er i Kirke,
Og prover altting, for at lirke
Sig hende til Brud.

Motten.

Han stikker mig dog ikke ud?
 Han knap vil udvirke,
 Hun bliver hans Brud!

Anders.

Men Præstens Son, hans ældste Øde,
 Som blev i Æjor Student;
 Du skulle høre, hvilken Øde
 Den Fyr har gjort, og sat paa Prent;
 Hvordan han der lovsynger Trine,
 Hvor han er kjælen, vild, og gal,
 Og hvor han dreier Wiser uden Tal,
 Nu om en Morphæus, nu en vis Aline,
 Hen paa sin Trine,
 Og paa sit Hjertes Pine!
 Dog han kun lidt i Vejen staaer;
 Han be'er kun om — en Lok af hendes Haar.

Morten.

Den Stakkel knap i Vejen staaer;
 O! lad ham faae det, han attraaer.

Anders.

Men skulle jeg dig regne op
 Min Trines hele Friertrop,
 Fortællingen, jeg frygter, vilde
 Ej blive endt før meget silde.

Begge, først Anders, siden ogsaa Morten.
 Blå'er det saaledes ved, jeg troer,
 Du } snart maa søge om, min Bro'er
 Bi }
 At faae i hele dette Herred
 Hver Knæ og Enkemand indsperrret.

Anders.

Der er nu desuden Præstens yngre Son, Fæn-

driken, og Grevindens Forvalter, og Fogden, og jeg
veed ikke, alle de.

Morten.

Af alle disse finder jeg ingen farlig.

Anders.

Der er dog ogsaa fornuftige Folk blandt hendes
Friere.

Morten.

Er der dog? Jeg takker.

Anders.

Intet at takke for.

Morten.

Men Spørgsmaalet er, om hun skulde have
Die paa nogen af dem.

Anders.

Hun siger nei, og jeg troer hende. Imidlertid
er der paa nogle Dage kommet en selsom Frier, som
ingen veed, hvem er. Jeg kalder ham Frier, sjondt
endnu har han ikke friet saa egentlig.

Morten.

Nu da!

Anders.

Forleden Nat, som jeg laae, og ikke kunde sove,
saa stod jeg op!

Morten.

Og saa, og saa —

Anders.

Saa gik jeg op i Trines Kammer, for at slae
en Snak af med hende.

Morten.

Det gav jeg ogsaa saadan —

Anders.

Men hvad seer? jeg træffer hende ogsaa oppe,
staændes derhenne udenfor hendes vindue, som hun
havde paa Klem.

Morten.

Vokker i Vold! det tænkte jeg nok.

Anders.

Hvad tænkte du nok? Tag du dig vare, du ikke
tænker noget fornørmeligt om min Trine.

Morten.

Teg fornørmeligt! — Nu; men jeg er utsalmodig.

Anders.

Saa stod hun der, og lyttedes; og saa var der
mellem Buskene, derhenne, en, som spilte paa Floite —
oh saadan som jeg aldrig har hørt Floitespil før; og
saa sang han siden en Aria.

Morten.

I veed ikke, hvem det er? det er jo reent, det er
den Præsteson, du talede om.

Anders.

Pyt! det Slags Folk snakker bare paa Ruum om
at synge og elsee; det bli'er ikke til videre.

Morten.

Og Trine sagde, hun vidste ikke hvem det var!

Anders.

Teg troer virkelig ikke, hun vidste det. Hun fortalte, han havde saadan spillet og sjunget der et par Nætter; hun havde ikke funnet bare sig for at lytte paa ham. Han kom igjen sidste Nat. Hun kaldte paa mig igjen; jeg gik, og hørte igjen paa ham.

Morten.

Gik du da ikke ud, og talte med ham?

Anders.

Hvad kunde det hjelpe? Han havde gaaet sin Bei, og jeg havde faaet en lang Næse.

Morten.

Og du har ikke Mistanke paa nogen?

Anders.

Ikke saa lige. Kun troer jeg, det maa være en af mine egne Karle. Teg har her i Hosten faaet et Par fremmede; især er her en, der hedder Poul; han ser ud til en huul Krabat, og hans Nine kan jeg see det paa, at det gaaer ham ikke bedre end jer andre. Hvad han kan, veed jeg ikke; men her i Byen er ellers ingen, som saadan kan spille og synge. Trine er ligesaa nysgerrig, som jeg, men hun tor ikke gaae ud, og give sig i Snak med ham.

Morten.

Det duer heller ikke. Den Fyr, som spiller

og synger saa rart, kunde maastee og snakke saa godt — —

Anders.

Men hvorban kommer vi under Beir med, hvem det er? jeg gad forbistret gjerne vidst det.

Morten.

Det var sagtens Umagen værd. Jeg tænker paa noget — Det gaaer an, det vil give tusinde Loier.

Anders.

Hvad speculerer du paa?

Morten.

Seer du! foruden, at jeg studerer min Medicin, er jeg ikke saa daarlig en Fysiker endda tillige i min Pharmaceuticam.

Anders.

Hvad vil det sige?

Morten.

Det vil sige Apothekerkunsten. Jeg laborerer, maa du vide, og gjør Experimentumer. Ved dette Arbeid frembringer man sommetider noget, som man ikke var betænkt paa. Jeg vilde forleden experimtere en vis essentia miraculosa — det forstaer du nu ikke; — men i det Sted fik jeg en Sværte frem, som sider saa bandsat, hvor den kommer, at den ikke gaaer af, førend Skindet gaaer med.

Anders.

Hvad kommer det denne Sag ved?

Morten.

Allerbings, min Bro'er ! Kommer Tyren' igjen
i Nat, menet du ?

Anders.

Formodentlig, Han pleier at komme hver Nat.

Morten.

Gobt. Saa faaer Trine min lille Flaske. Jeg
har den just med mig, for jeg var inde i Byen, at
consulere en af mine Venner desangaaende. Og saa
gaaer hun hen, lader, som hun vil snakke med den
Forlibte; han kommer da nok frem; men det er mørkt,
saa hun vel neppe vil kjende ham; men hun nærmec
sig, og — giver ham en lille Smøre om Næsen. Den
sidder der, og i Morgen, enten han saa er af Husets
Folk, eller nogen anden i Byen, saa er han mærket;
for han kan ikke faae det af.

Anders.

Prægtig, prægtig. Det gaaer an.

Morten.

Men for en Sikkerheds Skyld vil vi ikke sige
Trine noget derom, førend med det samme, det skal
sættes i Værk; man kan aldrig vide.

Anders.

Ogsaa det.

Ha, ha ha ha !

Hvad det vil blive Løier !

Morten.

Kun slipper han for let børgra
Til En for hans Optøier.

Anders.

Ha ha ha ha!
Det dog vil blive Esier!

Begge.

Ha ha ha ha!
Hvad det vil blive Esier!

Anders.

Hun nærmer sig;
Ej seen han hende møber,
Og kaster sig
Plat hen for hendes Foder.
Glad han nu troer,
At hun hans Suk vil høre;
Men hun, min Broer,
Vil kun hans Næse smøre.
Ha ha ha ha!

Morten.

Kun slipper han for let børgra,
For saadanne Optøier.

Anders.

Men det vil blive Esier!

Begge.

O det vil blive Esier!

Ottende Optrin.

Jørgen.

De Forrige.

Jørgen.

Lystig, lustig, ha ha ha!
Man leer og, hvor jeg kom fra;

Folk i Byen sig indbilde,
At her bliver Festegilde,
Alle fandt de det saa galt,
At de loe fast overalt.

Morten.

Hvad var det for Festegilde,
Som de fandt saa lystig da?

Jørgen.

Ha ha ha!
Jo man troer Hr. Morten vilde
Lille Trine til sig hilde;
Det var det, man fandt saa galt!

Anders. Morten.

At man loe fast overalt?

Jørgen.

At man loe fast overalt.
Somme loe dog ei saa meget,
Som de fandt det noget eget;
Mange andre ærgred' sig.

Morten.

Lee og ærgres over mig!

Anders.

Hvem har kundet Folk indbilde,
At her just er Festegilde?

Jørgen.

Det har sagte Frygten gjort,
At see Trine revet bort.

Morten og Anders.

Og man finder det saa ilde,
Om her nu blev Festegilde!
Og man leær og ærgrer sig,
Over mig!

Jørgen.

Ga'er; men hele Byens Latter
 Givter jo dog ej din Datter
 Med den Mand, du ej gi'er Ja.
 Maar du ej har solgt din Trine,
 Lad Folk lee og gjøre Mine!
 Selv lee med, ha ha ha ha!

Anders.

Jeg et Maal for Byens Latter!
 Ret, som om jeg tvang min Datter,
 Frit er hendes Nei og Ja.
 Solgte jeg min stakkels Trine,
 Alt belees med haanlig Mine,
 Bar, hvad jeg fortiente da.

Morten.

Jeg et Maal for Byens Latter!
 Jeg nok ønskede mig din Datter,
 Om hun gav mig selv sit Ja;
 Hvis jeg vilde kise Trine,
 Alt belees med haanlig Mine,
 Bar, hvad jeg fortiente da.

Niende Oprin.

Trine. De Forrige.

Trine.

Hvad er her i Gjære?
 Maa jeg ikke være
 Deelagtig i Tinget,
 Saa jeg kan lee med?

Jørgen.

To Pyt! nu leer ingen;
 Nei nu er man vred.

Trine.

Hvad Snak med din Brede !
 Nys Lætter og Glæde ;
 D lab mig lee med !

Morten sagte til Anders.

Hvor vever ! hvor vacker !
 Hør Bro'er ! hvis hun vilde,
 Hvad kunde det stille,
 Om Narrene loe !

Anders sagte til Morten.

Med mig du kun snakker !
 Søg hende at vinde.
 Erhverv hendes Minde ;
 Mit har du alt jo.

Trine.

Den Taushed ! den Mine !
 Ja ja , stakkels Trine
 Maa ikke lee med .

Jørgen.

Nu vel da , min Pige
 Saa vil jeg dig sige — —

Anders til Jørgen.
 Lie stille , til Morten. afsted.

Morten.

Elskværdige Trine !
 D dersom du vilde — —
 I Asten — et Gilde — —
 En Kjerlig Forening — —
 Du fatter min Mening.

Jørgen.

Vist taler han reent.

Trine.

Tilgavns jeg dog fatter
Knap, hvad De har meent.

Morten.

O hvor hun er vacker!

Trine.

Jeg takker, jeg takker.

Morten.

Jeg stammer, og snakker,
Saa selv jeg for latter
Mig neppe kan bare,
Hvad kan hun vel svare,
Til Sligt? Ha ha ha!

Anders, Trine og Jørgen.

Han stammer, og snakker,
Saa selv han for latter
Sig ikke kan bare,
Hvad skal ^{Jeg} _{Hun} vel svare?
Til Sligt? Ha ha ha!

Tiende Oprin.

Smeden. De Forrige.

Smeden.

Saa lystig! Hurra!
Ja det kan jeg lide.
Al Sorrig og Avide
Maa sættes tilside.
Til Lykke, til Lykke!
Jeg glæder mig med.

Alle.

Velkommen, velkommen,
Min kjære Hans Smed!

Smeden.

Det bliver da Dommen:
Du givter din Datter,
Trots somme Folks Brommen,
Og andre Folks Latter,
Mod alle Folks Lykke,
I Aften — — —

Anders.

I Aften?

Morten bedende.

I Aften!

Trine.

Jeg giftes i Aften:
Min Fa'er! — og med hvem?

Smeden.

Hr. Doctor, med Dem.

Morten.

{ O bliver det Dommen?

Trine.

{ Min Fa'er! er det Dommen?

Alle.

Skal det være Dommen,
Trots somme Folks Brommen,
Og andre Folks Latter,
Mod alle Folks Lykke
At givte sin Datter! — —

Hvem ønsker til Lykke

Med saadan en Dom?

Morten.

Afsig du nu Dommen!

O giv mig din Datter!
Glaae til, gjør min Lykke!

Anders.

Nei! Nei!

Imod hendes Samtykke
Givtes hun ej.

Trine.

Min Fa'er vil min Lykke
Og uden mit Samtykke,
Givtes jeg ej.

Alle.

Han vil hendes Lykke
Imod hendes Samtykke
Givtes hun ej.

Ellevte Optrin.

Degnen. **De Forrige.**

Degnen.

Næst at fremkomme med
Dybest Erkjendtlighed,
For at jeg med blev Gjæst
Bød denne Fest;
Skyldigst jeg stammer frem
Lykønsking over Dem,
Belagte Brudepar,
Og Brudens Fa'er,

Anders.

Tak! Tak! men du spiller
Din Tale, min Ven!

Degnen.

Jeg fattige Synder!
Man reent mig forvilder!

Hvorlebes begynder

Jeg Zalen igjen?
Han mumler gesvint det forrige.
Næst at fremkomme med
Dybtest Erkjendtlighed etc.
Dydædle Tomfrue Brud!
Den lille Elskors Gud,
Der — som du selv nok veed —
Nys var mig vreed,
Om sligt min Bon formaaer,
Din Vei, hvert Skridt, du gaaer,
Med frugtbart Glædes Frs
Han skal bestroe.

Jørgen.

Du spilber, du spilber
Din ziirlige Tale,
Høistærede Ven!

Degnen.

Men er de ba gale?
Jeg fattige Synder!
Hvorlebes begynder
Jeg Zalen igjen?

Alle.

Du spilber, du spilber
Din ziirlige Tale,
Høistærede Ven.
I Aften her ingen
Bli'er givt; det er Zingen
Der blev intet af,
Der blev intet af.

Degnen.

Og al min Studering
Paa den Gratulering!

Der bli'er intet af!
 Men fattige Daabe!
 Du selv da tør haabe —
 O brav, det er brav!
 Degenen og strax ogsaa Morten.
 Elßværdige Trine!
 O dersom du vilde,
 Endnu her blev Gilde,
 Og jeg sit dit Ja.
 Belan, men dog siden;
 Det seer nok med Eiden;
 Haab har jeg endda.
 Alle.

Saa lystig hurra!
 Al Sorrig og Qvide
 Maa sættes tilside!
 Thi aldrig til Lykke
 Man uden frit Samlykke
 Kan give Ja.

Andet Optog.

Første Oprin.

Tørgen. Kirsten.

Kirsten.

Hvor er' dog de at ynke,
 Som stedse, stedse klynke,
 Og sine intet andet,
 End Kummer og Besvær!

Er Livets Fryd end blandet
Bestandig med lidt Misie,
Dg denne la'er sig doie,

Naar kun man huin er værd.
For os af Livets Dage
De bedste staae tilbage,
Dg dog — den Dag vi endte,
Hvad flage vi paa den ?
Hvor vi er' lykkelige,
Om efter idel slige
Vi stedse kunne vente
En mere kjøn igjen !

Jørgen

Du er en sod Pige, Kirsten!

Kirsten.

Du er en god Dreng, Jørgen

Jørgen.

Oh, men naar nu ogsaa min Fader giver os lov
til at gifte os med hinanden, saa — nei Kirsten! jeg
troer ikke, jeg tor.

Kirsten.

Jørgen!

Jørgen.

Sa for tønk mig engang; naar jeg sik big til
Kone, saa maatte jo dog alle Mennesker, som bare
har Nine og en lille bitte Smule Begreb, see, at
ej har faaet den kjønneste, og den tækkeligste, og den
bedste, og den rareste Kone i hele Byen, ja i hele
Verden.

Kirsten.

Hvor du dog kan snakke hen i Taaget!

Jørgen.

Du troer nok, jeg er forsliebt. Nei, albrig en Smule. Der gaaer saa mange gamle og unge Narre, og ere, som de vare tossede, over hver anden af Pigerne her. De ere forsliebte, for de ere blinde og gale, og finde kjønt og prægtigt, hvad der ikke er det. Jeg kan nok see, hvad der er kjønt og høesligt, kan jeg, og hvordan Folk ere, naar de ikke ere vel forvarede. Men naar jeg holder af dig, Kirsten! saa er det, fordi jeg begriber, og seer, saa klart som Dagen, at jeg maatte være forrykt, naar jeg ikke holdt saaledes af dig.

Kirsten.

Snakker du da nu ikke ogsaa over dig, ligesom alle de andre?

Jørgen

Det vilde jeg selv fatte Twivl om, naar jeg bare havde seet paa, hvordan du seer ud! men naar jeg ligesaameget har seet paa, hvordan du pleier dine gamle Forældre, og holder Huus for dem, og omgaaes med dem og med alle Mennesker, og — — —

Kirsten.

O jeg gad ikke hort paa al den Snak! kan man da gjøre det anderledes?

Jørgen.

Nei — jeg vil ikke have dig, troer jeg.

Kirsten.

Det er en smuk Beslutning.

Jørgen.

Alle Mennesker vilde og maatte jo misunde mig
og misundte de mig ikke, saa burde de have Prygl, for
saa vare de Fæ; og misundte de mig, og prækede
baade for dig og mig, om, hvad sandt er, at jeg ikke
fortjente dig, saa blev jeg ulykkelig.

Kirsten.

Al det kunde staae mig for Hovedet; men naar
jeg da saae, du holdt af mig ligefuld, saa var jeg alli-
gevel den lykkeligste Kone paa Jorden.

Jørgen.

Nu! saa vil jeg kanske dog vove det da.

Kirsten.

Wil du dog? og ingen Mammeluk være?

Jørgen.

Nei, for saa blev jeg endda vissere ulykkelig. —
Men mon dog den Raadslaen derinde ikke snart faar
Ende?

Kirsten

Hvad for en Raadslaen?

Jørgen.

Teg glemmer altting, naar jeg seer dig. Teg
sagde dig, at den gamle Smedde-Doctor, som er her

at frie til Trine, gav sig til Taals, endskjont der, i det mindste denne Gang, intet blev af, og sidder nu med Fader og Degen og Hans Smed inde, og gotter sig ved Kruset. Siden nu Fa'er havde faaet i Hovedet, at her skulde være Festegilde, og baade han og de andre vare i godt Lune, saa kaldte jeg ham ud for lidt siden, og bad ham, give sit Minde til, at jeg maatte faae dig; og reent Afslag gav han mig ikke, men vilde gaae ind, sagde han, for at overlægge det med sine gode Venner, sagde han; og saa gik jeg hen, og henteede dig.

Kirsten

Altsaa nu raadslaae de om det?

Jørgen.

Men hvad de beslutte eller ikke, saa er du dog min Kirsten!

Kirsten.

Der kommer nogen.

Andet Oprin.

Anton. De Forrige.

Anton.

God Aften, Jørgen.

Jørgen.

Er det dig Kammerat? God Aften! Til Trine. Vi tale om forliebte Folk; der er en, som er det tilgavns. Spørg ham engang om min Søster Trine;

saa skal du høre, man skulde troe, det var dig, han
meente.

Kirsten.

Har han da uret i at elſſe ret inderlig den bedſte
og kjønneste Pige, der er til?

Anton.

Det er altsaa din Kirsten, gode Jørgen. Jeg
onſker dig til Lykke. — Men har du ikke fundet Leiligh-
hed til at tale med Trine? Skulde jeg — — —

Jørgen.

Endnu ikke. Hun har saa meget at gjøre med
ſine Fremmede. Maar de ere borte. —

Anton.

O var de alt borte! Det er ſilde. Hun hører
gjerne min Eloite. Jeg har taget den med.

Jørgen.

Nu gaae de Fremmede. Vort ſaakænge. —
Maatte Veraadſlagningen være falden vel ud!

Tredie Optrin.

Anders. Morten. Smeden. Degnen.

Trine. Jørgen.

Smeden.

Jeg bliver ved min Mening: giſt dem med hin-
anden, ſom holde af hinanden, jo før jo heller; og
det er mit Raad.

Jørgen for sig selv.

Du taler, som en brav Mand, Hans Smed,

Degnen.

Jeg er af samme ringe Tanker; for, som jeg
for har bemærket, Kjærlighed er næsten Hovedstykket
udi Egteskabet, og der staar skrevet — — —

Morten.

Jeg ved nok, hvad der staar skrevet, ligesaa godt
som han, Hr. Degn; og jeg ved ogsaa, hvad der
burde staae skrevet, om det endogsaa ikke staaer der:
Kjærlighed er en Feber. Unge Mennesker have den
for heftig til, at man kan lade to saadanne Febrici-
tanter være saa nær sammen. En Alrende og en
Ung; det er, og bliver min Stemme.

Degnen.

Guldkommen rigtig! guldkommen rigtig! jeg er
af samme ganske ringe Tanker.

Anders.

Mig synes, han paa den Maade har to Menin-
ger, min gode Hr. Degn!

Degnen.

To! bevare mig vel, min kjære Anders! jeg er
af Mening med alle Mennesker: at sige med alle for-
nuftige Mennesker. Om de kan have mere end een
Mening, see det er ikke min Skyld, men jeg vil ingen
Splid forvolde.

Anders.

Men saa hjelper jeres Raab mig til ingen Eing,
Men siden vi nu har raadstaaet saalænge, med saa
megen Fornuft, desangaaende, og vi nu er saa nær
færdige at stilles ad, uden at komme tilgavns ud af
det, saa —

Jørgen.

Dersom Stemmerne skal tælles, saa maa jeg
dog give min Stemme med ?

Anders

Du i din egen Sag ! gaae du ind, og tag os Mio-
den og Bægerne ; et Glas endnu for Stod og Falb.

Jørgen gaaer at hente Mioden og Glassene.

Degnen.

Det var ikke ueffent, thi Mioden er god. Men
Sagen anslangende, saa er jeg, hvad Trine angaaer,
af sine Marsager ganse af Mening med Hr. Morten;
derimod, hvad Jørgen betræffer, saa kunde ver siges
meget for begge Meninger. Kirsten er en god og en
forstandig Pige.

Anders.

Er da ikke Trine det samme ?

Degnen.

Bevare mig vel, jeg siger kun —

Anders.

Tor at giore Ende herpaa, saa — oh havde vi
nu Birkebommeren her, at han kunde affatte det til

en ordentlig Dom; det burde det dog være; vi har jo voteret, som andre Stokkemænd. Jeg er imidlertid ikke selv saa ukyndig i Formaliteten, saa jeg jo nok kunde i Nødsfald være Procurator, end sige Birkesdommer. Altsaa kjendes for Ret: Saasom Degnen har ansørt, at Kirsten er en fornuftig Pige, men det ikke er sagt om Jørgen, saa skal han i det mindste bie saalænge, til det bliver oplyst, at han ogsaa er det; og bortfalber saaledes indtil videre hans Paastand og Frettesættelse.

Jørgen,

som imidlertid er kommen tilbage med, hvad han skulle hente.

Kun indtil videre altsaa! til jeg beviser, at jeg er fornuftig — om jeg nu beviser det i Morgen — eller strax?

Anders.

Strax gaae vi til Ro. Du er saa ung og vild endnu. Giv Lid, Kammerat!

Jørgen.

Jeg skal skynde mig, og blive sat og gammel nok.

Anders.

Som sagt, derom en anden Gang. Nu paa en god rolig Nat. Beeb I hvad, godt Folk! uagtet denne Dag har ikke været nogen af os saa udmerket lykkelig fremfor alle andre Dage; ja endog somme af os ikke har faaet det frem, som vi helst vilde, saa har vi dog efter en glad og fornøjet Arbeidsdag havt

en glab og fornøjet Aften. Utsaa vor gamle Aftedes-
sang ved Enden af godt Lag.

Sang ej på sal Alle.

Mangen Dag vi saae henrinde
Glad som den, der nu randt hen,
O men gud, o gud vi finde
Mangen Dag saa glad igjen!
Gid hver Mand paa Jordens Klode,
Saa oprigtig, vel til Mode,
Nu sin Naboes Haand tog fat,
Og ham bsd, god rolig Nat!
God rolig Nat!

Fjerde Optrin.

Anders. Morten. Trine.

Anton. Tørgen Kirsten. ubemerkede af sine
bag paa Skuepladsen.

Anders.

Nu skulde vi andre ogsaa til No. Det er langt
ud paa Aftenen. Stakkels Trine faaer nu nok efter
Sædvane ingen No for det fortrædelige Menneske,
som gaaer her, og spiller paa Gloite for hende om
Natten.

Morten.

Ta det er sandt. Men tilpas for hende, for jeg
hvidskede hende for lidt siden noget om det Middel,
jeg havde udtænkt, for at skaffe hende at vide, hvem
det er; men — —

Trine.

Nu, just da man ikke veed, hvem det er. Kjender jeg ham, naar jeg taler med ham, saa behoves jo den Sværtens ikke; og kjender jeg ham ikke, saa kunde det jo være en af dem, man læser om i Kronikerne, som gaaer for at passe en stakkels Pige op, og at han vips foer asted med mig

Anders.

Ta men saa var' vi jo lige ved Haanden.

Morten.

Og vi skulde dog vel være i Stand til at skaffe dig los igjen. Imidlertid gav du ham en lille Smøre om Næsen af denne Flaske, saa kjendte man ham i Morgen.

Trine tager Flasken.

Teg er rigtignok selv meget nysgjerrig efter at vide hvem det er. Ved denne Flaske kunde jeg da —

Morten.

Ah! Proppen er los. Nu har du vist faaet noget paa Fingrene. Men det skader intet. Teg har her en anden Spiritus, som strax tager den af.

Han sætter imidlertid den forste Flaske hen ved Bøenlen udenfor Huset.

Anders.

Han vil selv neppe mærke det, forend i Morgen: og saa hjelper man ham til at vaske det af igjen; det er alt.

Trine.

Min Faber vil det ogsaa. Det kunde være altiget nok. — Men om det nu er en, som spiller her bare for at fornse sig og os med!

Morten.

Hvad stader det ham da ogsaa videre?

Trine.

Ta men det var jo dog at gjøre Nar af ham! en Smule Bedrageri!

Morten sagte til Anders.

Mærker du? — Heit. Ta i sig selv har hun ret. Det duer heller ikke; det synes kun at være et uskyldigt Pudseri; men — sagte til Anders. De er forsælse mellem dem. Men jeg har et andet Raab.

Anders sagte til Morten.

Oh Snæk! hvad er da det?

Morten sagte til Anders.

Lad mig raade. Gaae hende kun til at synge, saa han bliver trofyldig, og kommer frem. Heit. Det varer længe, inden han kommer i Aften. Jeg gad dog gjerne hørt ham engang.

Anders.

Jeg ogsaa. Trine ogsaa?

Trine.

Jeg hører ham gjerne.

Anders.

Vi maae slukke Lysene der henne indenfor Vin-
dverne; ellers mørker han, vi er' ikke til Sengs.

Morten.

Net! sagte til Anders. Naar hun saa har assjuns-
get, saa bring hende ind; men ikke i denne Stue.

Trine.

Fader og Hr. Morten har at tale med hinanden,
troer jeg. Skal jeg gaae?

Morten.

Vist ikke; jeg siger kun, jeg begynder at blive
sovnig. Jeg troer, jeg maa lade den Hornsielse fare,
at høre paa Floitespilleren i Aften.

Anders.

Ja saa, god Nat, min Broder! jeg vil saamen
høre paa ham, vil jeg.

Morten.

God Nat da, lille Trine! god Nat, Broer An-
ders! sagte til Anders. Lad hende synge for at faae ham
frem; jeg skal nok passe paa. Jeg har en Flaske
Sværte endnu, heit God Nat, god Nat.

Femte Oprin.

Anders. Trine. Bag paa Skuepladsen, Anton.

Tørgen. Kirsten.

Anders.

Nu, siden du ikke vil, saa faaer han være, hvem han er. Men jeg kan dog ikke bare mig for at sie, og høre paa ham. Du maae synge lidt, saa han hører, du er her.

Trine.

Teg sagde ikke saa reent nei; jeg er selv meget nysgjerrig.

Anders.

Nu, det finder sig nok. Lad os sætte os her ganske stille, og lytte lidt, Lysene ere jo slukte oppe i vindverne.

Tørgen bag paa Skuepladsen.

Nu er det stille. Jeg hører ingen mere; noget er her paa Færde, hvad det saa er.

Anton.

O, men Trine hører gjerne paa min Fløjte, jeg spiller alligevel.

Anders.

Jeg hører noget, synes mig! Kommer han måske i Aften uden at spille?

Trine.

Det kan jeg ikke troe.

Jørgen.

Jeg hører, synes mig, min Faders Stemme.
Tilside altsaa.

Anders.

Nu, syng nu; saa spiller han noæ.

Trine.

Ta hvad vil min Fader helst, jeg skal synge?

Anders.

Syng den, du lærte af den unge Grevinde oppe
paa Gaarden forleben.

Trine.

Saa godt, jeg kan. Kunde jeg kun erindre den.
Der troer jeg alt, han lader sig høre uden min Sang.

Anders.

Syng du alligevel; saa bli'er han ved.

Trine.

Var det Slag af Nattergalen?

Hvad? eller var det ham?

Endnu et Slag — det er dem begge.

Hør! Nattergalen lytter paa hans Gleite,
Som for af ham at lære nye Toner;
Og selv den sagte Wind i hine Buske
Harmonist soæt sin stille Hvislen blander
I begges Trylleslag.

De tie — o tor Lyden af min Stemme
Med hines Kvad sig blande!

Fra Skov og Mark, i blide Toner,
Mod hsien Sky, sig Millioner
Af glade, glade Stemmer hæve.
Bæd Morgenrødens første Smil.

Hvis ingen Uveirsky forbunkler
 Den glade Sangindviede Himmel,
 Og intet Lyn den gjennemfunkler,
 End Alt er glade Sanges Brimmel;
 De sylde Alt, de hvirle, bæve
 Endnu i stille Aftens Smil;
 Thi Glæde var det, Sangens Toner
 Bestemtes af Naturen til.
 Kun Mismod er det, som opdager,
 At Nattergalens Hvad er Klager,
 Og Duens Kurren, Sorgens Lyd;
 Hver Stemmes Sang, selv Bækvens Rislen,
 Og sagte Windes stille Hvislen,
 Og alt, hvad toner, toner Fryd.

Anders.

Da Morten er kommen ud, og ubemærkt af Trine, har listet sig
 til at give Anders et Vinck; Halv sagte til Trine.
 Godt min Pige! tak for din Sang; nu kan vi
 vel ogsaa lade Fløjtespilleren være i Ro for i Aften,
 og gaae op. Skulde han blive ved, kan vi høre paa
 ham oppe i det vindve — høit Tak for i Aften, du
 ejere ubekjendte Fløjtespiller, som har moeret os.

Sjette Optrin.

De Forrige. Morten.

Trine gaaer foran ind. Naar Faderen siden efter er gaaen, seer
 man dem begge, fort efter, oppe i vinduet i Kvisten

Morten i det Trine er gaaet ind.

Pst!

Anders.

Nu, hvordan vil du nu bære dig ad?

Morten.

Før Trine ovenpaa i Øvistkammeret, saa hun ikke forstyrrer os.

Anders.

Dg hvad skal da fødes?

Morten,

Lukker Stue vinduet op, hvor man seer en udskældt Figur med noget af Trines Toi paa.

Seer du her? Det er mørkt, han kan ikke kjende saa grant, hvad det er. Jeg lukker Winduet paa Klem. — Gaae, hun lytter paa os. Resten falder af sig selv.

Morten,

for sig selv i det underste Bindve, hvor Figuren er.

Kunde nu min Stemme pines
Til at efterligne Trines,
Jeg ei blot ham mørke fulde,
Men jeg kunde da tilfulde
Forsté ud, om Fyren ej
Alt har forekommet mig.

Trine,

i Winduet ovenpaa, sagte til Anders.
Der mig synes noget brommer;

Anders hos Trine.

St! det bare saadan lob.

Morten endnu sagte.

Men hvorsor mon han ej kommer?

Jeg maa give Fyren Mod.

efteraber Trines Stemme

Lille sode Fløjtespiller?

Bil han bare der slæe Triller?
Hvorfor stedse saa i Skjul?

Trine sagte til Anders.

Men hvad er det, man har fore?

Anders.

Morten sig kun lidt vil more,
Ha ha ha, den Karl er huul.

Anton,

som med Jørgen er kommen frem, bag paa Skuepladsen. Jørgen
har været lidt længer fremme, at undersøge, hvem
det er, der taler.

Hvad er dette dog!

Jørgen.

Elsfide!

Teg dig det skal lade vide,
Naar det er betids for dig.

Morten ligesom før.

Men min kjelne Fløjtespiller,
Hvor du dog din Pige driller!
Hvor hun længes inderlig!

Jørgen med forvendt Stemme.

Min tilbedelige Smukke!
At endnu med mine Sukke
Du saa grusom spotte kan!

Morten.

Spotte! jeg!

Jørgen.

Af som du pleier,
Spot ej meer, men frygt min Seier!
Du ej meer skal holde Stand.

Morten for sig selv.

Altsaa for hun ham afviste!

Anders.

Ø jeg leør, saa jeg maa briſte.

Trine og Anton.

Teg gad viddt, hvor det bør hen.

Morten som oven.

Gjør dog Ende paa din Klage!

Jeg dig viser ej tilbage

Fra min Barm, min ſjælmſte Ven!

Jørgen.

Nu! her er jeg; — men jeg fører

Dig med Seier bort herfra.

tager ham fat, ſom for at føre ham bort.

Morten.

Vogt dig, du ej Næſen ſmører,

Gode Hyrde! ſmører han om Næſen ha ha ha!

Alle.

Lyſtig lyſtig! arme Beiler,

Hvor han dog ſit Maal forfeiler!

Den forelſſede Krabat!

Hvor han ej var vis i Sagen,

Og blev dog ved Næſen tagen,

Arme Fyr! Jo jo — god Nat!

Syvende Optrin.

Trine. Anton. Jørgen. Kirsten.

Jørgen.

Trine!

Trine.

Hvem er der? dig Jørgen!

Jørgen.

Og Kirsten, og endnu een. Kom ud, jeg har
laa meget at sige dig.

Anton.

Men hvor blev' de af med det samme?

Jørgen.

Teg begriber det ikke selv. Som jeg stod i Be-
greb med at føre ham bort, som han ikke lod saa uvil-
sig til, saa ragede han mig med den ene Haand om Næ-
sen, og saa gav han sig til at lee. Forklar os lidt,
Trine, hvordan det har sig med denne Hurlumhei.

Trine.

Det maa du selv bedst vide; det var jo, synes
mig, dig, som, istedenfor den Ubekjendte, var frem-
me at bortføre Hr. Morten.

Jørgen.

Teg mærkede, han vilde have Spøg, og da jeg
var ved Haanden, og jeg just ikke syntes om, han skul-
de treffe sin Søn her —

Trine.

Sin Søn? den Anton, som han har talst saa
meget om?

Jørgen.

Her har du ham; det er ham, som har været her
at spille for dig.

Anton.

Elskværdigste Pige! —

Jørgen.

At lade ham nu komme til Ørde, det nytter intet, for han behovede vel et halvt Aars Tid til at fremstamme dig noget om sin Forlibelse, som dog ingen blev klog af. Jeg vil sige dig det med faa Ørd. Han har seet dig, og er bleven forrykt i Hovedet. Du har saa hørt, det er en loierlig Fyr: Faderen lod ham opdrage til at være en fornem og fin Herre, men saa er han alligevel selv af frit Valg gaaet hen, og vil være Smed, som Faderen var. Efterat han har seet dig, har han ingen Ro, førend han faaer dig. Han kommer her, og der hænger dog endnu saa meget af den forrige Fjinhed ved ham, at han ikke tor ligefrem byde sig til, men bør sig ad, som om det var i et Eventyr. Han har gaaet her en Tid lang, og dog ikke aabenbaret sig for mig engang førend i Aften. Jeg maatte love ham, at føre Ørdet for ham, uagtet jeg sagde ham, det hialp ikke.

Trine.

Du kunde have spart dig UImagen, min Broder! Det er ikke smukt, at bringe sin Søster saadan i en Sammenkomst om Matten med en ubekjendt forvildet een.

Kirsten.

Du kunde dog nok tale med ham, gode Trine!

Trine.

Du ogsaa Kirsten!

Jørgen.

Leg siger dig, at jeg forestilte ham, det nyttede intet; for, sagde jeg ham, uagtet du ikke var bestemt bort, og nok ikke tog nogen af de mange, der gaae her og scie til dig, saa havde jeg dog mørket, at du havde saadan fæstet **Die** paa den ene af de nye Karle, vi havde faaet her i denne **Tid**, den **Poul**, som, jeg har mørket, du bliver saa rød ved at see paa.

Trine.

Hvad er nu det for en **Snak**?

Kirsten.

Nu for os behøver du ikke at skule det, at vi synes godt om **Poul**, og at du selv sagde mig det forleden, da vi snakkede om dem, der friede til dig.

Trine.

Men blandt dem er jo ikke engang han; om man nu ogsaa, uden at tænke paa det, kunde have ladt et Ord falde — — Det synes en skikkelig Karl!

Kirsten.

Og en god Karl.

Trine.

Nu ja.

Jørgen.

Og en kion Karl, og saa beskeden.

Anton.

Sødeste Trine!

Trine.

Min Herre! De er en Son af min Faders gamle Ven; De stoler maaßkee paa, at min Fader, naar Deres tillod det, vilde ikke blot give Deres Ønske sit Samtykke, men maaßkee endogsaa bruge sin Myndighed for at aſtvinge mig mit; men jeg ſiger Dem, jeg synes faa lidt om dette, at jeg tuſinde Gange heller selv erklærer mig for den bøfledne Bondekarl, ſom han taler om.

Anton.

Du vil aldrig kunne tilgive mig, at jeg ikke kunde ſee dig, uden at elſte dig?

Trine.

Tilgive! Det vil formodentligen være Dem ligegyldigt; men elſte Dem igjen, vil jeg aldrig kunne. For ganſe at aſvise Dem, tilſtaaer jeg Dem reent ud, jeg finder denne Pouſl meget elſkværdig, og faa tækkelig, at jeg aldrig vil kunne ſide Dem.

Jørgen.

Brav, Brav! gode Trine. Det er juſt ham ſelv, det er ham ſelv.

Kirſten.

Til Lykke; til Lykke, min Trine!

Trine.

Ham! Det er et oplagt Raab. De har sammenſvoret sig, for at drille mig.

Anton.

Tog ikke dit Ord tilbage, bedste Pige! Øtroe ikke om mig, at jeg kunde være i Stand til at formaae din Fader eller min, til, uden dit frie Minde, at give mig din Haand. Tilgiv mig!

Trine.

Det er Rønker; lad mig gaae.

Jørgen.

Holdt lidt; først maae du sige mig, hvad det var for noget, som Morten og din Fader her havde for? hvorfor blev de med eet saa lyftige?

Trine.

Du fortiente ikke, at jeg sagde dig det. Min Fader vilde gierne vide, hvem den Hr. Floittespiller var. Han sagde det til Morten. Morten havde nogen Svæte i en Flaske, som ikke gaaer af, hvor den kommer paa Huden; den vilde han tage, og naar Eventyrs-Personen kom, smore ham paa Næsen dermed, saa man i Morgen kunde kjende ham. Nu gif du i Herrens Sted. Det er saa mørkt, saa man ikke ret kan see; men — jo det er rigtig nød.

Kirsten.

Hvad vilde du ogsaa der? Jørgen!

Jørgen.

Ligesom du derfor leed mig mindre. Nu gaaer jeg altsaa her med en sort Næse. Hvordan bli'er jeg

af med det igjen? Naar jeg i Morgen kommer, og seer
saadan ud, saa bli'er der et Spektakel.

Anton.

Og Isaa troer de maaſke min Trine til, at hun
har været med at bedrage dem. Jeg vil sværte mig
med. Saal treffer i det mindste Sværtens alligevel
den rette.

Jørgen.

Og hvad kunde det hielpe? Der falder mig no-
get ind. Kunde vi saa faae fat paa hans Sværte?

Trine,

Jeg troer, her staaer endnu en Flaske med noget i.

Jørgen tager den.

Godt! O det vil blive tusinde Loier. God Mat,
Born! Kom Kirsten! lad de Elskende alleene, saa skal
jeg desuden fortælle dig noget. Gaaer alligevel ikke
bort! Vi er her strax igjen.

Ottende Scene.

Trine.

Anton.

Anton.

Du kunde lide Pouls, sagde du!

Trine.

Det sagde jeg, for at øergre Dem.

Anton.

Hvorfor det stygge De til mig?

Trine.

Fordi De er ikke Bondekarlen Pouls, men en syg
fornem Herre, med fornem Adfærd, ligesom i Kroni-
kerne de, der vil besnære uskyldige Piger.

Anton.

Det vil jeg ikke. Hvad kan jeg til, at min Fa-
der har Penge, og havde sat sig for, at jeg ikke skulde
blive en agtværdig simpel Mand, Haandværksmand
eller Bonde, men givte mig betydelig Formue til? Det
vilde jeg allerede ikke, førend jeg saae dig; jeg sit dig
at see, og nu er jeg kun, hvad du vil have mig til.

Trine.

De har brugt List.

Anton.

Ingenlunde. Jeg saae dig, og elskede dig. Jeg
havde ingen No, førend jeg lærte at kende dig. Nu
er jeg Bondekarl. Jeg har seet dig i det daglige Liv,
og elsker dig mere end nogensinde. Jeg sit lidt omhyg-
geligere Opdragelse end de fleste Bondekarle. Det
har ogsaa din Fader og Grevinden her oppe støffet dig.
Du vilde giore enhver Stand Ere. Jeg er fra dette
Dieblik, hvad du ønsker, helst Bonde eller Haandvær-
ker, kun at jeg maa være din. O du kunde lide mig,
som Pouls. Du kan vist ikke have sagt, for at ørgre
mig, hvad du ikke meente. Det kunde jeg ikke under
nogen Betragtning.

Trine.

Det kan jeg ikke heller; men jeg sagde ogsaa, at jeg nu ikke kunde lide Deres Afsærb.

Anton.

Jeg er ingen De; Bondekarslen Pouls er jeg. D forestil dig, at det stedse er mit Navn; jeg vil gjerne beholde det. Jeg vil beholde alle de Egenskaber, du yndede hos ham, kun ikke stedse aldeles den Frygtshed, som gjorde, at han aldrig vovede at tale til dig.

Trine.

Jeg forestiller mig intet saadant; den, jeg skal vælge, skal være virkelig, hvad han giver sig ud for.

Anton.

Er jeg andet? jeg giver mig ud for intet uden en, som elsker dig, bedste Trine. Den har jeg været fra det første, jeg saae dig; den skal jeg blive til mit sidste Kandedræt.

Trine.

Men jeg kjender Dem jo ikke engang.

Anton.

Nu — al Forstillelse tilside! Du kjender mig ikke; og dog — nok, for at jeg ikke er dig ligegyldig. Du sagde mig det selv. Strax tidlig i Morgen viser jeg mig for din Fader under mit rette Navn, og for min egen. Forbyder du mig det, bedste Trine?

Trine.

Men !

Anton.

Intet Men !

Trine.

I Blinde !

Anton.

O lad dit Hjerte vinde;

Det talte nys for mig.

Trine.

Men du besnæred mig.

Den, jeg min Haand skal give,

Maa ikke kjende Svig.

Anton.

Til Døden min du blive;

Jeg evig elsker dig.

Trine.

Men hvad betrygger mig?

Anton.

Hvad dig kan betrygge,

Min Elſte, for mig?

Dit Hjerte, min Pige,

Spørg det, det vil sige:

Dig tro, som din Skygge,

Jeg aldrig kan bryde,

Som aldrig fortryde,

Min Trostak mod dig.

Trine.

Mit Hjerte — det hilder,

Forvirrer, forvilder

Din tryllende Smiger,

Beængstet det staaer.

Anton.

Mistyd ej for Smiger
Hvad Elskov dig siger!
O Held jeg mig spaær!

Trine.

Men!

Anton.

Intet Men!

Trine.

I Blinde!

Anton.

O lad dit Hierte vinde!
Det taler dog for mig.

Trine.

Af du besnører mig.

Niende Optrin.

De Forrige. **Jørgen.** **Kirsten.**

Jørgen.

Saa! nu er jeg færdig med mit. Er I andre
to ikke ogsaa færdige?

Trine.

Hvormed?

Jørgen.

Jeg havde bragt det saadan i Gang for min gode
Søster, saa jeg kunde troe, der behøves ikke mere, end
at Anton skulde sige: Vil du have mig? ;for at hun
kunde svare: jeg takker, og modtager min beskedne El-
skers Haand. Ja man veed nok, der skal sladdres lidt

mere; men i sig selv betyder det dog ikke andet end det samme. Ikke sandt, lille Trine!

Trine.

O du er en fortrædelig Sladderhank.

Jørgen.

Sagde jeg det ikke? De Ord, som de Elskende sige ved sleg Leilighed, skal man nu aldrig bryde sig om; Tonen kuns. Til Lykke, min Pige!

Kirsten.

Til Lykke, ret meget til Lykke, Anton!

Anton.

Tør jeg modtage saa kjær en Lykonestning? kjæreste Trine!

Jørgen.

Er det nu at spørge om? det skulde I have af gjort, medens Kirsten og jeg var henne — Sa der skulde I vide, hvad Mirakler vi har gjort.

Trine.

Nu!

Kirsten.

Teg holdt kun Lygten uden for, medens — —

Jørgen.

Medens — det maae vi ikke fortælle dem. Det er tidsnok i Morgen. Det er nok, at de veed, vi har gjort Anstalt for, at alle Mennesker i Morgen skal leve og være lystige.

Trine.

Hvad er saa det igjen for Pudsentragerier, og
hvad bliver deraf?

Jørgen

Hvad der bliver af? — De lee, og naar Folk
lee, kan man faae det med dem, som man vil. De
stal desuden see, at jeg ikke er saa eenfoldig, som de sagde.

Trine.

Men!

Anton.

Endnu Men!

Jørgen.

O! hvad Men! hvad vilde du ellers mentionere,
som Birkedommeren figer?

Trine.

Teg vilde kun sige: den leer best, som leer sidst.
— I Morgen!

Jørgen.

Næt, I Morgen, om du vil — men du vil nok
ikke? — bli'er du af med alle dine andre Friere, og
faaer din Anton; og jeg faaer min Faders Samtykke
til, at min Kirsten maa blive min. Lad os nu kappes
om, hvem der kan lee sidst og gladest, i det vi nu gaae
hen, og lægge os, og strax i Morgen begynde igjen, og
faaledes blive ved. — O! Kirsten og jeg have gjort den
Aftale med hinanden, at vi vil lee, og lade være Spog
og Munterhed alt, det vi kan, af vores hele Liv, og

ikke see suurt ab nogen Ting, uben vi hoiligt blive nodte
vertil. Vi skulbe vel ogsaa øengste os & See, om vi
gior'!

Jørgen og Kirsten, siden alle Sire.

Bort med Griller! lad os forsøge,

Om vi kan, at lee og spøge

Kæabelig Mismodts Luner hen,

Mørknes end stundom enkelte Dage,

Daare, som derfor vil forsage!

Haab har man altid, altid tilbage;

Eystig! det snart vil klares igjen.

Tredie Optog.

(Morgen.)

Første Optin.

Anders. Morten.

Anders.

God Morgen, Morten! Allerede saa tidlig paa
Denene?

Morten.

Sa, men du selv! Du har heller ikke sovet over
dig. Vi maae nok begge to være nysgierrige efter at
saae see, hvem de Elske er, som vi har mørtet i
Aftes.

Anders.

Du er en Pokkers Gyr. Det var dog alt for loi-

erligt, den Gang, han kom, og vilde ordentlig føre dig bort.

Morten.

Ta, seer du, saaledes er det, at have studeret; saa kan man haade opfinde og udføre.

Anders.

Saa er det, paa at gjøre Pudsier, S. studere, S. som lægge Hovedet i Bogen! Men jeg, som nu ikke er saa lerd, jeg har ligget i Nat, og spekuleret paa dette her.

Morten.

Og hvad har du da udfundet?

Anders.

Hør det første, at Trine sikkert ikke vil have dig.

Morten.

Det er slemt, om saa er; for, hvor gjerne jeg rigtig nok gad haft hende, saa vilde jeg dog ikke, hun skulle tvinges.

Anders.

Og jeg vil, som du veed, ikke tvinge hende. Efter alt, hvad jeg kan mærke, sag, om hun ikke just staarer i nogen afgjort Forstaelse med Floitespilleren, har dog hans Floiten, eller det, som mere er, den galante og fine Maade, som han melder sig paa, staaret hende saaledes an, at hun ikke ugerne saae, han blev Manden.

Morten.

Og naar saa er, saa skulde du strax være reede,
til at give din Datter til ham, hvem han for Resten
maatte være?

Anders.

Ikke det just; men naar jeg fandt, at han stod
hende an, og der for Resten var intet, at udsekte paa
ham. For alt om alt, saa er det jo dog hende, der
skal have ham. Jeg er selv kjed af den evige Frien.
Var du tjent med en Kone, som heller vilde have en
anden, og kunde falde paa, at ønske, du vilde skynde
dig lidt med at gjøre den Reise i den sorte Portechaise,
for at give en anden Plads? Nu, Trine vilde blive
en god Kone, hvem hun sik, men dog nok bedre, naar
hun sik een, som hun leed.

Morten.

Du er en læg Mand, men du taler dog ikke saa
taabelig.

Anders.

Jeg har en Gaard til hende, foruden den, min
Son skal træde. Hun holder af mig. Om muligt
vilde hun det endnu mere, naar jeg viiste mig saa foies-
lig mod hende, som muligt. Ogsaa dig vilde hun hol-
de meget af, naar du nu ogsaa, af Godhed for hende,
frivillig afstod den Frierads, som der dog intet kommer
ud af; hun vilde da elske dig, som sin anden Fader;

du vilde i hendes Huus være saa kjærkommen, og kunde passiare med hende, og see dig moet paa hende, saa meget, du lyfstede; og du er dog nu, saavelsom jeg, et godt Stykke over de tre Snese Aar.

Morten.

Jo mere jeg tænker paa det, jo mere finder jeg, du har Net. Kjærlighed er en Feber. Jeg vil ingen Febricitant være. Lad hende faae ham, lad hende faae ham! Maatte det være een, som fortjente hende!

Anders.

Udentvivl er det dog ingen anden, end een af de to fremmede Karle her. Det er, saavidt jeg har fundet fornemme, begge to meget skikkelige og flinke Knose, duelige og brave i deres Dont; især er den ene saadan alvorlig Patron! ham kan jeg grumme godt lide. Den anden ogsaa, skjondt han er en Galning.

Morten.

Slaae til, slaae til! maatte vi snart komme efter, hvem Personen var! Oho! der er den sorte Mæse.

Anders.

Det er Jens, det er, som jeg tænkte, den een af vore fremmede Karle; dog ikke den alvorlige Patron.

Andet Oprin.

De Forrige. Jens.

Morten.

Ha ha ha! God Morgen, Kammerat! Tak for
i Aftes!

Jens.

God Morgen igjen! intet at takke for. Jeg er
for Resten ikke Feberen, Hr. Doctor! Jeg formoder,
siden De kalder mig Kammerat, og bliver saa glad ved
at see mig, at De i Aftes har villet drive en Feber ud
af en af Deres Patienter, og glæder Dem nu, ved at
trøe, at finde den uddreven.

Morten til Anders.

Han vil holde Miner, han er nok ikke bleven vaer,
at jeg mærkede ham, sidst vi taltes ved.

Anders.

Det er saa tidlig paa Morgenstunden, at du kan-
see ikke endnu har faaet Tid at see dig i Speilet?

Jens.

Hosbond tager nok Feil af mig! jeg er hverken
Trine eller Birte, jeg er Jens, og jeg gjor min Pynt
for det meste uden Speil, undtagen naar jeg skal tage
mit Skjæg af.

Anders.

Nu, min gode Jens; dersom du havde seet dig
i Speilet.....

Jens.

Troer saa Hosbond, ligesom, det lader. Pigerne
troe om dem selv, at jeg da var bleven ejsnner?

Morten.

Nei! men saa havde du mærket, at det nyttede
ikke at dølge, at det var dig, som vi snakkede med her
i Aftes, efterat det var bleven mørkt.

Jens.

Med mig! i Aftes — ? jeg er ingen Varulv.

Anders.

Hvor har du gjort af din Flsite? vil du ikke spille
os et lille Stykke endnu i Dag?

Jens.

Paa Flsite? Nei, det forstaer jeg ikke; lidt kan
jeg spille paa Mundharpe, og paa Nedekam ikke saa
ilde endda.

Anders.

Kom kun du med Fliten; spil os lidt af det fra
i Aftes!

Jens.

Jeg vil synge den Wise, jeg sang i Aftes, mens
de andre bandsede henne paa Skovbakken.

Naar somme grine ilde,

Hu hu!

Gordi, saa galt de vilde,

Ej alting gaaer endnu;

Saa er jeg glad, at jeg kan lee,
Og er jeg fuldt saa viis som de.

Naar andre Losser græde,

Au! Au!

Og troe al Verdsens Glæde

Mod den, de savne, flau;

Saa er jeg glad, at jeg kan lee,

Og er ej fuldt saa gal, som de.

Naar andre gaae af Skindet,

Fy fy!

Før hun, som dem forblinbed,

Anstiller sig lidt sly!

Saa er jeg glad, at jeg kan lee,

Og er ej saadan Nar, som de.

Men naar Folk, vel tilmode,

Hurra!

Groe nyde Livets Gode,

Og lee ad alt, o da —

Da er jeg glad, jeg med kan lee,

Og andre glade om mig see.

Morten.

Du kan godt forvende din Stemme, Kammerat!

Anders.

Og det behøver du dog ikke. Weed du vel, jeg
kan ret godt lide dig?

Jens.

Tak, Fader Anders! Jeg kan ogsaa ret godt
lide jer.

Anders.

Og for, at din Pige ikke skal anstille sig sly, som
du sang, tænker jeg, du selv har forget?

Jens.

Det har jeg; i det mindste har hun ikke givet mig
nogen Aarsag til at gaae af Skindet.

Anders.

Vil hun have dig, saa har jeg intet derimod.

Jens.

Jeg takker mangfoldig. Om hun vil have mig,
det er der nok for Resten ingen Twivl om.

Morten.

Men hvorfor lod hun da i Aftes, som hun ikke
vidste af dig at sige.

Jens.

I Aftes — Nu om hun just ikke saa lige gav sig
tilkjende for alle Folks Dine.

Anders.

Nu; jeg fortænker hende i sig selv vel ikke saa
meget; imidlertid — Dog lad nu den Fugl flyve. Det
skal ikke derfor skorte i Medgisten.

Morten.

Ha ha ha! saa kan du gaae hen, og vase din Nøse
reen igjen, min kjære Jens. See der har du en lille
Flaske Spiritus, som tager det Sorte af i en Snup.

Jens.

Vase min Nøse!

Anders.

Trine! Kom herud, Kjæresten venter. Tag det
lille Speil med dig.

Jens.

Trines Kæreste! Væsse min Næsel — S Aftes!
jeg skal spille paa Flsite! Hvordan Volker hænger det
sammen!

Tredie Optrin.

De Forrige. Trine med et Spejl.

Anders.

Nu, der seer du, vi sikkert mørket ham dig foruden.
Du vilde ikke ud mod, at du kendte ham. Du lod os
løbe lidt med Liimstagen. Ligegodt! naar man er for-
elstet, og frygter, er det vel ikke anderledes. Det er en
lystig Knøs, og en flink Karl. Du maa have ham.

Trine.

Hvem, min Fader?

Anders.

Hvem? seer du ham ikke?

Jens.

Skal jeg have Trine?

Anders.

Sperger du endnu? Har du glemt, hvad du til-
stod i Dieblippet?

Jens.

Teg er nok ikke opstaet endnu! jeg ligget uden
Evil i min Seng, og drømmer? — Skal jeg virkelig
have jeres Trine der til Kone, Fader Anders?

Anders.

Jeg tvinger dig hende ikke paa, men mit Ord
gav jeg dig. — Jeg troer, Glæden har forvirret ham
Hovedet. Husker du ikke i Aftes?

Jens.

Jo, jeg synes.

Anders.

Nu, saa see dig der i Speilet. Men see der,
endnu en sort Nøse! Hvad Pøkker vil det sige?

Fjerde Oprin.

De Forrige. Peer.

Morten og Anders.

Pudseerligt, der er en endnu!

Ha ha ha ha! Hvad siger du?

Alle efter hinanden.

Pudseerligt!

Peer.

Hvorfor mon man seer?

Hvad lystigt mon paa mig man seer?

Alle.

Pudseerligt!

Jens seer bestandig i Specilet.

Altsaa er min Nykke,

Ifald jeg vil, saa godt som giort!

Men hvem har havt den sære Nykke,

At gjøre mig min Nøse sort?

Peer.

Ho ho! det er ad ham, de grine!

Alle.

Hvor det er narris!

Jens.

Smukke Trine!

Du seer, at man har mærket mig,

Dg, sige de, til Mand for dig —

bliver Peer vær;

Men Peer!

Peer.

Hvad jeg?

Jens.

Se, der er Speilet,

Morten og Anders.

Bor Hensigt den Gang blev forseilet;

Men Esier gav os dog den Fjas!

Peer.

Hvad Pokker er da det for Stads?

Alle,

Pudseerligt!

Femte Optin.

Gaardens andre Karle efter hinanden.

De Forrige.

Morten og Anders.

Der er fleer endnu;

Ha ha! jeg Lungen leer itu!

Karlene efter hinanden.

Pudseerligt! hvorsor mon man leer?

En af dem.

Men seer du Jens?

En anden.

Dg Lars?

En anden.

Dg Peer?

Alle efter hinanden.

Dg du? hvor har du dog havt Næsen?

Speilet gaaer imidlertid om blandt dem.

Men jeg — hvad er dog det for Bæsen?

Alle.

O Under over Under stort!

Hver Næse her er bleven sort.

Anders.

Imidlertid, hvorledes kjende vi nu den Fyr, vi
have villet udmærke?

Morten.

Tager jeg ikke meget Feil, saa vil Trine nok fun-
ne kjende ham.

Anders.

Men her er spillet os et Puds. Trine, Trine!
vred kan jeg vel ikke blive paa dig; men alligevel, hvor
har du funnet saaledes spille Gjæk med os? Ja, hvad
kan det være andet, end du var undseelig for at til-
staae, at du havde indgaaet en hemmelig Forstaelse?
Men nu kan jeg sige dig, at du til Straf strax skal
ud med Sandheden, og trække Fyren frem. Saal
kommer det an paa, hvad det er for en af dem, om man
kan samtykke, at du faaer ham.

Lars.

Hvorledes het er gaaet til, veed jeg just ikke; men

see engang noie til, lille Trine, om det ikke skulde være
mig, der har det rette Mørke.

Peer.

Teg haaber, det bli'er mig.

De Andre.

Nei mig, nei mig! er det ganste vist.

(Alle Karlene omrингে Trine, for at tilbyde sig.)

Sjette Oprin.

De Forrige. Jørgen.

Jørgen.

For at hun kan vælge mellem alle de sorte Næser,
saa maa min være med.

Anders.

Du ogsaa, Krabat!

Jørgen.

Ta seer Fader! her er skeet en Forvirring, som
ingen uden jeg godt kan løse op. Der foretog Fader
Morten sig i Aftes at sværte min Næse. Jeg vidste
ikke, hvad det skulde betyde; men da man sagde mig,
at det skulde være Mørke paa een, der friede til Trine,
og jeg jo ikke kunde gaae frem, som Frier til min Sø-
ster, men jeg ogsaa fandt det galt, at ingen skulde bli-
ve mørket, som hendes Frier, ligesom om der ingen
vilde have hende, saa tog jeg mig for, at mørke saa-
ledes alle Karlene her; og her seer man, at jeg ikke har
anbragt Mørket saa urigtigt endba.

Anders.

To, du har hjulpet os godt til Oplysning, om
det vi vilde vide.

Jørgen til Karlene.

Hør nu, Kammerater! det er mig, der har mærs-
ket jer her, som Trines Friere. Meer end een af jer
kan hun ikke faae. Jeg skal nu fuldføre mit Arbeide,
og skaffe een valgt. Gaae I kun ind saa længe til
jeres Arbeide, saa skal jeg nok komme, og lade jer Re-
sten vide, naar Tid er. Karlene gaae.

Syvende Oprin.

Anders. Morten. Trine. Jørgen.

Anders.

Nu da, min kloge Hr. Son, lod os nu høre,
hvad han har videre at berette.

Jørgen.

I Aftes sagde min Fader, at jeg maatte faae
min Pige, naar jeg havde viist mig sindig og forstans-
dig nok. Det, haaber jeg, nu at have viist.

Anders.

Ei! hvad siger han, og hvori bestaaer da det?

Jørgen.

Deri, at, da Fader Morten med al sin Klogskab
ikke tænkte paa at mærke mere end een af Trines Beis

lere, og endda tog Feil, saa har jeg mørket en halv Snees, og støffet Fader og Hr. Morten en god Latter oven i Kisbet. Kan der være noget klogere, end at opnæae ti Gange saa meget, som Hensigten var, og især endda at støffe Folk en uskyldig god Latter?

Morten.

Jo! men hvem er da Trines rette Frier?

Jørgen.

Det skal jeg ogsaa nok støffe for en Dag, naar Fader vil tilstaae mig den Forstand, han har forlangt, og lovet mig min Præmium.

Morten.

Giv ham sin Pige, Broet Anders; han er klog nok.

Anders.

Og en god Dreng, og Pigen er, som om jeg selv havde valgt ham hende. Nu — du maa faae din Kirsten.

Jørgen.

Hurra, jeg har min Faders Samtykke!

Hurra, hvad mangler der nu i min Lykke?

Min Kirsten, min Kirsten, o du er min Brud!

Dig skylder jeg Livet — o! men hvad er Livet?

O Fader! mod det, som du nu mig har givet,

Dets Held og Belsignelse, Kirsten til Brud?

Det lønne dig Gud, bet lønne dig Gud!

Jørgen.

Tak, min Fader! evindelig Tak! Ø jeg maa hen
at hente min Kirsten, og sige hende vor Lykke.

Anders.

Godt nok! men først den Oplysning, du skulde
give os om Trines Frier.

Jørgen.

Det er sandt. Men hvor har jeg nu Tid til at
tænke paa det? hvorfor gaaer du ikke selv at hente ham,
Trine! du seer jo dog, vor Fader er ikke sindet til at
ville andet, end vor Glæde og Lykke. — (Raaber ind.)
Anton, Anton! og Kirsten, min Kirsten!

Morten.

Anton! skulde min Søn!.....

Ottende Oprin.

De Forrige. Anton. Kirsten.

Anton.

Min Fader!

Anders.

Det er Poul! min alvorlige fremmede Høstkarl.

Morten.

Min Hr. Søn! du her?

Anton.

Sej saae Trine. Er det muligt at see hende

(24*)

uden at elſſe hende? jeg ſaae hende, og kunde ikke leve lykkelig, uden jeg i det mindſte lørde noiere at kſende hende, og —

Jørgen.

Med to Ord: Fyren blev forliebt; han drømte om intet, uden om hende, og piintes af Forliebelse; han klædte ſig i diſſe Klæder, gik ud, og tog Tjeneste her, og blev mere forliebt, og gjorde hende forliebt og ſaa. S Aftes, da Fader Morten havde ſmurt mig om Næſen, ſik de første Gang Leilighed til at tale med hinanden, og dermed var Sagen klar.

Anton.

Bedſte Hosbond, kſørreſte Fader!

Trine.

Men, min Fader —

Morten.

Og det ſaa hemmelig og ſaa hurtig!

Jørgen.

O, men hvad er nu det at tale ſaa meget om! Trine er en prægtig Pige, hele Verden vil have Trine. At Anton er en brav Fyr, det veed min Fader ret vel, deels af det, han har lært at kſende til ham, ſom Pouſt, og deels af Hr. Mortens egen Mund. Der kan jo ingen Twivl være om baade min Faders og Hr. Mortens

Samtykke til et saadant Givtermaal, da dog Hr. Morten nu selv har staet de Griller.....

Morten.

Hvad siger du, Broer?

Anders.

Teg har overladt Trine sin Frihed, naar hun valgte fornuftig.

Morten.

Kan jeg da have noget derimod?

Anton.

Bedste Fader! og jeg maa ogsaa kalde Trines min Fader? og Trine, som har Frihed til at vaelge! hvad er nu hendes Valg?

Trine.

Min Broder! du er meget fremfusende —

Jørgen.

O bort med de Kredenser og den Sniksnak. Har jeg da Stunder til at gjøre megen pertentelig Stads for jer, nu, da min Fader har givet mig Kirsten, og vi har ikke engang faaet Tid at takke ham?

Anton.

Teg læser i min Trines Nine, at hun tillader mig at takke, af mit Hjertes Inderste at takke hendes Fader og min, for deres Minde til, at jeg maa blive den lykkeligste Mand.

Trine.

Skulde jeg — kan jeg dølge, at den Godhed An-
on, som Poul, viiste for mig, inden han endnu havde
givet sig tilkjende; den Opførsel, hvorfor min Fader
allerede ukjendt elskede ham, tilligemed alt det, jeg hav-
de hørt om Anton af hans Fader, har gjort Indtryk
paa mig? I det Haab, at han vil blive lige saa god
en Mand, som min Fader er Fader —

Jørgen.

Oh vist vil han. Kan gode Folk være anderles-
des? O vor Fader, selv saa lykkelig, saa god en Mand,
vil, at vi andre skal ogsaa være og blive lykkelige, og
muntre og glade. Kom Kirsten, lad os ret takke denne
Fader. O! I to med!

Anton til Anders.

Fader! til Morten. Ogsaa De, min Fader!

Morten.

Tak du kun ham! Det tilkommer ham i det rin-
geste først.

Anton. Trine. Jørgen. Kirsten.

Vor Tak du modtage!

Med dig at behage,
Din Alder at fryde,
Din Godhed paaskionne,
Dit Bink at ablyde,
Dig pleie, dig lønne,
Held os! vore Dage

Skal dermed henslyde,
Saa blide, saa froe.

Med huuslige Glæder,
Med Retskafnes Hæder,
Med Børn, som dig ligner,
Skal himlen velsigne
Bor noisomme Bo.

Anders.

Til Lykke, Born, ret af Hjertet til Lykke!

Morten.

Det ønsker jeg jer ogsaa! Bliv den Pige en god
Mand, min Son! og forsøg at fortjene hende!

Jørgen.

D vi veed det, vi veed, hvor meget godt de ønske
os, og at det paaligger os, at giøre hinanden lykkelige,
og være gode. Det vil vi ogsaa. — Men hele Verden
maa vide, at vi ere lykkelige, og de arme Syndere,
som gaae der, og vente med deres sorte Næser, de maae
ledes ud af Drømmen, og de maae herfrem, og lyk-
ønske os! Heida! Jens og Hans og Peter og Mads!
— O! men der er' de alt, og Pigerne ogsaa, i Førde
med nu at gaae ub i Marken.

Niende Oprin.

De Forrige. Pigerne. Karlene.

Jens.

Maatte vi nu ikke faae at vide, hvem af os der havde faaet det rigtige Mærke paa Næsen?

Jørgen.

Det skal jeg sige jer: det var mig. — Men er ikke der ogsaa vor Degrn og Hans Smed!

Tiende Oprin.

Degnen. Smeden. De Forrige.

Smeden.

Rygtet.....

Degnen.

— — som stedse tidligen er paa Førde, og, haaber jeg, nu efter Sædvane lyver —

Smeden.

— havde alt fortalt Degnen noget om, at alle Næser var her i Mat bleven sorte.....

Degnen.

— som Smedens pleier at være, ligesom hans Fingre.

Smeden.

Da jeg dog ingen har taget ved Næsen, saa er jeg bleven nysgjerrig, ligesom Degnen.

Jens.

Vi er' dog taget ved Næsen alle sammen. Degen
nen selv er ikke gaaen fri.

Degnen.

Teg med! Skulde jeg virkelig —

Anders.

Jørgen selv endog, som de seer, uagtet det var
ham, som sværtede de andres. Imidlertid var det dog
fornemmelig viser Anton denne her. De have begge
faaet deres Lon: Kirsten er nu Jørgens Brud; og
denne løber af med Trine.

Jørgen.

De andre har vasket deres Næser af, og maa
smøre sig om Munden med Taalmodighed. Vil De ikke
ligesaas, Hr. Degn?

Degnen yderst bestyrket.

Denne Fremmede? Ja'er Anders! Trine! —
Er det Alvor?

Jørgen.

Sandhed er det; jeg er endnu saadan Ven af
Spøg og Lystighed; saa jeg ikke godt engang kan lide
det Ord „Alvor.“ Kan jeg, saa vil jeg spøge mit
hele Liv igjennem. Jeg vil holde af min Pige, og af
min Fader, og af alle gode Mennesker, og af alt, hvad
der er Ret og Godt, bare for at have Ret og Lov til
at være lystig, og glad, og spøge. Jeg har desuden
mærket, at der aldrig er noget saa fornsieligt, som det

der er godt og ret; og at Misfornøielse er en underlig
Ting, som holder sig altid til den, der gloer ilde ad
den; men løber sin Wei, naar man leer den i Vinene.
Alle.

Til Lykke! til Lykke!

Chor.

Leve Munterhed, Latter og Løier!
Leve alt, hvad den Gode fornøier!
Leve hver Glædens den værdige Ven,
Munter at nyde og meddele den!

Frokosten i Bellevue.

Comedie.

Personerne.

Agent Detri,

Hans Frue.

Capitain Rinke.

Julie, hans Broderbatter.

Sophie.

Karl, Detris Associé.

En Mand, der viser Borbilleder.

En Opvarter.

Skuepladsen forestiller Haven ved Bellevue.

Første Optin.

Agent Detri. Fru Detri. Julie. Sophie.
En Betient.

De første Fire komme, klædte som til en Lysttour om Sommeren.

Agenten

til Betienten, som følger dem ind.

Frokost, Thee, Chocolade, Liqueurer! hurtig! —
Mere i Beredskab; vi blive siden flere.

hvisker desuden til Vertinden, som dorpaa gaaer.

Fruen. Nu er' vi her. Saae vi nu ikke at vide, hvorfor vi saa bestemt skulde herud til Bellevue i Dag, og det saa tidlig?

Sophie. Tenk! være i Vognen allerede Kl. 5; uden at spørge, om vi ogsaa kunde blive færdige med vor Pynt!

Agenten. Jeg er en Mand af faa Ord, er jeg. Jeg betænker, og overveier, og overlægger, førend jeg taler, gjor jeg. Og deraf kommer, at jeg taler kun lidt, og ikke førend i den rette Tid, og ikke uden om det, der er at tale om. Ellers blev det kun Prat, og uden Betydning og Wigtighed — —

Fruen. Men sjøndt du i Aftes ikke vilde sige

os, hvorfor du gav Ordre til, at vi saa bestemt skulde være her Kl. 7 i Dag, saa lovede du dog, naar vi kom, at sige os det.

Julie. Og nu er' vi her.

Sophie. Og er færdige at briske af Nygjerrighed. Lille gode Agent, spar nu brav paa Deres Ord, og siig os Hemmeligheden med to: hvorfor er' vi her nu?

Agenten. For det første, for at høre og tage til Hjerte, hvad jeg finder nu foreløbig fornødent, at lægge Jer paa Hjertet. — Man sætte sig; man være opmærksom. (Rømmer sig, og gør sig høitidelig.) Julie! De var et forladt faderlost og moderlost Barn, da Hr. Capitain Carl Rinke, en Broder af Deres salig Hr. Fader, kom til Serampour i Bengalens, for tolv Aar siden. Deres Faders Formue var tabt. Deres Fætter Capitain Rinke tog sig af Dem, blev Dem i Faders Sted, og bragte Dem herover med sig.

Julie. Jeg hører saa gjerne om min Ven og Belgjører Capitain Rinke; men det, De der behager at sige, er, hvad vi alle veed saa godt —

Agenten. Man høre endog bekjendte Ting, for at lægge Dem paa Hjerte. Jeg vil, at De skal erindres om, hvad De skylder den gode ødle Capitain Rinke. Han er nu kun 38 Aar gammel. Den Gang var han kun 26. Han blev Pebersvend, for at have Evne til at sørge for Deres Opdragelse og Vel. De

skylder ham alt, alt. — Da han nu havde været her hjemme i sex Aar —

Sophie. Saa var Julie kun tolv Aar gammel, og saa reiste han til Ostindien igjen, og er bleven der i hele sex Aar, og nu er hun atten Aar, og han resmitterer Dem alt, hvad baade hun og jeg og Karl behover; og Karl er en langt ude Beslægtet af ham, som han ogsaa har opdraget, og sat i Wei, saa han nu i sit 22de Aar er Associé i Deres Handel, og første Commiss paa Deres Comptoir. De seer, jeg veed, hvad De vil sige, og kan hjelpe Dem. Men Kjære! kom nu til Maaleet, og tilfredsstil vor Nygjerrighed, ved at fortælle os det, vi ikke veed.

Agenten. I Kraft af den Authoritet og Myn-dighed, jeg har, og bør have, som den, der er committeret til at sørge for Dem begge i Capitain Rinkes, Deres Belgjørers, Sted, befaler jeg, at man hører mig med opmærksom Alvorlighed. — Da Capitain Rinke nu i to Aar havde været i Ostindien, saa havde han der gjort ogsaa Deres Bekjendtskab. De var knap fjorten Aar gammel. Ogsaa De var faderlos, uden Formue, Venner og Frøender; og han, den velgjørende Mand, sjøndt han var Dem fremmed, tog sig med samme Ømhed ogsaa af Dem.

Sophie. Enten jeg har Lov eller ikke, saa maa jeg hjelpe Dem, naar De er i Færd med at tale godt om min Belgjører. Men alvorlig og stille siddende paa

ger afsluttet, opgjort til Gaars Datum; den udgør — — —

Fruen. Din evige Conto! Det gaaer mig om i Hovedet. — Den Pakke Papirer, som Du tog frem i Aftes, og som laae paa Din Pult, da jeg sildig kom ind til Dig, havde til Opskrift: Julies Midler an-gaaende. Hvad er det for Midler?

Agenten. Jeg taler aldrig til Unytte eller i Utide. Nu er der ingen Nodvendighed i, længer at fortæle Dig det. Jeg vil sige Dig det, men ogsaa kun Dig. Men Laushed! Laushed!

Fruen. Nu vel.

Agenten. Det er ikke noget om, at Julies Far der intet efterlod. Han efterlod over en Snees tusinde Rigsdaaler, som Rinke bragte herover tilligemed hende. De ere i mine Hænder; og desuden var der efter ham en Ejendom, som han maatte over for at klæffe hende inddreven, og for hvis Skyld, han er blevet der den lange Tid.

Fruen. Heller vel ingen Bagatel?

Agenten. Han bringer en Ladning med for Beløbet; han har sendt mig Factura, det er Sicca Rupier 87898.

Fruen. Sicca Rupier, hvad er det?

Agenten. Efter sidste Gours paa Calcutta gjør det Pdsterl. 13025 4 Shilling 3½ Pence og danske Courant en Tresindstyve Tusinde Fire Hundrede og Sytten.

Fruen. Og Rinke har forbudten, at sige til nogen, at hun eiede denne Formue!

Agenten. Udtrykkelig. Han vidste, at der bliver saa godt som aldrig noget af de unge Mennesker, der veed, at de har en klækkelig Capital, at stole paa, som gjør alle andre gode Egenstaber overflodige — især vidste han, at det gjelder de Pigeborn, som derved mene at kunne undvære al øvrig Elskværdighed.

Fruen. Og Hr. Agentens Skarpsindighed fandt ikke, at han kunde have nogen anden Bevæggrund?

Agenten. Hvilken ellers?

Fruen for sig selv. Der vil blive en Forvirring; o! en heel Roman.

Agenten. Forklar Dig.

Fruen. Indseer Du virkelig ikke?

Agenten. I Sandhed; jeg synes — — —

Fruen. Saa vil jeg tyde Dig det. Julie har over 80000 Rigsdaaler.

Agenten. Circa Tre og Fir — — —

Fruen. Han er hendes Formynder. Begriber Du det endnu ikke?

Agenten. Han har forøget for, at — — —

Fruen. Har Du hørt, seet, eller læst om nogen Formynder, som har en riig Myndling, der ikke gjorde alt muligt, for at gjøre Myndlingens Midler til sine egne; og som, naar Myndlingen var en Pige, ikke højente

(25*)

sig af alle mulige Konster, for at bringe dem i Sikkerhed, ved at gifte sig med Myndlingen?

Agenten. Du mener altsaa — —

Fruen. At siden Julie har været til Confirmation, saa gifter han sig med hende, saasnart han har faaet Kongebrevet lost.

Agenten. Ikke uden Sandsynlighed; især naar jeg erindrer den Omhed, han visste hende i de yngre Aar, sammenholdt med visse Udtryk i hans sildigere Breve, hvor han udtrykkeligen anfører, at han er kjed af at være Pebersvend, og agter, om alting lykkes, at givte sig, saasnart han kommer hjem. Og altid ere hans Breve fulde af hans Længsel efter begge hans Myndlinger.

Fruen. Det er soleklart.

Agenten. Klart! — ja, ja soleklart.

Fruen. Men har du da ikke mærket, at Karl og Julie elsker hinanden?

Agenten. Du forsørder, Du forplumper mig. Kone, Kone!

Fruen. Du har altsaa mærket det?

Agenten. Jeg — vist vist — jeg har mærket, for, seer Du, jeg lægger Mærke til alting; for der undgaaer ingen Ting min Opmærksomhed. Men, mener Du, der virkelig skulde være noget om? for, seer Du, i saa Falb, blev Capitain Ninke nok ikke i godt Humeur, og regnede os det nok ikke til det beste; og

var i Stand til at rykke ud af min Handel de Capitaler, som han der har staende.

Fruen. Seer Du, at Du burde have været mere aabenhjertig mod Din Kone, og sagt hende for, at Julie havde Formue.

Agenten. Maa — ja men saa reent er det dog ikke. Det har endog forekommet mig, som om Rinke nok saa meget havde Die paa den ostindiske Wildkat, Sophie, som paa Cousinen, og det er falden mig ind, at han selv nok kunde have ønsket, at der blev et Par af Karl og Julie.

Fruen. Begriber Du ikke, at han ikke givter sig med en stakkels Pige, som ingen Penge har, men med Grunkerne! Den anden var god nok for Karl. Det er reent, at det er hans Plan.

Agenten (efter at have grundet.) Det er reent, at det er hans Plan. Og en god Plan; i Sandhed en fornuftig Plan. For alting, den maae ikke forstyrres. For, Sophie er ogsaa en god Pige, hun fortjener en god Mand, som Karl er; og Karl havde saa ikke føst sine tanker til Julie, dersom han havde vidst, at hun havde Penge, og at han der gif Onclen i Beien.

Fruen. Du bifalder hans Plan. Leve Grammer og Soren Matthiesen! men hvad gjør man nu?

Agenten. Ja, hvad gjør man nu?

Fruen. Hindrer det? ikke?

Agenten. Hindrer det? Ja ja hindrer det, det

forstaer sig. Jeg gaaer strax hen til Julie og til Karl. Ja det er sandt, Karl er her ikke endnu. Han kommer ridende; han havde Affairer endnu paa vort Comptoir at besørge. Men Julie, ja ja, jeg siger til Julie —

Fruen. Hvad siger Du saa til Julie? —

Agenten. Ja, ja, jeg siger — nu ja, hvad synes Du, jeg skal sige til Julie?

Fruen. Ingen Ting. Du er jo en Mand af saa Ord, og som taler kun der, hvor det behoves, og kan gjøre Nytte. Men gaa, kald paa Sophie, veed hende komme ned til mig.

Agenten. Ja, ja. Sandelig, jeg er dog lidt i Forlegenhed; for, om man stodte Capitain Rinke for Hovedet, og han saa drog sine Capitaler ud. Jeg veed nok, hvad jeg skal sige, og naar, og saa det gør Effect, veed jeg; men Du kunde dog nok ogsaa sige mig, hvad, Du synes, jeg skal sige til Sophie.

Fruen. Intet. Kun at hun kommer herop.

Agenten (gaaer, men kommer tilbage.) Men naar saa Capitain Rinke kommer! hvad skal jeg saa sige til ham? han veed nok, jeg er en Mand af saa Ord, og som taler kun der, og saa, at det kan gjøre Effect; men — jeg er dog rigtig bange, at jeg ikke veed, hvad jeg skal sige, om han kommer i det samme,

Tredie Optin.

Fru Detri assene.

Den arme Capitain, som gjor den lange Reise,
 for at faae en lang Næse og en Kurv; og en Kurv af
 sin egen Myndling! og den arme Julie! og den arme
 Karl, som skal være i den Angst, for at see al deres
 Lyksalighed kastet overende! og den arme Sophie, som
 i det mindste ikke havde gjort Karl til sine Ønskers
 Maal! Og de arme Syndere tilsammen! — Der vil
 blive en Elendighed, og en Angst, og en Betuttelse,
 og hemmelige hjertebrækende Breve, og en Rænkes-
 smidden, og en Minering og Contraminering. Og
 med alt det — kan jeg ikke være bedrøvet, hvor gjerne
 jeg vilde. Det bliver en Roman, en virkelig ordent-
 lig Roman; for, til Slutning faae dog de hinanden,
 som bør have hinanden. Hvor meget jeg endogfaa har
 ønsket det, har jeg dog albrig oplevet at være Dienvid-
 ne til nogen af disse rørende, og øengstende, og bedrø-
 velige, og fornoielige Situationer, som der kunde scri-
 ves en allerkjørreste Bog om. — Det skal jeg da, Hims-
 len seee Tak. Jeg skal spille en Rolle med. — Ja
 men hvilken! — Nu ledig skal jeg ikke være. Jeg
 skal ikke forðærve Legen. Jeg skal have Fingrene med
 i Spillet; og naar altting er paa det galeste, saa skal
 jeg mage det faa, at de allesammen skal blive lyksalige.
 — Og hvorledes det da? — Hvorledes! — (grunder.)

— Nu, nu, det finder sig. Der er Sophie — Hun er ikke skikket til at være ret ulykkelig. Men hun hjelper til at gjøre de andre det, og siden at gjøre dem lykkelige igjen. O, det gaaer nok.

Fjerde Optrin.

Sophie. Frue Detri.

Sophie. Nu, himlen skee Tak, De seer dog lidt fornøjet ud. Der kommer den gode Agent, og efter at have ladt os vide, at denne Dag skalde være os alle sammen den lystige Glædes Dag, da vor kjære Capitain Rinke saa uventet kommer hjem, saa seer han ud, som om det var vor Frue Dag i Faste.

Fruen. Men Pige, det er ogsaa en meget ulykkelig, og med alt det en meget lykkelig, o ja ja, en lykkelig-ulykkelig Dag.

Sophie. Lykken synes at have havt en synderlig voldsom Virkning paa Dem og Agenten.

Fruen. Den synes at have gjort os forrykte, ikke saa?

Sophie. Siden De saa vil.

Fruen. Det vil være vor Skjebne alle tilsammen, naar jeg siger Dem et Ord.

Sophie. Vi med det Ord. Jeg vil gjerne være glad, men just ikke gjerne galere af Glæde, end jeg ellers er.

Fruen. Og dog maae De vide det. — Der vil

møde Der alle sammen stor Sorg, megen Bedrøvelse,
mange Taarer.

Sophie. Men jeg møder det altsammen med
en Rustning af godt Lune, og god Willie, og Latter.

Fruen. Den Latter vil hurtig forgaae Dem.
Saasnart Capitainen nu kommer igjen, saa skal I giv-
tes begge to.

Sophie. Nu det er bedrøveligt; men den Sorg
pleier man dog at holde ud. I det mindste kommer
det ikke gjerne saa strax.

Fruen. Ja, men Julie, som ikke vidste andet,
end at hun var et fattigt Barn, opdages nu at eie
store Midler.

Sophie. Virkelig! — dersom det er saa — ja
vist, Penge skal være nogle farlige slemme Nogen, som
gjør meget ondt i Verden; men ogsaa den Ulykke hol-
der hun dog vel ud. Jeg er saa ondstabsfuld, at jeg
vil hoppe af Glæde, om det er sandt.

Fruen. Det vil De ikke, naar jeg siger Dem,
at de ulyksalige Penge har gjort, at Capitain Ninke
har udseet hende til Brud for sig selv; og De veed,
bedre om muligt, end jeg, at hun og Karl elsker hinan-
den, og blive meget ulykkelige, dersom de rives fra
hinanden.

Sophie. Det, De der siger, Fru! — — o
men nei, det er der ikke — det kan der ikke være no-
get om.

Fruen. Min Mand har selv en stor Deel af hendes Formue i sine Hænder. Capitainen, som af hendes Fader var sat hende til Formynder, har selv overgivet ham den, inden han reiste, men under Vilkaar, aldrig at tale til noget Menneske derom. Det har han heller ikke, førend jeg usforvarende er kommen over det.

Sophie. Nu vel. Jeg har selv havt nogen Anledning til at formode, hun ikke var saa bar. Men —

Fruen. Han vil givte sig med hende og hendes Penge, siger jeg Dem — De kender min Mands Laus-hed. Capitainen har selv skrevet ham det til. Men mere endnu. Han har et andet Parti for Karl, for den arme Karl, den arme Julies Karl. Dem, Sophie, har han bestemt Karl for.

Sophie. Det er ikke sandt. Nei nei, det er ikke sandt. Og var det, saa har jeg ikke bestemt mig for det Parti. Men nei, det har ikke Capitain Ninke, det har min edelmodige Belgjører ikke funnet. — Han, som anvendte den største Deel af, hvad der den Gang i Verden var hans, paa at redde min Fader i Indien fra de Ulykker, som han der uskyldig var bleven ind-viklet i; og derpaa, da min Fader strax efter døde, los vede ham paa hans yderste at være hans Datters Ben, som han havde været hendes Faders — han, som vi og alle kjende for den velgjorende Mand, der saa gjerne gjorde hele Verden lykselig — nei han kan ikke saa-

ledes ville misbruge den Magt, hans Godhed havde givet ham over mig og Karl.

Fruen. Nu; men Karl er ved hans Godhed et godt Parti, og en brav ung Mand. Vogt Dem vel, at De ikke tager for afgjorende en Beslutning. Julie faaer ham saa ikke. — Der er Julie. Jeg overlader Dem, at underrette hende. Jeg maa tale et Par Ord med min Mand, forend Rinke kommer. — Nu godt Mod! Det gaaer nok godt. For alting lad ikke Rinke strax mærke, at man sætter sig mod hans Planer. Lad see, De er fornuftig. (gaaer.)

Sophie (allene). Fornuftig! sy! skulde jeg her være fornuftig? Det er skammeligt, det er affydeligt, at være fornuftig, naar man seer saadant af dem, der skal gjelde for at have Fornuft, ja endogsaa Edelsmodighed og Godhed. Jeg vil ikke være fornuftig; gal, splittergal vil jeg være.

Femte Opelin.

Julie. **Sophie.**

Sophie. Hør, Julie! Fru Detri fortalte mig noget, som endtes med, at hun bad mig være fornuftig.

Julie. Det torde behoves. Agenten — —

Sophie. Har sagt Dig, at Du eier, jeg veed ikke, hvor mange Penge —

Julie. Og har sagt det med en Alvorlighed —

Sophie. Saa Du ikke kan andet end troe det.

Jeg veed nu ikke, om det har gjort Dig mere eller mindre fornuftig, end Du var.

Julie. Vist mindre. Jeg er saa forvirret. — Han siger, han er en Mand af saa Ord. Jeg har imidlertid ikke funnet fattet Meningen af det meget forstyrrede Dsi, som han begyndte paa.

Sophie. De have alle en Skrue los. Jeg vil ikke være klogere. Siden Du nu er bleven riig, vil Du da ikke være saa god, at laane mig alle Dine Penge — eller give mig dem?

Julie. For den Lykke, jeg skulde vente mig af dem, heller end gjerne. Hvortil ellers?

Sophie. Jeg vil betale Capitain Ninke alt det, jeg skylder ham. — Jeg veed ikke, hvor meget det egentlig er i Penge, for hvad min salig Fader og jeg selv har kostet ham; men til at betale ham den Glæde, som den Godhed, Belgjørenhed og Fortreffelighed, jeg troede at finde hos den Mand, har givet mig, der udfor dres overmaade meget.

Julie. Jeg forstaaer Dig ikke. Den Godhed, Du troede at finde hos ham?

Sophie. Nu! Agenten har altsaa ikke sagt Dig alt. Ja troede. Troe Du, gode Pige, aldrig paa saadanne Chimærer, som Godhed og Belgjørenhed.

Julie. Din Lystighed øengster mig. Hvad vil Du sige?

Sophie. Som sagt, lad mig faae dine Penge.

Jeg betaler Rinke dem, og saa er jeg ham qvit, og Du med; for, saalænge Du har dem, maa Du ikke tænke paa Din Karl.

Julie. Agenten syntes at slæae paa samme Stræng.

Sophie. Dersom det ellers ikke er Logn, saa har han lagt Dolgsmaal paa Din Formue, blot for at ingen skulde lægge an paa at stikke ham ud, siden han har bestemt dig og dine Penge for sig selv.

Julie. Det er jo lystigt. Men den Opdigtselje er ikke god. Den passer for lidt med hans Character, til at have mindste Skin af Sandhed.

Sophie. Det er heller ikke andet end Opdigtselje, Nei nei, det er tosset, det er dumt, at bilde sig ind, at den Mand skulde — — — Imidlertid har han dog skjult, at du havde Formue.

Julie. Og nu kommer han her — vi skal møde ham. O Sophie! at jeg skulde blive bange for at gaae ham i Mode; Thi, om det nu var sandt! om —

Sophie. Om det var! — O, men for dig er det jo dog ingen Sag. Naar man er riig, saa er man aldrig undseelig. Meer behøver du ikke. Men jeg som ikke er riig, hvorledes skal jeg bære mig ad, med at sige ham, at jeg, aldrig i Evighed, kan opfylde hans narriske Plan.

Julie. Hvilken Plan skulde da du opfylde?

Sophie. Det er sandt. Du veed det ikke,

O, men jeg maa see ad mig selv. Det maa klæde mig artigt at spille Tragedie. Thi som sagt, den hele Historie er blot naragtig. Dig skal Hr. Captainen selv have, men din Karl har han den Godhed at overlade mig.

Julie. Bedre og bedre. Det er altsaa den hele Sammenhæng. Men du spøger, kæreste Sophie! hvorledes skal jeg forstaae dig? Han kommer. O, saa inderlig vi lœngtes efter ham, med hvad Ansigt skal vi dog nu modtage ham?

Sophie. Med det gladeste af Verden. Vi have jo besluttet, ikke at troe et Ord af, hvad man vil indbilde os.

Julie. Og naar han saa selv bringer os ud af Drømmen?

Sophie. Saa — Men jeg vil vide, hvad jeg skal øengstes for, førend jeg øengster mig. Min Belgører var han, det er vist; derfor skylder jeg ham ubetinget Taknemmelighed, og den vil jeg vise ved at tage mod ham uden Mistro, med uforstilt Glæde. — Og skulde han — nu, men jeg har klogelig besluttet, at jeg ikke vil speculere, slet ikke være fornuftig, som de vil, vi skal. Troe mig. Fornuften er en Dosmer. Hjertets Drift vil vi folge. Den bor efter alt, hvad vi virkelig kiende til Captain Rinke, kun være Taknemmelighed, og glad Tillid til, at han ikke kan have lagt nederdrægtige Planer.

Julie. Et Hjerte som dit, gode Sophie, er sikkert ogsaa en bedre Veileder, end en Fornuft, som skal gaae frem efter saadanne Underretninger.

Sjette Optrin.

Agenten. Karl. De Forrige.

Karl. Nei, nei, Hr. Agent! af hende selv vil jeg vide min Skjægne. Julie! Julie! Er det sandt, er det muligt, at du staaer i Twivl, at du ikke vil bestemme dig, uden først at forsøge din Formynder; som allerede skal være her, om han vil afstaae fra den Fordring, han skal gjøre paa din Haand?

Agent. Min Herre! Jeg er Kjøbmand, er jeg. Jeg taler ikke, uden hvad jeg veed, og hvad jeg bør, og naar jeg bør, og saadan, som jeg bør tale. Mit Ord er ogsaa saa godt, som rede Penge. Det veed alle gode Huse, og det er ogsaa noget, som hele Verden veed, og tilstaaer. Derfor, seer han, er det en Fornærmelse, naar han vil twivle om, det er sandt, hvad jeg siger. Tilmed er han vel min Associé, men han er dog ogsaa Commis paa mit Handels-Comptoir, er han. Og naar jeg nu siger, at Tomfru Julie eier en Capital af Tre og Firsindstyve Tusinde Firehundrede Rigsdaler i det mindste, saa skal han troe mig; og naar jeg siger, at Julie er en fornuftig Pige, som i Henseende til, hvad der kan være dem imellem, vil spørge hendes Formynder ab, og sondere hans Tænke-

maade, helst siden han, Hr. Captain Rinke nemlig, selv har gode Tanker til Julie, saa skal han ogsaa troe mig, og dermed basta.

Karl. Hun eier en Capital, siger De — og det opdager man i det Dieblik, Captain Rinke kommer!

Agent. Fordi man ikke havde Tilladelse til, for at bløse det ud, og derved sammenbløse alle de unge Herrer, som intet har, og som behove meget.

Karl. Vel, Hr. Agent! meget vel! meget forsigtigt. — Julie! Julie! o da det er Sammenhængen, saa har du Net, ganse Net. At der var en Pengesum med i Spillet, havde Hr. Agenten fortjet for mig, da han sagde mig, at du ikke vilde tale med mig, se rend du først havde talt med din Formynder. Tak, Julie, for den Godhed, du vilde baaret for mig, der som ikke denne Formue havde gjort en pludselig Ende paa vor Forbindelse.

Agent. Ja, ja! en Ende paa deres Forbindelse. Ja. Det vidste jeg nok; De er en fornæstig ung Mand, er De. Naar De bare faaer lidt Tid til at fatte Dem. Ja vist, ja. Det er smukt, at De saadan selv indseer det. See, nu er altting saa lige frem, ligesom Deres fælles Ven og Begjører, den kjære Captain Rinke, vil have det. See nu faaer han uden videre Omstændigheder Julie, og De, De faaer Tomfrue Sophie, ligesom han selv havde betænkt

det. Kom nu fjont, og gaae med op paa Salen, for nu kommer han ret strax. Hører De, alle sammen!

Julie. I dette Dieblik, Hr. Agent, er ingen af os i Stand til at lade os see —

Agent. Kan ogsaa saa være — nu ja. Jeg tor ikke bie. Jeg maa være der for at tage imod ham. Jeg skal sende, saasnart han kommer.

Syvende Optrin.

Karl. Julie. Sophie

Julie. Kjæreste Karl! du seer saa vildt ud af Dine! det, Agenten der sagde, om det ogsaa var sandt — —

Karl. Bor vel fornsie mig? Ikke! du er bles-
ven riig; det var jo ondskabsfuldt af mig, om jeg ikke blev herteglad over Opdagelsen af din Lykke. Høgst siden jeg er Kjøbmand, kan det vel ikke feile, at jeg anseer intet for Lykke, erkjender ingen anden Gud, end Penge.

Julie. Som om jeg ikke kjendte Dig. Har jeg engang ytret Twivl om, at Du kunde have vidst noget om den Formue, der skal være i Agentens Hæn-
der, og høre mig til, siden Du er hans Associé.

Karl. Skulde det allerede betyde en Smule Twivl? —

Sophie. Da Agentens Godhed har omsider forberedt os paa Capitainens Tilbagekomst, ved at be-
Prams Skrifter, 4 Deel. (26)

troe os hele denne herlige Plan, saa har vi, efter modent Overlæg, besluttet, at vi vil aldrig bruge mindste Smule Fornuft.

Karl. En god Beslutning.

Sophie. Men derfor behøver De just ikke og saa at være en Nar.

Karl. Og hvad siger da den Fornuft mig, som De ikke vil bruge?

Sophie. Lad see!

Karl. Siden jeg aldrig i mine Breve til min Belgjører, og vor fælles anden Fader, og heller ikke til nogen anden, før har talst om vor Forbindelse; men smigret mig med, at, naar han kom, skulde den blive hans eget Ønske og Forslag, saa er nu Fornustens lydelige Bud til mig: vær en slet Karl, og gjæld i alles Nine for en slet Karl. Den Julie, som Du saae paa med Ligegyldighed, saalænge Du ikke vidste, at hun havde noget, skynd Dig, da Du nu veed, hvad hun veier, at fange hende. Den Mand, som Du skylder altting, som fra Din første Ungdom har overvældet Dig med Belgjerninger, troede at have erhvervet sig Ret til hendes Hjerte og hendes Haand. Da han har anvendt det meste af sit eget paa Belgjørenhed mod Dig og andre, saa vilde Julies Formue derfor været ham en fortjent og billig Erstatning. Røv den og al den Glæde fra den godhjertige Daare, og lee ad ham, om han veener sig derved.

Sophie. Det er overmaade fornuftigt.

Julie. Karl, Karl! hvad er det for Billede, Din Phantasie der maler Dig for! og en Forbindelse, som vore Hjertter intet Dieblik bebreidede os, skulde den ikke kunne betragtes ogsaa fra en Synspunkt.....

Karl. Ganske vist. Den var uskyldig, bygget paa gjensidig Agt, vilde været bifaldt af alle, som kendte os. Men det opdages, at den ikke kan bestaae, uden at jeg skal blive min ødle Belgjørers Røver, og hans Lykkes Morder. Nu siger Fornuften ligesaa tydelig: siden den Pige, Du har sat Dit Hjerte til, befindes i den Forbrydelse at eie en Formue, som hvenken hun eller nogen for vidste af, og som for hende intet Værd har, saa skynd Dig, forlad hende; overgiv hende til den Elendighed, at have mistet i Dig alt, hvad hun satte Pris paa, og den, at see sin Elsfer at være trolos. Hele Verden vil foragte Dig som en trolos Skurk, og en dum Nar; men Du opfylder Din Pligt, og Julie hensørger sit Liv, i den Mands Arme, som hun evig skulde elsket som Belgjører og Fader.

Julie. Karl! hvor ulykkelig Du end der maler vor Stilling, hvor hjelpelös — for jeg seer heller ikke nogen Udvei; o Karl, saa har jeg dog aldrig elsket Dig saa inderlig; og mit Hjerte siger mig, vi skal alligevel begge to blive lykkelige, uden at behøve at blive utaknemmelige mod vor Belgjører.

Sophie. Sagde jeg ikke, at Fornuften er en

Erkedommer! det er jo Pølsesnak alt det, den der har dicteret Dem. — Seer De, der staer Julie, efter alt det, De saa klart har sat ud fra hinanden, forladt af Dem for bestandig; og endda synes hun ikke saa reent utrostelig. De gør mig ikke den Ere at huske paa, at siden De ikke maa faae Julie, har jeg jo efter Plasnen den Ere, at være Herrens Brud. Naar nu Julie trøster sig, og jeg erstatter Dem Deres Tab, ved at overlade Julie til Capitainen, saa er jo altting i Orden.

Karl. Gode Sophie. Som vi ikke vidste, at jeg — at ingen kunde erstatte Dem Deres Tab.

Sophie. Tornustige Tosser! Som om gode Mennesker skulde kunne gjøre hinanden ulykkelige: eller som om vi ikke vidste, at Capitain Rinke er en ædel Mand!

Ottende Scene.

Fru Detri. De Forrige.

Fruen. Born! Born! Capitain Rinke er her. Han forlanger ganske vist strax at see Jer. Men det er, som jeg formodede. I har ikke faaet Tid endnu til at sætte Jeres Sind i Rolighed.

Julie. Bedste Fru Detri!

Fruen. Jeg seer det. Jeg begriber det. Arme gode Julie, og min brave Karl! O det lyser ham ud af Vinene, hvad han har for en Kamp at udstaael

Men jeg har ogsaa allerede udtænkt en Intrigue. O! — det skal lykkes, det skal, siger jeg Her; men det fordrer Tid, og jeg vil faae meget med Her at gjøre; for der er meget for Her at udstaae, o meget, meget! O jeg er saa glad; for det skal alligevel til sidst falde godt ud. — Men nu, hurtig, pakker Her af Veien for det første, til I faae fattet Her; for han er herlige paa Timen.

Sophie. O jeg vilde dog saa gjerne see ham, saa gjerne springe lige hen i hans Arme. — Men nei! jeg kan dog ikke strax sige ham, at jeg ikke vil have hans Julies Karl.

Fruen. Nu saa gaaer Her Wei, hvis I ikke vil forberede Alting. — Men i Nærheden, saa jeg kan faae Her sat.

(De gaae.)

Niende Optrin.

Fru Detri allene.

Fruen. Dersom de blev; dersom han seer dem og de ham, og de kommer til at tale med ham — saa var det ikke umueligt, at han fandt sig i alt, lod Karl faae Julie og alle hendes Penge, og saa var hele Eventyret ude. Ja hvem veed? — for i Grunden er det, vi antage for hans Plan, blet en rimelig Gjetning — maa skee lod han sig selv noie med Sophie. Men det blev da alt for ligefrem. Det blev en flau Roman, ingen Tint at gjøre en Bog af. Nei de skal blive

lykkelige; men det bliver dog ingen tilgavns, uden først at have ret prøvet Gjenvordigheden. — Der er han.

Tiende Scene.

Gru Detri. Capitain Rinke. Agent Detri.

Rinke. De Kaptasker! faae de mig ikke ordentlig til at løbe efter dem, det første jeg kommer ind ad Dørren. Paa Salen var de ikke; jeg seer dem jo heller ikke her. — Nu, men saa finder jeg Dem igjen, gode gamle Veninde. Skulde jeg behøve at sige Dem, at jeg er glad, ret hjerteglad, ved at see Dem igien.

Sruen. Havde ikke min Mand været saa forsiktig, at give mig et lille Nys om dette kjære Mode, saa havde jeg i dette Djeblink vist ikke som nu været i Stand til at sige Dem et hjerteligt Velkommen. Jeg havde med et Skrig ligget afmægtig og maaslos imellem Deres Arme.

Rinke. Brav, brav! stedse den samme. Det havde blevet en lille Romancene, som de, De lige fra Ungdomsdagene holdt saa forfærdelig af. Ja her har De mig igjen, den samme Klodrian, som jeg var, med Følelse for ingen Ding, uden at lee og see Glæden om mig; kold og plump, som Tanden; endnu den, der stedse farer buus til, uden at side Omsvøb, og for alting ikke Romanvæsen. — Men her staar Frokostbordet! siden jeg endnu ikke kan faae fat paa enten de kjære Tomfruer eller Sieur Karl engang, saa lad os

faae sat paa Frokosten. sætter sig, skænker, spiser. — De, min gamle Ven, er ogsaa den samme; bestandig Manden af faa Ord.

Agenten. I det ene Ord: Velkommen! som jeg har sagt, og som jeg af Hjertet gjentager, indbefatter jeg meget, ret meget, overmaade meget, f. Ex. Takssigelse for alle Deres jevnlige, og ligesaa behagelige Breve, hvilke jeg stedse prompte, med Duplicater og Triplicater hver Gang har besvaret; ligeledes Tak for hvad De har tænkt paa os og paa gammelt Venskab og gamle Tider, hvor De siden har voeret — — —

Rinke. Godt godt, jeg forstaaer en heel Deel af, hvad der kan indbefattes i det ene Ord; men jeg forstaaer nu ikke at fatte mig saa umaneerlig fort. — Jeg springer heller reent over, hvad der forstaaer sig selv. — Seer De; hvad der har holdt mig i Indien i hele sex Aar, isteden for eet eller to, veed De alt. Men det veed De vel ikke, at det kan hende, jeg reiser til Indien igjen i Aften.

Fruen. I Aften?

Agenten. Til Indien igjen i Aften? — ja ja — tilbage i Aften til Indien! det vil sige, tiltræder en Tilbagereise ad Indien til! men det endnu denne Aften Mandagen den — — —

Rinke. Eller endog til Middag. — Seer De nu; min Myndlings Pengesager, og mine egne, ere i Deres Hænder. Jeg kjender Deres Noiagtighed og

Erlighed. For den Sags Skyld behøver jeg ikke at opholde mig noget Minut.

Agenten. Deres Conto er opgjort til Gaars Datum. Jeg har her en Copie; der er til Deres Fa-
veur, Fem og tyve — —

Rinke. Godt, godt. Dersom jeg nu finder,
hvad der for Resten skulde holde mig her, efter mine
Ideer, saa bliver jeg; hvis ikke — hvad skulde jeg
da her?

Fruen. Men strax! Hvad De forstaaer ved
det, der for Resten skulde holde Dem her, veed jeg
vel sagtens ikke. Men det være nu, hvad det vil, saa,
om der skulde være noget i Veien, lod det sig vel jvne.

Rinke. Ja naar det det gjorde; men for det
meste vil man i saa Fald, at man skal gjøre Omveie;
og dem lidet jeg nu ikke. — Utsaa ogsaa nu lige til
Terten: De to Pigeborn er jo gode Piger? Indianes-
rinden min lille Sophie kjender jeg bedst. Det er kun
fire Aar siden jeg lod hende gaae hjem. Hun var vel
kun 14-15 Aar, men jeg er vis paa, hun var, hvad
hun bliver. Barn! o ja; men saadan, som jeg haas-
ber til Gud, hun vil blive det til den anden Barn-
doms Dage.

Fruen. Og naar De lærer at kjende Deres Ju-
lie. Den Kones Charakter og Talenter, under hvis
Bestyrelse hun blev opdraget derude paa Landet i alt,

hvad der gjor et Fruentimmer' elseværdigt, er Dem
Borgen — — —

Agenten. Og siden hun døde, saa veed De, saa
har min Kone i det sidste Aarstid selv givet Julie sin
fuldkomne Uddannelse, og det en Uddannelse, saadan
en Uddannelse, til at blive saaledes uddannet, at —

Rinke. Hvor de Døse ogsaa blive af! Nu ja,
de veed jo ikke, jeg er her; og i Grunden er det maa-
ske ret vel, at de endnu ikke er' her. — Karl, som
ikke mindre ligget mig paa Hjertet, spørger jeg ikke om.
Jeg har seet saa meget af hans Breve, og af hans
Handlinger, og alle vores Handlende have sagt mig om
saar meget, at jeg i Henseende til ham er fuldkommen
rosig. Men Pigerne — — nu ja. Min Plan —
jeg veed ikke, om jeg har i mine Breve udtrykt mig saa,
at jeg skulde behøve, at forklare mig videre. Jeg kom
ung i Vei, og har siden flakket om for det meste. Jeg
er hidsil Pebersvend, vel ikke udlevet, men dog gam-
mel nok til at høre med under den kjedsmellelige Be-
nævnelse, og til at finde det rimeligt, at en elseværdig
ung Pige, som jeg gad valgt, slaacer Brag paa mig.
Jeg er ikke dum nok, til at kunne tage hende det ilde op;
men — nu ja, De kan lee ab mig, det er ogsaa natur-
ligt — jeg gad ikke gaae omkring decoreret med en Kurv.
Kan jeg vente den, saa — Farvel! saa reiser jeg til
Indien igjen, og skraber flere Penge sammen at remit-
tered herover til Betaling for Kurven. Nu True, De

maa formodentlig bedst vide det; siig mig nu reent ud, er' de to gode Piger frie endnu? De seer, jeg er fattet paa Alt, og ingenlunde findet at vilde tvinge nogens Tilbørselighed.

Fruen. Derpaa kan jeg have den Fornosielse at svare Dem, som jeg holder mig forvisset om, ganske efter Deres Ønske. Egentlig er' de begge frie. Ingen af dem har nogen Forbindelse, som er Deres Hensigter i Beien.

Agenten. Det kan De være vis paa, Hr. Captain! for min Kone har havt Die med dem; og jeg — for jeg lægger Mærke til altting — jeg siger Dem det samme —

Rinke. Egentlig, siger De. Det betyder da vel saa meget, som, egentligst har den ene af dem en Forbindelse.

Fruen. Nu, jeg siger Dem, Julie er frie. Om Karl skulde have gjort noget Indtryk paa Sophie, eller Sophie paa Karl — eller begge paa hinanden — saa veed vi, at det var ikke i det mindste mod Deres Plan.

Agenten. Saaledes er det. Seer De, uagtet De skrev aldrig reent ud desangaaende, saa behovedes det heller ikke; for naar man har Menneskekundskab, og lægger Mærke til det, der er at lægge Mærke til, det vil sige, naar man er opmærksom, saa, om en anden aldrig lader sig mærke med sin Mening, som dog

De gjorde, saa kommer man dog paa Spor, og saa paa den Maade, er det umuligt at komme paa et urigtigt Spor.

Rinke (som først blev kjendeligen forvirret, fatter sig, og rober nu en ligesaa kjendeligen vaatagen Lustighed.) Jeg undrer mig kun over, at De ikke lee ad mig. Enhver Frier, og især en Pebersvend, der frier, er dog sikkert lig en narrisk Figur. (leer.) Jeg syntes, det var saa ligefrem; og da det nu kommer til Stykket, og det som mere er, da — som De bemærker — alting synes at gaae netop efter mit Ønske, staarer jeg ikke da der, som en arm Synder!

Fruen. Jeg vædder det vil ogsaa blive Tilsædet med Deres Julie. Uagtet jeg veed vist, at hun elsker Dem, saa da hun vel ogsaa formoder —

Rinke. Skulde hun det — skulde hun ogsaa være forlegen? — Hør Frue! isteden for, at jeg nylig længtes — i Grunden gjør jeg saa endnu — efter de gode Børn, saa troer jeg nu, jeg løb min Vei, om de kom. Jeg beder Dem, gaae, sog dem op. Siig dem ingen Ting; men hold dem borte, til jeg faaer studert mig lidt ind i Frierrollen.

Fruen. Evig den samme pudseerlige Patron. Men undseelig! bly som en Landsbypræsteson, der er buden til Bords til Herremandens. En Frier bør dog egentlig være næsvis som en Hofjunker. Men siden De saa vil —

Ellevte Optrin.

Agent Detri. Capitain Rinke.

Rinke. Førend jeg begyndte ret paa at frie, havde jeg ikke gjort mig det rigtige Begreb derom.

Agenten. Nei nei! det maa være vanskeligt nok; der skal tales, og handles ganske anderledes, end naar man for Exempel opgør en Conto, eller forfatter et Certepartie og — —

Rinke. Jeg finder det saa vanskeligt, at forfatte Certepartiet til den Seilads —

Agenten. Til den Seilads! — ja ja den Seilads; ha ha ha — den til Brudestammelen.

Rinke. At jeg begynder at frygte, jeg gjorde bedst i, ikke at indlade mig i den Handel.

Agenten. Ja, ja! den Handel! — Den lader sig rigtignok ikke assurere, gjor den ikke.

Rinke. De er en ørlig Mand.

Agenten. Nu ja! for er jeg ikke en ørlig Mand, saa var jeg jo en Skjelm.

Rinke. Og sjondt det er ikke saa rigtigt med, at De er en Mand af saa Ord, som De siger — —

Agenten. Ikke det? det skulde De ikke sige, skulde De ikke. For havde jeg Tid, skulde jeg med tusinde Exempler bevise, at —

Rinke. Men saa er De rigtignok taus, holder

hemmeligt, hvad der bør holdes hemmeligt, og taler
kun om det da, naar De har Lov dertil.

Agenten. Nu ja! men ikke en Mand af faa
Ord!

Rinke. Hvad jeg nu siger Dem, maa De ikke
tale om førend i Morgen.

Agenten. Ikke førend min Dødsdag, om det
er Vilkaaret! vil sige; naar De bestemmer, og fordrer —

Rinke. Jeg reiser nok til Indien igjen i Aften.

Agenten. I Aften? at sige, tiltræder i Aften
Tilbagereisen? Men —

Rinke. Vinden er gaaet om ad Sydost. Der
ligger i Sundet en Østindiesarer, som gaaer af i Af-
ten; med den sætter jeg ud ad Bengalens igjen.

Agenten. Men er det Alvor? det, nei! det
gaaer ikke an; det er umuligt. Hun kan ikke blive
færdig.

Rinke. Hun skal heller ikke. Hør mig nu kun.
De forstaae mig siden, naar De faaer Stunder at
overlægge, hvad jeg siger; og da vil ogsaa De fatte at
jeg har Ret. — Imidlertid har jeg en umodstaaelig
Lyft til at see de kjære gode Born. Tale med dem, det
nytter til ingen Ting. Man har fattet et galt Begreb
om mig. Det vil kun gjøre ondt, om jeg skulde tale
med dem. Afskeed er ogsaa til ingen Nytte. Men
see dem, uden at sees, uden at kjendes, maa De hjel-
pe mig til.

Agenten. Nu ja; det vil jeg gjerne, ja; men uden at sees! — for naar De skal see de unge Mennesker, saa maa jo dog de unge Mennesker kunne see Dem igjen.

Rinke. Det lod sig dog nok gjøre.

Agenten. Og uden at kjendes! O ho! veed De, hvad Sophie sagde for lidt siden, da jeg fortroede dem, at det kunde haende sig, De kom, og hun troede, De kom til Søes herned.

Rinke. Nu!

Agenten. Hun vilde gaae op paa Salen, sagde hun — og det gjorde hun ogsaa, og det som en Bind — og saa skulde hun kjende Dem, sagde hun, en heel Miil borte.

Rinke. Det sagde hun? — De veed altsaa, jeg er her?

Agenten. De vente, De kommer maaske; men til Søes.

Rinke. Da jeg kom, bragte en Omslober nogle paaklaedte Vorfigurer herind, og vilde lokke mig til at see dem. Lad mig faae fat paa ham.

Agenten. Gjerne. Kun fatter jeg ikke.

Rinke. Nu; kun skal mig ham fat, lad ham komme herned! Her, har Deres Kone lovet at sørge for, der ellers ingen skal komme.

Agenten. Wel vel. Siden De saa vil,

(gaaer.)

Tolvte Optrin.

Capitain Rinke allene.

Det var den første Gang i dit Liv, min gode Rinke, at du ikke gik buus paa, som Bukken paa Havresækken; hvorfor sagde du ikke ligefrem din Mening til den kjære Sophie? ligefrem: jeg vil have dig til Kone, for du holder af mig, og jeg af dig. Hvor man dog der har misforstaet mig! hun ogsaa! Og saadan Tillid havde du til dig selv, at du reiser ligefra Bengalen til Bellevue, for at komme efter, at du er en Mar! Det er latterligt, ikke andet end latterligt. — Nu saa lee da gamle Dreng! — (Pause.) Men hun bliver lykkelig; thi din Karl er jo en brav, en meget brav Dreng! og blive selv lykkelig ved at gjøre hende lykkelig, var dog jo alt det, du vilde. Det skal du — det skal hun blive. — Men reise to tusinde Mile for at saae en Kurv! — Lee dog, Pebersvend, af din Taabelighed! lee, men skynd dig godt, at ikke ogsaa hun skal lee ab dig! skynd dig, at de ikke skal blive i den Formening, at det var for dig selv, du bestemte Julie og hendes 80000 Rdslr. — den Julie, du troede at opdrage for din flinke Karl. — See dem maa jeg dog. Det var grusomt, om jeg nægtede mig selv at see dem, mit Hjerte saa meget hænger ved.

Trettende Optin.

Capitain Rinke. Agent Detri. Manden,
som viser Vorbilleder.

Agenten. Her er Manden.

Billedmanden. Der gnädige Herr befehlen. —

Rinke. At see hans Billeder. Er' de opsatte?

Billedm. Unterthänig aufzuwarten. In einer
Minute werden sie die Bewunderung des gnädigen
Herrn sich zuzuziehen das hohe Glück haben.

Rinke. Hvad bliver det da for noget, som jeg
skal forundre mig saadan over?

Billedm. Unterthänig aufzuwarten. Nicht nur
der äußen Form nach zur vollkommensten Ähnlichkeit,
sondern indem eine vollendete Abspiegelung der körper-
lichen Züge eine völlige Vorstellung der Seele mit eins-
chliesse, werde ich die Ehre haben Ew. Hochgeborenen
zur vollkommensten Identität alle die Kaiser, Könige
und sonstige allergnädigste Menschenbeherscher, welche
die Völker der Erde jehunder beglücken, oder je be-
glückt haben, alle die großen und göttlichen Schriftstel-
ler oder sonstige Gelehrte, welche die Menschheit jehun-
der aufklären, oder je aufgekläret haben; alle diejeni-
gen, welche das Menschengeschlecht, von dessen bis vor
wenig Jahren bestehenden Kindheit, zur der reissen
Mannheit, welche dasselbe in unserem glücklichen Alter
auf einmal so völlig erreicht hat, auferziehen und bil-

den, oder auferzogen und gebildet haben, unterthänig vorzuzeigen; sonst aber alle bemerkenswerthe Individuen aller Zeitalter aller fünf Welttheile, und — —

Rinke. Godt, godt! nogle faa af disse sidste, hvem han vil; men med Forord; Kommer der, som der pleier, nogen Markatfigur, som han tillægger noget af de Navne, der ikke maae drives Gjæk med, faa staaer jeg dem itu. — Kan han ikke stille dem op i det Lysthuus der henne?

Billedm. (esterat have undersøgt det.) Ein ganz vorzügliches Theater! — Ein Vorhang angebracht — Ist aber bereits da; auch eine verborgene Hinterthüre! Wie hiezu einzig und aufs vortrefflichste eingerichtet.

Rinke. Skynd sig da, og bring det i Stand. Jeg hjälper selv til. Vil De ikke være med Hr. Agent?

(Gaaer med Billedmanden.)

Agenten. Jeg! ja ja; jeg maa nødvendig være med. — Hvad skal jeg gjøre med? — Nu, han vil. — Ellers forstaaer jeg alting. Alting? ja ja, alting, som seadan er til at forstaae. Men hvad dette hører til — ja ja — det forstaaer jeg ikke. Jeg er bange, jeg er bange, det — rabler lidt for min gode Capitain.

(Gaaer.)

Fjortende Optrin.

Fru Detri. Derpaa Julie. Sophie. Karl.

Sruen. Pst, Pst. — Vorke er han. Jeg er dog hjertelig nysgjerrig efter at vide hvad den kjære Ca-
prams Skrifter, 4 Deel.

(27)

pitain har sagt til min Mand, hvad de nu vil have for,
og — om de ikke snart lade de arme Pigebørn falde. —

Sophie (tikker frem mellem Dræerne.) De er borte?

Fruen. Kom kun Born. Baade Capitainen
og min Mand gik deres Wei.

Sophie. O, men endnu engang fortæl os, hvad
sagde han? — hvordan saae han ud? det er en dum Have;
her er ingen tætte Hækker, saa man kunde komme til lidt
nær ved at bekifte ham. — Er han bleven noget maver?
Er han ligesaa munter, som før? Fortæl os dog!

Fruen. Hvilket af alle de Spørgsmaale skal jeg
nu først svare paa?

Sophie. De er' vel gaaet op paa Salen?

Fruen. Formodentlig.

Sophie. Jeg kan ikke bare mig. Paa Der-
ren til Værelset inde ved Siden er der sagtens en
Sprække. Jeg maa dog see ham. Kanske jeg ogsaa
kan høre ham der. Jeg kan ikke begribe, at Æ andre
to tragiske Billedstotter har ikke saa meget Liv, at Æ engang er' nysgjerrige for at see den Mand, vi saa
lang Tid døde af Længsel efter. (Løber.)

Fruen. Raser du, Pige? Jeg maa efter hende,
ellers styrter hun ind til ham, og fordærver Alting.

Gemtende Oprin.

Julie. Karl.

Karl. Julie!

Julie. Din Taushed, Karl! det, at jeg seer dit hele Væsen, ligesom forstenet, begynder at gjøre ogsaa mig modlös.

Karl. Hvad tor jeg, hvad kan jeg sige til Dem, efter den forandrede Stilling, vi to ere satte i til hinanden? Der forekommer mig kun et eeneste Ord, som det nu passer for mig at sige til Dem.

Julie. Saa fremmede er' vi alt blevne for hinanden, at jeg ikke maa hedde Du mere!

Karl. Passer det længer mellem os?

Julie. Men det eeneste Ord, hvad skulde det være for et?

Karl. O, et Ord, Julie, som jeg er saa indelig bange for at udsige, som jeg alligevel maa sige Dem, men som da — haaber jeg — ønsker i det minste — vil knuse mit Hjerte.

Julie. Jeg forstaaer Dig. Men nei, Karl! Du slipper mig ikke. Du kan ikke udsige, og jeg hverken kan eller vil modtage Dit Farvel.

Karl. Det, Fru Detri fortalte os, efter hans egen Mund, har da endnu ikke hævet al Mulighed til at tvivle!

Julie. Nu, hun sagde os, at den gode Captain Rinke vel har i Sinde it givte sig, — men ogsaa, at han finder det naturligt, at han faae Kurven.

Karl. Men skulde han faae den for den Søstersons Skyld, som ogsaa i Julies Nine maatte blive

saa foragtelig, om han heller ikke oposfrede alting i Verden, end skaffede ham et ubehageligt Sieblik? See ikke paa mig, Julie, med den Godhed, og Omhed; styrk mig heller til ret nu, o nu strax, at kunne sige Dig det frygtelige Ord; og saa gaae min Wei, og aldrig see Dig mere.

Julie. Karl, min Karl! Heller vil jeg, om jeg kan, styrk Dig til at gaae ligestrem hen til Din gode Uncle, og sige ham: Pigen elster mig, Uncle! Baade hun og jeg elste ogsaa dig, men hinanden dog lidt mere.

Sextende Optrin.

De Forrige. Fru Detri. Sophie.

Sophie. Jeg fik rigtig nok pillet Hul i Doren; men der var ingen Capitain Ninke. Han er dog vel ikke bleven saa vred, for Sophie ikke lob ham lige i Armene, og takkede ham mangfoldig, for at han dog vilde være saa god ikke at tage hende til Kone, at han strax er reist tilbage til Bengalen?

Fruen. Hvor de dog ogsaa er' blevne af!

Syttende Optrin.

De Forrige. Agenten.

Agenten. Er I omsider der igjen, Børn? Ja, ja. Det er dog vel.

Fruen. Men hvor i al Verden har du ladt Capitainen? —

Agenten. Capitainen — han løngtes, som du sagtens kan begribe, efter jer.

Sophie. Og af bare Længsel reiste han sin Vej hørt fra os os igjen!

Agenten. Ja ja, op at gjennemsee mine Negninger, som jeg flyede ham; ja, ja, mine Negninger, for de ere allesammen indbefattede i hans Conto, som jeg opgjorde til Gaars Datum; og naar man har en saadan Mængde af saadanne Affairer, at gjøre op med hinanden, som vi har havt, og har endnu, — for endnu er da ikke altting til Ende, — saa faaer man andet at tage vare, end lønges, gjør man. Nu sidder han der oppe paa den lille Sal der ovre i Hjørnet, og studerer paa dem.

Fruen. Men han kommer dog snart. Eller (sager Agenten assides.) skulde det ikke være det Klogeste, at lade de Unge, Julie og Karl i det mindste, tage lige til Byen igjen — —

Agenten. Tilbage! ja ja, fornuftigt, meget — — nei tilbage! nei, for altting ikke; behoves heller ikke; for jeg kan sige Dig — nei jeg kan ikke sige Dig, nei, for jeg er en Mand af saa Ord, og taler kun da og — —

Fruen. Men naar han nu kommer efter, at Julie neppe med sin gode Billie —

Agenten. Nei, behoves ikke, siger jeg. Den Mand kommer ikke efter noget. — Nu Born, godt

Mod! For at **I** ikke skal kjede jer, for, naar han nu
skulde blive for længe der over den Conto, som der er
meget at see paa, der ikke vil kjede ham, men ikke kan
more jer, siden det er ham, som har den for sig,
ikke **I** — —

Sophie. For altsaa at more os — ?

Agenten. Ja ja, for at more jer, saa har jeg
bestilt Bormanden, som nu skal til at lade see der hen-
ne ved Kilden alle de Vorbilleder — o der er mange
fortreffelige iblandt dem og en Mængde —

Sruen. Og dem?

Agenten. Dem har jeg bestilt ham — for han
er her; her er han taget ind, saalænge til han bliver
færdig der henne ved Kilden med sit Theater — dem har
jeg bestilt ham til at forevise **Jer.** Og der kommer
han; nu er han færdig; ja ja ja, for at more **Jer** —
og for, at **I** ikke skal kjede **Jer.**

Sophie (gabende.) O det vil blive overmaade
fornøjeligt.

Attende Optrin.

De Forrige. Billedmanden, siden
Capitain Rinke.

Billedm. Meine gnädigste Damen und Herren.
Nur ein kleine Probe von der Anzahl der größten Kunst-
werke, der ersten und berühmtesten Artisten in diesem
Fache und zwar nur —

Agenten. Uden Fortale, min Ven! uden videre Fortale. Jeg er selv en Mand af faa Ord, og jeg lidet ikke heller dem, som snakker alt for meget.

Billedm. Nach Dero selben gnädigen Befehle.
(trekker Døcket op for Lyshuset. Figurerne ere der opstillede.) Vorläufig erbitte ich überhaupt gnädigst zu bemerken,
daß so wie das Costume der gesamten Personen dasselbe ist, welches selbst in dero Leben getragen,
aus dero eigenen Garderobe aber herbeigeschafft worden;
so ist auch die für Ähnlichkeit dadurch aufs untrüglichste gesorgt; daß die Phisiognomien in Gibsgüssen über
die wirklichen Gesichter der respectiven vorgestelten Personen im Leben abgesörmt ist.

Agenten. Jeg forstaaer, jeg forstaaer! — Det er meget — ja ja, interessant er det.

Billedm. Solcher Gestalt werden Sie völlig wie im Leben die Landesmutter des glückseligen Eilandes Otahiti zu sehen belieben. Ihr am Seite stellt sich der tapfere Fürst von Ovieho.

Fruen (efter hvidskende at være underrettet, eller gjort opmærksom af Agenten.) Men Born! det er næsten ikke værdt at vise jer noget rare. Hvad synes I vel? I maae dog gjøre min Mand den Ere at see paa det, han har besorget for at more jer.

Sophie (der hidtil ligesaaledt som Julie og Karl har set paa Billederne.) O hvor det er deiligt! (i det hun seer derhen.) Men den i Tyrkedragten der; hvem skal det være?

Billedm. Unterthänig aufzuwarten. Ist keine Türkentracht; ist die lebendige Darstellung des im letzten ostindischen Kriege unglücklich getöteten Fürsten und Helden, des fürchterlichen grausamen und blutigen Zippo Saibs, dessen durch Gewalt und Betrug zusammen gehäufte überaus grossen Schätze zuletzt dem siegreichen Feinde zur Beute wurden.

Sophie. Men det er fortreffeligt, det er, som det levede. Men grusom og blodig! nei, min gode Mand, det har den Mand ikke været.

Billedm. Der wahren Geschichte nach —

Sophie. Nei, men Julie! Karl! — Det er ham selv lys levende — o som han gik her. Nei see dog —

(Julie og Karl fare sammen, i det de kaste Øjnene paa ham.)

Julie. En ganske forunderlig Lighed. De samme gode, blide, muntre Dræk. Og det Ansigt skulde tilhøre en grusom Mand, som tilranede sig Penge med Bold og Bedrag! Aldrig! —

Sophie. Det er ham saa ligt, saa jeg ikke retter see paa det, og kan dog ikke affee det.

Agenten (fører Billedmanden først tilude.) Seer S., Born! seer S., jeg vidste at finde paa at more Jer, vidste jeg. — Nu! S var saa bange, var S, for at komme frem for ham. Forestiller Jer nu, det var ham selv. Hvad vilde S saa sige til ham? De, Karl! hvad vilde De vel sige?

Karl. Jeg! jeg vilde ligesaa lidt see op, som jeg nu gad seet paa Gøgleri.

Sophie. Men De maa.

Karl. Nu saa vilde jeg sige, tænke i det mindste: ædle Mand! Lev lyksalig med min Julie! gjør hende lykkelig, som jeg aldrig bliver mere; saa vil jeg elske dig meer, om muligt, end for alt det Gode, du har viist mig.

Julie. Og jeg — vilbe kyssé hans Haand, og sige: Tak, min anden Faber, for al din Faderkjerlighed for mig. Men den Plan havde jeg ikke tiltroet dig. Behold den Formue, jeg skulde have din Omhu at takke for; men vil du have min Haand med, saa kan jeg ikke lade Hjertet følge med Haanden.

Sophie. Men jeg — jeg kunde ikke sige nogen Ting. Jeg lob ham kun lige i Armene; og det Hjerte, som jeg da trykte op til mit, kunde ikke give mig Anvisning paa en andens.

Rinke træder frem. Det kan det ikke, min Sophie, — Børn! —

(Sophie hænger ved hans Bryst.)

Julie. Karl. Det er ham selv.

Rinke omfavner dem. Lys levende. Og I kunde misforstaae mig, Børn! gjøre mig den Uret, at troe, at jeg med Julies Formue vilde ladet mig betale for den Omhu, jeg drog for hende, og for alle, og som I alle lønne mig saa rigelig for!

Agenten. Jeg vidste nok, at den spøgfulde Rinke havde Löier for. Han sagde mig kun lidt om det, men jeg forstod, jeg forstod Resten. Dog at det skulle blive Udfaldet — det forstod jeg ikke. For jeg seer nok nu, hvad Udfaldet vil blive, og hvordan Sammenhængen var, det gjør jeg; men jeg tier; for jeg er en Mand af faa Ord. — —

Fruen. Den Roman fik mig vel tidlig Ende; ingen Intrigue — ingen — imidlertid. —

Rinke. Nu Børn! I staae vel ved, hvad I sagde til Tippo Saib. Jeg udfører min Plan. Sophie! dig figer jeg intet til. Jeg har dig ved mit Hjerte. — Behold din Formue, Julie. Det var mit Ønske, at du vil dele den med min kjære Karl. Det seer. Mit Ønske er opfyldt.

Julie. Hvad er Penge? Nu vel! Man behøver dem i Livet. Jeg takker Dem ogsaa for Penge. Men hvor ganske ere ikke de det ringeste! — At yndes af ødle Mennesker, og føle hos sig selv, at man i det mindste ved sin gode Billie fortjener det, det er Lyksalighed. Tak ødle Mand! — Tak, o Tak alle J, som lade mig nyde denne Lyksalighed.

Fortællinger og Facetier.

Climene,

eller

Gruentimmer - Forsigtighed.

Forsigtighed blandt andre Dyder
 Er een, som ingen Mand fortryder;
 Sandt, uden den man gierne kan
 Adlyde gammel Slendrian;

5 Sandt, tusinde Exempler lære,
 Man reent kan denne Dyd undvære,
 Og endba blive gift, og riig,
 Fornem, og feed, og lykkelig;
 Man mig imidlertid maa vise

10 En talrig Hær af dem, som prise
 En ubekymret rolig Slum,
 Som Middelet, hvorved de kom
 Til Rigdom, Værdighed, og Lykke,
 Og blev store, rige, tykke;

15 Jeg bliver dog bestandig ved,
 At holde paa Forsigtighed.
 En Præst, man veed (maaskee og flere)

Der sovende kom til den Gre,
 Ham væagen vist var rendt forbi,
 20 At blive Provst i sit Provsti,
 Ja Bispe endog, vil somme meene.
 Men sligt ei som Beviis kan tiene,
 Sligt lod en Konge engang skee,
 Til kongelig Fornsielse;
 25 Men saadant saare sielden hænder.

 Man vel og fleer Erempler kjender,
 At Skjebnens underlige Gunst
 Har gjort Forsigtighed omsonst.
 Dov for sin Datters kjælne Sukke
 30 Acrisius saaes at tillukke
 For yndig Fange Kobber-Dør.
 Blev hun da mere tryg end før?
 Sligt skjelmste Zeus kan ei affstrukke;
 Han trængte giennem trange Sprække,
 35 Til Guldregn han forvandled sig,
 Og blev trods Bagten lykkelig.
 Man herimod veed mange flere,
 Som fandt, Forsigtighed at være
 Langt tryggere, helst da man seer,
 40 At her ei meer Mirakler skeer.

Min Paastand jeg til Verdens Bedste
 Med et Exempel vil stadsfæste,
 Som, meener jeg, skal holde Stand
 Mod alt, hvad forevendes kan.

- 45 Et Steds, jeg troer i Spanien,
 Der levede i gamle Dage
 En Mand, af Lykken valgt til Ven,
 Og altsaa fri fra Armodss Plage;
 Thi jeg tilstaaer, jeg ikke fatter.
- 50 At man med Grund lykselig statter
 Den Mand, som, hvordan det end gaaer,
 Dog sukker under trange Kaar.
 Nu denne Mand var altsaa riig,
 Og altsaa saavidt lykkelig.
- 55 Men er end Guld til jordiske Lykke
 En vigtig Sag (hvori enhver
 Med mig, de facto, eenig er.)
 Saa er der, efter Andres Lykke,
 Foruden Guld endeel, der kan
- 60 Oplive en lykselig Mand;
 Ja, som jeg troer, kan vel forsøbe,
 Hvad Ondt end Skjebnen lod ham mode;
 Det falden var i dennes Lod,
 At være Fader til en Pige,
- 65 Som snart det hele Land tilstod,
 I Skjonhed havde ingen Lige,
 Elimene (saa jeg hende kalder)
 Har netop fyldt de femten Aar,
 (I Spanien en kritisk Alder,
- 70 Blandt os den lidt for siden falder.)
 Og Stadens Ungdom alt attraaer

I Kap, Climenes Bryst at røre,

En maadelig Eithar-Musik

Hver Aftenstund sig lader høre

75 Paa Gaden, efter fordums Skif,

Ved Huset, hvor den gamle Fader

Sin dyre Skat bevogte lader.

Alt flutter han, af visse Grunde,

At snart den Tid vil nu tilstunde,

80 Ja vel, at den forhaanden er,

Da, førend nogen det betænker,

Han fængslet i Hr. Amors Lænker

Sin elstede Climene seer.

En Morgenstund han hende kalder,

85 Og faderlig tiltaler saa:

"Mit Barn! jeg har betænkt Din Alder,

"Dit Vel er al min Sjels Uttraa.

"Mig Lykken gavmild skænket haver

"Af dens tilbedte gyldne Gaver,

90 "Saa tor jeg haabe, at Du trygt

"Forkaste kan den tunge Frygt,

"Der andre Pigers Bryst anfægter,

"Som Lykken vred sin Undest nægter.

"Du nu kan vente Dag for Dag,

95 "At hele Stadens Ungdom kapper

"Om Fortrin i Dit Velbehag.

"Men lad mig see, Du staaer Dig tapper.

"Sii ikke med Dit Hjertes Balg;

"Jeg vente vil, Du mig, som Fader,

100 "Din Welfærd rolig overlader;

"Jeg trolig derfor sørge skal.

"En værdig Mand, i gode Haar,

"Ei alt for ung, jeg Dig vil give;

"Med ham Du lykkelig skal blive,

105 "Og det vist for i Dag et Aar."

Omtrent saa var Mandens Ord;

Det er, som uanmærkt, man fatter,

At Manden danne vil sin Datter,

Som ogsaa Fædre her i Nord.

110 Han ønskte hende lykkelig,

Men kun de mægtige og Rige

Maa regnes blandt de Lykkelige;

Og hun maae ei indbilde sig,

At Hjerter, stæbte for hinanden,

115 Just samles skal i Egtestanden.

Det var forsigtigt talt af Manden.

Men Dyden i den Edles Bryst,

Ei venter paa bedaget Alder.

Fornuftens lydelige Røst

120 Tit den umodne Yndling Falder.

Og for den gamle Lisimon,

Saa hedde min Elmenes Fader,

Om Egteskab og Elskovs Baand

Sit Hjerte faderlig oplader,

125 Har hun betenk't den Sag langt bedre.

- End den betænkes kan af Fædre.
 Hun greb ind i sin egen Barm,
 Fandt, at den Ild, som der alt brændte,
 Ei megen Næring kunde vente
- 130 Af den, der selv ei meer var varm.
 Og vil man Ilden ei ernære,
 Saa maa den snart sig selv fortære
 Og tage af, og slukkes ud.
 Men sligt veed noie Elskovs Gud.
- 135 En Aftenstund han derfor sendte,
 En Yngling til Climenes Trost,
 Hvis Luer i det mindste brændte
 Saa sterk og hedt, som de, han tændte
 I vor Climenes unge Bryst.
- 140 Han skabte selv en Leilighed,
 Hvordan, jeg veed ei at berette,
 For Gusman (saa den unge hedd'),
 Til om den Elskovs-Øval, han leed,
 Hans Elskede at underrette.
- 145 Saasnart hun hørte Gusmans Sukke,
 Hun soler, Elskovs hede Piil
 I hendes Bryst har tændt en Ild,
 Som ingen Ting formaaer at slukke,
 Med andre Ord; hun mærker snart,
- 150 At hun er Pigen, han er Manden,
 Som ere skabte for hinanden;
 Og i en Hast er dette klart.

Men saadant, det anmørkes maae,

Alt aftalt var til begges Lykke,

155 For Lisimon sig lod forstaae,

Med hvad han vil i dette Stykke.

At nu Forsigtighed just er

Climenes Hoved-Caracter,

Det seer jo tydelig enhver.

160 Hun føler alt det aabne Hjerte

Bestemt og ståbt for Kjærlighed,

Og veed, hvad alle Piger veed,

At Kjærlighed kun bringer Smerte,

I sfald den oddsles paa en Mand,

165 Som den ei ret gjengelde kan.

Og Gusman er den rette Mand.

Men Skjebnen, som man tids nok seer,

Har nøgtet Gusman, i sin Brede

Den Gunst, som saa nødvendig er

170 For den, der vover at tilbede

En Arving til en Londe Guld.

En Spanier med Kassen fuld

Af skjonne mexicanße Piaster,

Sin Datter ei i Stovet kaster;

175 Saaledes lyder Reglen der,

Og næsten ligeledes her.

Don Gusman ingen Ahner eier,

Hans Pung lidt meer end Silken veier.

Forsiktig har Climene valgt,

- 180 Den eeneste blandt dodelige,
 Som gjore kan den stakkels Pige
 Net lykkelig i eet og alt;
 Thi da hun nofsom forudsaae,
 At Lisimon faldt neppe paa,
- 185 Just den til Svigersøn at tage,
 Som eene hende kan behage,
 Saa seer enhver, hvor viselig
 Hun selv en Mand udvalgte sig.
 Hun har betænkt, end ydermere,
- 190 At Elskovs-Lyst i Livets Baar
 Kun nydes kan; at Aar fra Aar
 Den falder, til den reent forgaaer,
 Som tusinde Exempler lære.
 Hun vilde altsaa ei hendrage
- 195 Med Overleg og Lapperi
 De faa, de lykkelige Dage,
 Som skyndte sig saa fort forbi.
 Og hurtig havde de havt Ende,
 Om ei hun med Forsigtighed
- 200 Til Fordeel havde vidst at vende
 En Ting, som mangen Bitterhed
 Saa ofte saaes at foraarsage.
 Spar kun, o Skiebne! din Umage,
 Naar du anfalde vil dens Fred,
- 205 Som staarer mod alle Ting bereed!
 Ei løb der mange Uger hen,

- Før gamle Lisimon igjen
 En Morgenstund ved Toilettet
 Ind til sin Datter saaes at gaae.
- 210 Jeg troer, enhver vil falde paa,
 Hvorhen hans Tale nu blev rettet.
 ”Du loved’ mig forleden Dag,
 (Saa Talen faldt,) at ville følge
 Din Faders Forslag i en Sag,
- 215 Som, jeg det ikke vil fordosle,
 Nu halv er alt tilendebragt.”
 — ”Det loved jeg, Papa” — ”Som sagt
 Du ei Dit Lovte skal fortryde,
 Ifald Du det ei nu vil bryde.
- 220 Dog det gaaer ei engang meer an,
 Du har saa godt som alt en Mand.”
 — ”Jeg har ham alt!” — og lønlig Glæde
 Saes nu sit Purpur at udbrede
 I den bedragne Piges Kind.
- 225 ”Ja, vedblev Lisimon, jeg tænker,
 At jeg en Mand min Datter skienker.
 Som bliver efter hendes Sind.”
 ”D ganske vist, jeg skal ei tage
 Mit eengang givne Ord tilbage.”
- 230 ”Vel! det mig glæder inderlig,
 At jeg saa villig finder Dig.
 Thi Manden er; som Du let skjønner,
 Een af de sjeldne Ewigersønner,

- En værdig Mand, min gamle Ven;
 235 En Mand, som kan sin Brud forsørge,
 En ødel Grand af Spanien."
- "En Grand! hans Navn, om jeg maa spørge?"
 "Alonzo!" "Ham?" "Du er dog klog,
 Dg vakler ei?" Aa! men, min Fader,
 240 En saadan Sag udfordrer dog,
 At man Betenkning mig tillader."
 "Kun til i Morgen. Jeg vil haabe,
 Du viser, Du er ingen Taabe."
 Dg verpaa gik vor Lisimon.
- 245 At nu Climene ei besvimer,
 Skjondt inden før' og tyve Timer
 Hun saa bortgive skal sin Haand,
 Slight uden Twivl utroligt falder,
 Helst naar jeg melder Mandens Alder,
- 250 Som var halvfierdsindstyve Aar,
 Ja vel lidt meer; og denne Mage
 Hun skal en Elster foredrage
 Paa knap en Snees — Men Sandheb staer,
 Den folger jeg, hvor det end gaaer.
- 255 I stedet for Vapeurs og Taarer
 Et bedre Middel hun udkaarer;
 Hun ved en lille sed Billet
 (Deslige ere stedse sode)
 Bestemmer Gusman til et Mode
- 260 Til næste Aften — Klokk'en eet.

Om nogen Ting var her til Hinder,
 Om han sig punktlig her indsønder,
 Sligt alt en Læser forud veed,
 Som sætter sig i Gusmans Sted.

265 Men at man sligt kan foretage,
 Og derfor ei sin Dyd forsage,
 Vil synes snart urimeligt
 For dem, der føle som en Pligt,
 At de bør ikke vove sligt.

270 Jeg hver, som twivler, vil anvise
 Hin Philosophs ny Heloise.

Han altsaa kom. Med kjerlig Smerte,
 (Ei blot for Rimets Skyld frembragt)
 Udtommer hun det fulde Hjerte,

275 Og det, som Lisimon har sagt,
 Blier stakkels Gusman forebragt.
 Han bryder ud i hestig Klage;
 Han taler om, at Livet er
 Ham efter sligt kun til Besvær;

280 Strap vil han ende sine Dage.
 Nu kommer vi til Hovedsagen,

Hvorudi den Forsigtighed,
 Elimene sig udmærker ved,
 Saa tydelig blev lagt for Dagen.

285 Sin Gusmans bittere Oval hun seer;
 Men kjerlig vil hun den forslindre,
 "Kun daarligt, siger hun, det er

- Hvis man standhaftig ikke bør
 Et Vanheld, som man ei kan hindre.
- 290 Men, blev hun ved, mig synes ikke,
 At der behoves meget Mod,
 For nogenlunde os at skifte
 I vor ei ganske blide Lod.
 Thi hvad! vi veed jo længe siden,
- 295 At man, vor Kjærlighed til trods,
 Vist ingen Tid foreener os.
 Men saadant maae først skee med Tiden.
 Den gamle Drakenberg opleved'
 Syv snese Aar, ja meer endda;
- 300 Men ellers jo Naturen kræved'
 Sin Told langt før; og Podagra,
 Og Gigt, og Viin, og vorne Sonner,
 Og mange idelige Bonner,
 Tillade vist Alonzo ei,
- 305 Saa gammel først, at gaae sin Bei.
 Imidlertid — hvad jeg vil sige —
 Imidlertid vil Deres Pige
 Erstatte Dem, hvad Skjebnens Hab
 Har nøgtet Dem — Lev vel, og glad
- 310 Og lykkelig — De skal fornemme,
 Jeg ei en gammel Ven skal glemme."
- Min Autor ei berettet har
 Hvorledes Gusman, da Elimene
 I Stuen ham forlod allene,

- 315 Sin alt for tunge Skjebne bar. 1923:307
 Den siger fortelig Kun dette,
 Som uden ham man vilde gjette,
 At, inden Ugen er fuldendt,
 Har Hymen sine Fakler tændt,
- 320 Og lykkelig tiltrukket Knuden,
 Skjondt uden Hjælp af Elskovsguden.
 Men overalt han fatter sig
 Herefter ganske fortelig.
- 325 Maaſkee der var kun lidt at sige
 Om Fruen og den ødle Grand;
 Maaſkee han frygtede tillige
 En Feil, som jeg bør og undvige,
 At gjøre Talen alt for lang.
 Dog melder han, at Gusman er
- 330 For hældige Talenter bleven
 Hans Excellences Secretair,
 Hosit i hans høie Gunst anstreven;
 At denne veed, hans Værd at hædre
 Med mange Slags Belønninger,
- 335 Snart med et Embed, snart et bedre,
 Hvert med behørig Karacteer.
 Man seer af saadant hos Elimene,
 Som uden Twivl har Planen lagt,
 At Dyden sjeldnen kommer eene,
- 340 Som man om Lykken før har sagt.
 Forsigtighed i hendes Hjerte,

Torenet med Erkjendtlighed,
Belønner Gusman for den Smerte,
Som, for Climenes brudte Ged
345 Øg hendes Hjertes Tab, han leed.

At Granden og hans fromme Mage
Lyksalige for Resten drog
Den sode Hymens kjere Nag,
Som smukke Folk i vore Dage,
350 Har ei Forfatteren forglemt.
En Fløj af Slottet er bestemt
For Fruen selv, som det sig sommer,
Den anden hun sin Grand indrommer.

Men eet Beviis skal meer end alt
355 Stadfæste, hvad jeg har fortalt
Om den Forsigtighed, som pryder
Climenes andre mange Dyder.

Da Don Alonzo trende Kar
Har med sin ødle Gemalinde
360 Smagt Egtestandens sode Kaar,
Saa faaer hans Eskulap i Sinde.
En Podagra, som i hans God
I tyve Vintre tryg har boed,
Despotist af sit Værn at jage;
365 Øg rasende den vandrer hen,
Men ved sin Bortgang falder den
En Batterfot med tifold Plage,
Dens øde Bolig at indtage.

Som naar vort Nordens Storme bruse,

370 Og alting true grumt at knuse,

Og knust at rive alting bort;

Men pludselig er Stormen stille,

Naar Tordenskyen tyk og fort

Medkuer den i rædsom Hvile;

375 Nu brister den, og overskyller

Fortabte Land, som Skæt indhyller —

Saa gik hiin Podagra forbi;

Men Døden en Hydroperie

Med syvfold Rasenhed udsender,

380 Og hurtig den hans Liv fuldender.

Dog, førend han de sidste Sukke

Har offret Smertens grumme Bold,

Han hyder Fruen, at oplukke

Et lang Tid uopladt Chatol;

385 Et Pergament er der henlagt

Bed Siden af hans Egtepagt,

Hvorved, trods trenende Sonners Klage,

Hans Piastre, stort er deres Tal,

Hans Guld, hans Godser, ene skal

390 Tilhøre hans tilbedte Mage.

Hun kaldes til det Leie hen,

Hvor Døden inden faa Minuter

Hans dyrebare Liv beslutter;

"Min Elſte! stammer han, een Ven

395 Gav Himlen mig; und mig den Glæde,

- For jeg skal ned i Graven træde:
 Lov, at han skal erstatte Dig
 Mit Tab, saa doer jeg lykkelig."
 "O! svarte hun, o fromme Sjel!
 400 Hvor smukt betænker Du mit Vel.
 Just, som Du mig saa kjærlig kaldte,
 Vi med hinanden derom talte."
 Saal svarte hun; vel at forstaae,
 Ei just med Ord hun svarte saa.
 405 Man gietter kun, hvad Hjertet talte,
 Mens føde Veemod Stemmen qvalte,
 Og derpaasov Alonzo hen,
 Men da Ulykken ikke saarer
 Dem, som beredte vente den,
 410 Saal spildtes her ei mange Taarer.
 Men at hun folte Trostabs Pligt
 Imod den elskete Herres Minde,
 Det vil enhver unegteligt
 Af hendes Trostabs-Offer finde.
 415 Sin Helligdom St. Anton har
 I Staden, hvor Climene boede.
 Alonzos Stov man der henbar,
 Og til sin Hvile det betroede.
 Af Eeg udhugget Diævlen der,
 420 Barst, som han stiger af Asgrunden,
 I dunkle Afskrog lønkebunden,
 Forsærdelig afbildet er.

Et Vorlys, efter Spaniers Tro,
 Hun for St. Anton lob antænde,
 425 Og bød, det evig der at brænde,
 Sig og Gemal til Sjelero.

Og Moloch selv hun kom ihm
 Andægtig med en lille Gave.

Hans Lys skal brænde der endnu;

430 Saa from saaes endnu ingen Pavé.

"Thi, sagde hun — fortæller man —
 Hvo veed, hvorhen man komme kan?
 Ved ingen Frygt har den at blegne,
 Som finder Venner allevegne."

435 Med Gusman snart et helligt Baand,
 Den saa forsigtige Climene,
 Alt bundet før ved Elskovss-Haand,
 Hoitidelig saaes at foreene.

Alonzos Skat ei graves ned,

440 Men anvendt til sit Diemed,
 Den snart, som fort med Drnens Vinger,
 Sig vidt til fjerne Land bortsvinger.
 Hvor velystfuld, og sod og glad

Er ei den Moie, de anvende,

445 De Dynger Guld at splitte ad.

Og snart sik denne Moie Ende.

Fra Dantes Tid man vel ei har
 Et sikkert Bud fra Mørkets Rige;
 For vist man altsaa ei kan sige,

450 Om Molochs Lys forgjøves var,

Og meer min Autor ei beretter,
Som (troe mig ei!) jeg oversætter.
Men Resten, som jeg melde skal,
Er af mig selv, original.

455 Til sidst vil nemlig jeg, som fleere,

Mit Værk en Smule recensere.

Teg finder altsaa, reent bekjenbt,
Fortællingen heel excellent.

Maaßke et flaut didactisk Hoved

460 Anseer min Fabel trivial;

"Hvad har den vel af det, den loved,
For stort frappant? Hvad til Moral?
Det, her er sagt, er, Ord til andet,
So hvad vi alle daglig see

465 S hver en Braa i hele Landet,

Mutato tantum nomine.

Af Vademecum har man limet
Den heel bekjendte Slutning til;
Og dette, maadeligen rimet,

470 Er i en lumpen hverdags Stiil."

Ret, Læser, ret! Men jeg før mene:
Det Fortrin, nogen Sandhed har
For bundet Digt, har min Climene
For alt, hvad forhen rimet var.

475 Du svage Aand, du lille bittel!

Hvis dunkle Die ei kan hitte

Det ædle, sande, simple i
 Min herlige Allegorie
 Om Øffret, hvorved Gusmans Kone
 480 Med Sathana sig vil forsoner,
 Og seer ei heller Spor til Fiil
 I min med Flid saa levne Stiil;
 Viid, det er ei for dig vi rime,
 Du har ei Tact for det Sublime o. s. v.

Alasman eller Skatten.

Første Sang.

Du, som i landlig stille Ro
 Hendrager Livets Føraarsdage;
 Besætst i den rene Tro,
 At Elskov kun er Synd og Plage,
 Der kan paa ingen Maade boe
 Hos verdig Mand og hos hans Mage!
 Dig, Præstedatter! denne Gang
 Eilegnet være skal min Sang.

Thi just, hvad Fæster dig indprenter,
 At Elskov kun paa Sorg er riig,
 At andet du forgjæves venter
 Af den, end skuffet Haab og Sviig,
 Og meer, hvormed man lidt tjent er,

Min Bog skal grundig vise dig,
Selv Faster villig skal tillade
Dig denne Bog at gjennemblade.

Og underviist af den, du skal
Bestyrket afflaae Amors Rænker;
Med Provsten i hint fede Kalb
Du skal, saa fri for Elskovs Lænker,
Henvandre Livets Jammerdal,
Snart rigest mellem Stiftets Enker,
At tryg for Sorg og Elskovs Tant,
Du Mænd nok faaer at vælge blandt.

Dit Strikketoii du altsaa tage,
Og Bogen lægge paa dit Skjod;
Dog forudsat, at Lofts om Kage,
Og Sprudt, og Trem, og Rødegrød,
For dens Skyld ei blir sat tilbage;
Den først, saa Faster selv jo bød;
Saa selv mit Bud og Raad skal være,
Lær saa, hvad du af mig kan lære.

En Elskeinde uden Feil;
En evig trofast om Tilbeder,
Der farer om for fulde Seil,
Og efter, hvad han eier, leder;
Et underligt fortryllet Speil,
Og Dynger Guld, og Dval, og Glæder,

Kort sagt, fuldkommen Opera —
Men har Prologen Ende? — Ja.

Et Slag var holdt. I store Bække
Rant Blod af begge Hæres Mænd,
Som døde eller faldne dække
Den føle Valplads. Marken hen
Lod Skrig, som syntes kunne vække
Til Liv og Rødsel Stok og Steen.
Det gik, som det i saa Falb pleier:
En Hær tog Flugten, een vandt Seier.

Den seirende forfulgte den,
Som slagen redded' sig med Flugten;
Den hasted', for af Seieren
Med vældig Synd at høste Frugten;
Man plyndred' Leir og alt, ei seen.
Det var en rødsom Syndens Tugten.
Man rased', myrbed', hasted', skreeg,
Til Mørket afbrød denne Leeg.

Hvad af den slagne Krigshærs Mandstab
Tilbage var — kun lidt var det —
Var rundtom i det hele Landstab
Til alle Sider vidt adspredt.
Af al Elendigheds Forvandstab
Omgivne, funde nu med eet

De fleste Flygtende sig eene,
Da Natten endte denne Scene.

Blandt dem, som spredte vanke der
Forladt og eene om i Mørket,
Er den, som af den hele Hær
Snart som en Guddom nys var dyrket;
Hvis Mod, mens Striden stod, enhver,
Som fun ham saae, til Kjækhed styrked';
Men ak! Trolosshed vandt, forladt
Han vanker om i eensom Nat.

Først da han saae til Fienden flygte
De bedste Tropper af hans Land;
Og da ham bragtes rødfomt Rygte,
At det var dem, som falbt ham an;
Da, end for modig til at frygte,
Besoel den kælle Alasman:
"Flyer, mine Mænd, den grumme Hæder,
"I Landsmænds Blod at bade Eder.

"O seer, det er Balsoras Mænd,
"Hvis Banner sig mod Eder vender;
"Ei Kriger, Morder fun, er den,
"Som Drab mod Landsmænds Barm ufsender,
"Flyer! kaster Eders Vaaben hen,
"Besmitter ikke skyldfrie Hænder

"Med Landsmænds Blod — Flyer, flyer, som jeg;
"Kun Flugten her er Grens' Vei."

Nys meer man forekom, end lyd'de
Hans blotte Vink, da Striid det gjalbt.
Nu syntes det, som man mistyd'de
Hans klare Bud. Skjøndt Sværdet faldt
Enhver af Haanden, ingen flyede,
For atter han har Flugt befalt,
Men dermed vared' dog den Dvælen,
Til Tienden kom dem tæt i Hælen.

Man iler hen til Alasman,
For ham paa Flugten at bessytte;
Thi langsomt bagerst rider han,
Urokket, sjøndt til ingen Nytte.
Rundt om ham nogle hundred' Mænd
Ved oprørst Staal blev Dødens Bytte.
Han eene staaer til sidst igjen
I talrig Krebs af fiendsk Mænd.

Hans Ganger faldt. Sit Sværd han fasted',
Da egne Folk han mod sig saae;
Oprørsk Hovedmand formasted'
Sig mod ham værgelos at gaae
Med løftet Sværd — men uantastet
Af Frygt sin Konge seer han staae —
Dg angstfuld han tilbage blegned',
Dg Sværdet ham af Haanden segned'.

Saa gik han rolig Marken hen.
 Hans Hær var flygtet eller føldet;
 Hans Krone — hvad hans Net til den
 Skal gjelde, har den nok alt gjeldet;
 Dog har han end sig selv igjen,
 Af Sorg han ei var overvældet,
 Hvis ei han forud savned' alt,
 Hvad meer for ham end Tronen gjaldt.

Han vandred' eensom fra Den Slette,
 Hvor saa hans Herlighed forsvandt;
 Hans Gang var tung, og ikke lette
 De Tanker, i hans Barm oprandt;
 Med Sind og Legem lige trætte
 Han netop er ved Markens Kant,
 Hvor skovklædt Fjeldørk Skjul ham byder;
 Da Natten frem i Østen bryder.

End seingerer enkelt føle Skriig
 Af Dræbende, og dem, som dræbes;
 End kom han fra de spredte Liig,
 Som, for at plyndres, der omslæbes;
 Om muligt, dobbelt gyselig
 Paa hans Indbildung alting klæbes
 Ved Mattens Hjælp, som sjuler nu,
 Dog kun for Diet, Dagens Gru.

Bed Roden af en gammel Eder,
 Som Aar og Storm vandt Bugten med,

Hvis hule Stamme kun bereder
 For Egnens Rovdyr Tilflugtsted,
 Hvis brudte Top er Uglets Neder,
 Om sider han sig kaster ned.
 Vild hen ad dunkle Mark han stirrer;
 Hvor alt kun meer hans Sjæl forvirrer.

I mørke Hvirvler Strom paa Strom
 Af Tanker gjennem Heltens Hoved
 Tremboltrer, liig en øengstlig Drom,
 Om hvad han tabte, hvad han voved',
 Hvad forestaaer — og tung, men om
 Erindring om, hvad han sig loved' —
 Kun lidet Nede var der i
 Den hele sorte Phantasie.

Dog troer han klart nok at opdage,
 At Skjæbnen neppe efterdags
 Har meget Godt for ham tilbage;
 Og møet af Held af saadant Slags,
 Som den i Dag ham gav at smage,
 Det faldt ham ind at ende strax
 Et Liv, som selv ved Tertegn kunde
 Knap blive kun saa nogenlunde.

"Ja, raabte han, var Mirza skabt
 "Til din, o Alasman! at være;
 "O da var intet, intet tabt,
 "O da var altig let at bære!"

"Dog var hun din? — hvad har du tabt?
 "Som om Balsoras stolte Herre
 "Har havt endog kun Haab om Kaar,
 "Hvis Tab var værd at græmmes for!"

Han finder, at han intet eied,
 At altsaa Tabet intet er;
 Og at saa godt, som for, han pleied,
 Han sagtens og kan leve her;
 At, Sagen rigtig overvejet,
 Han her er nok saa vel som der;
 Til alting her i Hast faaer Ende,
 Hver Tanke dog kan offres hende!

Og træt og med udmatket Sind,
 Med Sorgen, som man seer, fortrolig,
 Ei smigret ved det mindste Skin
 Af Haab om bedre, gif han rolig
 I hule Geders Nabning ind,
 Der ellers var en Tigers Bolig.
 Det lagde han sig ned — begrov
 Sin Sjæl i Mirzas Skjod — ogsov.

Og sôdere, end nogensinde,
 Er Blund og Hvile Kongen her;
 I blinde Drømmes Leeg forsvinde
 De overstandne Raedseler
 Ved meer end Mirzas blotte Minde,
 Thi bremmende han hende seer;

Ei blot før nægtet Haab ham fryder,
Selv blidest Haab han opfyldt nyder.

Sin Mirza saae han, favned' han,
Og al hans Sorg og Kummer romte.
For Resten gik det Alasman,
Med hvad han om sin Mirza drømte,
Som det gik før en kronet Mand:
Hukommelsen sin Pligt forsomte.
Han vaagned', hoist til Glæde stemt,
Men ak! den glade Drom var glemt.

Og, skjøndt han blev af Sovnen vækket
Bed en saa rødsom Tordens Skrald,
Som om vor Klodes Axel knækket,
Forkyndte bristende dens Fal'd;
Saa netop vaagnet, ei forskrækket,
Skjøndt Tordnen vedblev Knald i Knald,
Sin hele Sjæl han kun anspændte
Paa flygtet Drom igjen at hente.

Men floiten er den — Kalde frem
Sit Riges Bise, som staer skrevet
Om huin Monark, og faae af dem
Sin Drøm at vide, vilde blevet
Lidt seent. I midlertid nu hjem
Blev Skovens Udyrs Brimmel brevet
Af Tordenveiret, som blev ved
Jordobbltet i sin Rødsomhed.

Skjøndt deres vilde Skrig bebude
 Med rædsom Lyd blandt Veirets Brag,
 Hvor nødig de ei blev' derude
 Paa Marken, hvor det holdte Slag
 Dem havde givet Gjestebude,
 Der vare efter deres Smag;
 Selv deres Skrig han ei kan høre,
 For det er lige ved hans Dre,

Til Held for ham var Tigeren,
 (Hvis Sandser ingen Mirza svækkeb')
 Da den fra Marken kom igjen,
 Ved Veirets Ræsen saa forskrækket,
 At ikkun ved sin Brølen den
 Sin Fremmede af Ovalen vækkeb'.
 Saa Alasman til sidst fornam,
 At her ei meer var Sted for ham.

Og styrket ved sin Mirzas Billed',
 Med meget mere lettet Sind,
 Han nu gaaer ud, end da forvildet
 Han krobs i Tigerhulen ind.
 Endnu er Veiret ikke stillet,
 End raser Torden, Regn og vind.
 Han agter ei derpaa; forvoven
 Han forgloss vandrer ind i Skoven.

Moisommelig den Vandring er
 Paa disse ubeboede Steber,

Hvor ei den mangled' sit Besvær
 Selv med den bedst bekjerdte Ledør;
 Blandt Haer, Træer, Krat og Kjær,
 Hjeldbrinker, alt hvad Uvei hedder,
 De svage Glimt af gustne Lyn,
 Tremvise lutter Nædsels-Syn.

Som sagt, han Moien lidet ændser,
 Men vandrer, klavrer, kryber frem;
 Den glemte Drøm har qvalt hans Sandser,
 Han her og bedst undværer dem.
 Først da Uveiret lidet standser,
 Begynde de at komme hjem,
 Da nær han synes at fornemme
 En Lyd af menneskelig Stemme.

Han lytter lidt, og nærmer sig
 Did, hvorfra Lyden syntes kommen;
 Alt meer og meer — og lydelig
 Han hører nu ei blot en Brommen;
 Men, Alasman! at over dig
 To hule Røster fælde Dommen,
 Taus sætter han paa vaade Jord
 Sig ned, og hører disse Ord:

"Fordømt! du kan endnu forsvare
 En saadan uhørt Rasenhed,
 Først som en Galning frem at fare,
 For uden Grund at bryde Fred,

Dg ingen Undersaat at spare
 For Jammer og Elendighed;
 Dg derpaa midt i Striden drage
 Fra Seieren sin Hør tilbage!"

"Ja, roes kun brav vor Alasman,
 At jeg kan lære ret at fatte,
 Hvor stor han er. Først oddsled' han
 Sin gamle Faders store Skatte;
 Det gik gesvindt, og nu sit Land
 Han i en vacker Tilstand satte.
 Jo sikkerlig, Gud bedre os!
 Fortjener han tilgavns vor Noes."

"O, svarede den anden Stemme,
 Vort Slag blev tabt; nu lide vi;
 Han lider med; men kan du glemme,
 At han er ikke Skyld deri?
 Thi stod det vel til ham at hemme
 Oprørerens Forræderi?
 Du veed ei Sagen; lad mig lede
 Dig ud af denne Bildeerde."

"Godt! sagde hiin. Nei, siden dog
 Os Regnen nøder her at dvæle,
 Og siden vi det rene Sprog
 Behøve her ei meer at quæle,
 Vil jeg, som kjender Sagen og,
 Men ei fra Sandhed veed at stjæle,

J. Korthed nu fortælle dig,
Hvorledes det forholder sig.

Den gamle Konge var en Enier,
Som Gud og hele Verden veed;
Han skrabed sammen, saa det svier
Til os og vores Afskom med.
Nu venied' Landet sin Befrier,
Da Sonnen kom i Fad'rens Sted.
Halvffjersindstyve Aar den Gamle
Anvendte paa en Skat at samle.

Bor unge Helt om sider saaer
Den Gamles kjære Skat i Hænde;
Han viser ræs, at han forstaaer,
Paa alting op og ned at vende;
Og knapt det, troer jeg, er et Aar,
Saa har den Gamles Grunker Ende;
Og nu er man saa lykkelig,
At saae Anledning til en Krig."

"Holdt, brød den anden ind, en Smule!
Du gjør Historien for kort.
Jeg veed ei just, hvorfor vi skulle
Afmale Alasman saa fort;
Vi for os selv dog ei kan fåjule,
Han saare meget Godt har gjort.
See nu vort Land; betenk, hvor øde
Var alting, da den Gamle døde.

Betænk" — "Betænk? gav hiin til Svar;
 Jeg har betænkt, at Fad'rens Laster
 Var' ikke de, som Sonnen har,
 Hvis Gavmildhed bestandig haster
 For sterk — og at det er en Nar,
 Som Penge reent paa Gaden kaster.
 I midlertid tilstaaer du mig,
 At han sik viklet os i Krig."

"Nok, at vi sik en Krig, var Svaret;
 Men ei, at han er Skyld deri.
 Han ellers vist os havde sparet
 For Kaar, som" — hiin afbred ham: "Bi!
 Du skal paa Timen faae forklaret
 Den hele Sag; men hør og ti!
 Fra Roden af jeg Sagen kjender,
 Min Broer er Slottets Stegevender.

Det nu omtrent kan være saa
 En sytten atten Nar tilbage,
 Da Kongen, gammel alt og graa,
 Og, som han sagde, møet af Dage,
 Faldt endelig omsider paa,
 At ville have sig en Mage.
 Man meldte snart fra hver en Kant
 Prinsesser nok, at vælge blandt.

Man derved vældig Prove sætter
 Paa Mandens Smag, der vælge skal;

Thi mellem alle de Portrætter,
 Som der kom ind i Sneestal,
 Hvert uden Lige skjont, du gjætter,
 Det ei var let at gjøre Valg.
 Men let slap han; den gamle Gnier
 Ansaae dem blot som Malerier.

Han lod Viziren komme frem,
 Der gav ham Anslag paa tree fire,
 Hvis Medgivt havde ypperst Klem;
 Man fandt Prinsessen fra Øscheshire
 Den bedst dotedede blandt dem;
 Og altsaa blev hans Brud Zemire.
 Hun kom, og var det skjønneste,
 Balsora noaentid sikk see.

Vel kom med hende og det Rygte,
 At Kongen hende lidt stod an,
 Og at han havde Grund at frygte
 En vis Kalaf fra Samarkan.
 Men Kongen, som slet ikke spogte,
 Lod see, han vilde være Mand.
 Og altsaa hun indmuret sukker,
 Bevogtet af en Snees Gunucher.

”God rolig Nat! brod hiin ham af.
 Jeg sover; Resten kan du spare.
 Fortællingen er ellers brav;
 Kun frygter jeg, den maatte vare,

Til vi var' begge i vor Grav,
 Om saadan frem du vilde fare."
 "Sov fun, var Svaret, hvis du kan.
 Jeg kommer nu til Alasman.

Om jeg fortæller efter Regler,
 Er det, jeg ingenlunde veed;
 Men vel, at vores gamle Beiler,
 Som sogte til sin Herlighed
 En Arving, intet meer, forfeiler
 Et dette viise Diemeed,
 Skjøndt fun i hine første Dage
 Han saae og favned' skjonne Mage.

Før Aaret endtes, hører man,
 Der hoit fra Slottets Tinde lyder
 Befaling til det hele Land,
 At ufortøvet man sig fryder
 For nyfødt Kronpinds Alasman;
 Og, det forstaaer sig, strax frembryder
 Et Skrig af Alt hvad skrige kan:
 Hei ! Hurra ! leve Alasman !

Han blev især sin Moders Glæde,
 Og smuk, som hun, fra Taa til Top !
 Hun derfor vil og fun tilstede
 Sig selv at amme Barnet op;
 Og snart hun glemmer tidt at græde
 Ved hans uskyldige Spilop.

Da hun for Resten lidet andet
End Sorg har fundet her i Landet.

Lidt bister efter hin hug ind,
Og for meddeelt Oplysning kjendte;
Forsikkrende, han Erin for Erin
Alt, hvad fortaltes, forud kjendte,
Taus og med meer opmærksom Sind
End vel Fortællingen fortjente,
Laae Kongen, og blev dog ei kjed
Af det, han hørde. Hin blev ved:

Nu, da jeg seer, du ikke hover
Omstændelig Noiagtighed,
Jeg mange Ting vil springe over,
Som egentlig dog hørte med;
Og vil i Korthed, før du sover,
Kun melde, hvad du neppe veed;
Thi neppe veed du dog saa lige.
At Krigens Aarsag er — en Pige!

Den anden studsed' — "Nu fortæl."
Og hin blev ved: "Ja, som jeg figer,
En Pige, ingen Bagatel,
Har gjort Kong Alasman til Kriger;
Thi hun, begriber du dog vel,
Er Kronen over alle Piger. —
Dog — du maa først tillade mig,
At gjøre Sagen fattelig,

Du veed, al Arib var hans Lærer,
 Den føre udenlandiske Mand,
 Hvis Viisdom hele Verden ører,
 Der Penge har, som Havet Sand,
 Og som sin Riigdoms Frugt fortørerer
 Saa glædelig, som bedst han kan,
 Ja viis han er; og leve længe
 Enhver, der har, og bruger Penge!

All Arib eier ikke blot
 En Hoben Snurrepiberier,
 Et smukt og stort og prægtigt Slot,
 Bibliothek og Malerier,
 Og hvad der til at leve godt
 Behoves, naar man ei er Gnier:
 Men, at forbigaae meer Detail —
 Er meget vel besat Serail.

Han har Dusiner, vil man sige,
 Af saadan Skjønhed hver især,
 At ingen i det hele Rige
 Bær Vand imod den sidste der.
 Tænk da, hvordan den lille Pige,
 Som overgaae al Resten, er.
 Men for at undgaae eet og andet
 Han holder dem i Skjul paa Landet,

Saa hemmelig han der dem har,
 At neppe nogen i Balsore

Føruden mig, hvor snu man var,
 Hvor gridst paa alt, hvad kun kan more,
 Dog til en Skat, saa skøn og rar,
 Det ringeste har funnet spore;
 Undtagen to, og disse var
 Vor Alasman og nok en Mar.

Som Barn var Prinsen god af Hjertet,
 Smuk som hans Moder, tegned' brav;
 Men nu man alt udbasunerte,
 Saa hele Landet Gjenlyd gav,
 Hvor i en Snup han ganske lærte
 Al Arib al hans Viisdom af;
 Thi saadan lyder altid Sproget,
 Maar det Slags Folk ei gaa'r i Taaget.

Da han er nu saa saare viis,
 Han vist ei meer vil gaae i Blinde!
 Og hvis engang paa glatte Tis
 Han kom, han selv til Land vil finde,
 Hans Lærers Viisdom Tak og Priis.
 Al Arib altsaa faaer i Sinde,
 Vor viise Prinds at tage med,
 Da engang han paa Landet reed.

Man reed tolv sexten Parasanger,
 Hvor aldrig man har redet før:
 Til Slottet, hvor de smukke Fanger,
 Indsluttet' boe, man Touren gjør,

Og henved Aftenstid man langer
Derhen — Jo Viisdom prøves bor!
Den stakkels Alasmans blev prøvet
Lidt stærk; thi den blev snart bedøvet.

Dog en var med, hvis Viisdom fik
Et vel saa mægtigt Saar i Striden;
Det var den unge Alaschik,
Hans Kammerat fra Barndomstiden,
Som, hvor han var, og stod, og gif,
Bestandig fulgte ham ved Siden;
En Viis, som han, paa atten A
Nu Last og Brast med ham han staer.

Akt male dig, hvorledes Hsien,
Som dette Slot er bygget paa,
Er langt fra hele Verbens Stoer,
Dybt i en Skovs umørkte Braa,
Som andre Dodeliges Dien
Vel sjeldan eller albrig saae;
Hvorledes der en Hoben Bække
Forstikke sig blandt Blomsterhække;

Hvordan de Bække gior en Ring
Om Skov og Alt, med evig Murren,
Blandt Frørs Nvækken rundt omkring,
Og Turtelbuers kælne Kurren;
Alt dette, seer du vel, er Ding,
Jeg lidt forstaer; men al den Surren

Gior strax sin Vickning, maae du troe,
Paa vore unge Vise to.

Al Arib ingen Umag sparte
Paa at opnaae sit Diemeed,
At see, hvorban hans Prinds vil arte
Sig under slig Omstændighed.
Man gik til Bords, lod sig opvarte
Af Nymph'er, let og artig klædd' —
Og Primanymphen, kan man vide,
Man giver Plads ved Prindsens Side.

Ma. spiste, spøgte, drak og sang,
(Den Prima synger ikke ilde)
Og var det end den første Gang,
Bor Prinds var med til saadan Gilde,
Saa blev ham Tiden ikke lang,
Skjønt man holdt ved til meget silde,
Dog man den hele Tid fornam
Ei allermindste Ord af ham.

Hvor langt man Aft'en end udhaler,
Han stedse ubevægelig
Kun sidder siv som for en Maler,
Om ikke heller, som et Liig;
Kun naar engang hans Donna taler,
Han prøver paa at fatte sig;
Wil tale, men kan bare stamme;
Er om et Dieblik den samme.

Om, hvad der siden foregik
 Jeg intet rigtig har erfaret,
 Men vel, at Pascha Alaschik
 Slet ikke bedre var forvaret
 End Prinsen selv; den Skjønnes Blik
 Dem begge lige lidt har sparet.
 Om Morg'nen Prinsen og hans Ven
 Reed' med til Arib hjem igjen.

Man knap i Staden er tilbage,
 For Rygtet allevegne lod,
 At Kongen, træt af Livets Plage,
 Vil soge No i Gravens Skjod,
 Det er: har alt begyndt at drage,
 Om ei er allerede død.
 Til Slottet iiler man. Han lever;
 Men Døden om hans Leie svæver.

End har han dog lidt Sands igjen,
 Skjøndt ogsaa den at flye begyndte;
 Og kaldede, hans Divans Mænd
 Hen til hans Seng sig samlig skyndte.
 Did kaldes ogsaa Sonnen hen;
 Og doende han nu forkynchte:
 At man, saasnart han er ei meer,
 I ham Balsoras Konge seer.

Son, sagde han, du snart bestiger
 Den Trone, jeg dig efterlod!

Sid der, som jeg, vær ingen Tiger!
 Vær viis, retfærdig, flink og god!
 Bliv aldrig, uden Mod, en Krieger!
 Krig gaaer dog ud paa Bold og Blod.
 Bliv derved elsket, frygtet, æret,
 Og lykkelig, som jeg har været.

Med Selvroes blandet han gjentog
 Tidt før gjentagne Hverdagsslære:
 Hvordan forsiktig, sparsom, klog,
 Han skal i al sin Vandel være;
 Just simpel Wiisdoms rene Sprog,
 Som derfor er i ingen Gre.
 Man seer, Moral af dette Slags
 Let fattet, haanet, glemmes strax.

Ei Alasman saa let forglemmer,
 Hvad derpaa fulgte; han fremtog
 Et Knippe Nøgler til hans Gjemmer,
 For Sonnen dem at give — dog
 Han kan ei — Suk hans Tale hemmer —
 Han stirrer; førend Hjertet slog
 Det sidste Slag, han ei vil slippe
 Det kjære kjære Nøgleknippe.

Tag disse! han tilsidst udbrod
 Med vilde pinefulde Lader;
 Men faaer du nogentid forød
 Den Smule, som din arme Fader
(30*)

Har samlet paa, og ved sin Død
 Nu dig allene efterlader,
 Da vee dig! Ulyksalighed
 Skal følge alle dine Fjed!

Dg vil du, jeg fra Dødens Rige
 Skal ei opsende Pest og Krig,
 Dg stundom selv ved Midnat stige
 Af Graven, at hjemsøge dig;
 Da vælg til Mage ingen Pige,
 Hvem hun end er, hvor sjøn, hvor riig,
 Undtagen — knæl, og ræk mig Haanden —
 Prindsesse — — Her opgav han Aanden.

Hvem? raabte Alasman — for seent!
 Den Gamle, død, kan ei forklare,
 Hvad for Prindsesse han har meent.
 Hver spørger — ingen veed at svare.
 Men alle finde det heel reent,
 At ei han uden største Fare
 For Spøgelser og Pest og Krig
 Blier ugivt, eller givter sig.

Hvad enten nu kujonst han øerer
 Den salig Herres dunkle Bud;
 Hvad heller han sin gamle Lærer
 Ei gad bestuppe for en Brud;
 Saa seer man, ham en Sorg fortører,
 Som ei kan lønge holdes ud.

Han troer, han finder aldrig Eige
Til før omtalte lille Pige.

Men om saa er, da er dog hun
Ei den Prindsesse, han skal finde;
Han veed, hun er, desværre! kun
Al Arib's smukke — Hærskerinde.
Men hun er smuk; af Hjertens Grund
Bor unge Hærsker saaer i Sinde,
At hun, i hans Prindsesses Sted,
Blier den, han deler Tronen med.

Til Alaschik, og ingen anden,
Betroer den gode Alasman
Sit Anslag. Han er og just Manden,
At tale med om denne Plan,
Da han er løbet fra Forstanden
Ved samme Leilighed, som han.
Men Alaschik er huul, besværre!
Dg ei oprigtig som hans Herre.

Dg under Paaskud, hemmelig
Sin Konges Sendebud at være,
Han finder Leilighed, for sig
I egen Sag at mediere;
Dog lønnes ikun slet hans Svig.
En dobbelt Kurv han har den Gere
At bringe hjem; thi een sik han.
Den anden var for Alasman.

Sin egen Kurv han skulde varlig,
 Men bragte Kongen riktig sin.
 Nu først blev dennes Sygdom farlig,
 Hans Rest af Samling reent gif ind,
 Og Lægerne erfore klarlig,
 At han behoved' Medicin.
 Men ak! de Midler, de forskrive,
 Kun lidens Helbred Sindet give.

Den sorteste Hypokondrie
 Den arme Konges Sjæl betager;
 De Præster med Ceremonie,
 Med Øffre, Bonner, Messer, Klager,
 Forsøge ivrig at befrie
 Hans Majestæt for disse Plager.
 Han derved ingen Hjelp fornram;
 Men disse dog beleire ham.

Med Andagt nu, som de ham raabe,
 Han prøver paa at hente Fred.
 Han fastar, beder uden Maade;
 De faste ei, men bede med.
 Vel vorer fun hans Oval og Vaade,
 Men ogsaa deres Nidkjaerhed;
 Han dersor giver sine Stater
 En Hær velsignede Prälateter.

Saa gaaer en Tid med Andagt hen.
 Forgjøves man til Himlen skriger;

Men da man mærker klarligen,
 At Sorgen ei for saadant viger,
 Beslutter man. at trodse den
 Ved Lysthed, og Viin, og Piger.
 Strax hænger intet Hoved meer,
 Men alting sjaser, springer, leær.

Fra alle Verdens fire Kanter
 Alt smukt og Kostbart man frembær;
 Af al Slags Lystheds Drabanter,
 Der vrimaler nu i talrig Hør,
 Og idel Grinere og Fjanter
 Fra nu af komme Kongen nær.
 Man danser, jager, svirer, stoier,
 Og mener ret, man sig fornoier.

Læg her hertil, fra Circassien
 Der kom en saadan Skjønheids-Skare,
 At der er neppe meer igjen
 At sende bort af denne Ware;
 Kort, for at jage Sorgen hen,
 Det sees, man ingen Ding vil spare.
 Men, trods den hele Stoi, man dog
 Seer Kongen stedse lige klog.

Thi uberort, at han forsømmer,
 Hvad der er Kongepligtens Krav,
 Han midt i Sværmens evig drømmer
 Om hende, som ham Kurven gav.

Midlertid han rast ud sommer
 Af Gad'rens Skat, som svinder brav,
 Han snart, det vared' ei ret længe,
 Har hverken Glæde eller Penge.

Hans gode Ven, Hr. Alaschik,
 Sit sidste slette Held uagtet,
 Troer, Kurven sidst han ikkun sit,
 Mod saadan en Rival foragtet;
 Nu gribet han det Dieblik,
 Hvortil han har en tidlang tragtet,
 Og forestiller nu en Krig,
 Som ganse uafvendelig.

I Ruf man sig til Strid bereder;
 Vi Omans Hør maa falde an,
 Paa det den nedrige Forræder
 Os midt i Seiren mode kan,
 Slaae os, erobre Land og Stæder,
 Snart krones selv; det er hans Plan.
 Saa gaaer det Konge, Land, og Rige,
 Og det for blot en saadan Pige."

Opmærksom hører Alasman,
 Saa længe kun man ham forringer;
 Men nu ei meer han taale kan;
 Det, blot en saadan Pige, klinger
 For haardt; han er ei meer i Stand
 At tvinge sig, men op han springer;

Skurk! skreg han, saa det eene Ord
Liig Torden over Hjeldet foer.

Endnu var hele Egnen dækket
Med Nattens meget tykke Flor,
Fortælleren, ei lidt forstærket,
Sprang ogsaa op, vil flye, men hvor?
Den anden, nu af Sovne vækket,
Forvirret og i Beiret foer.
Thi da lidt langt den første talte,
Sig denne Sovnen anbefalte.

De vil i Angsten flye; hvad seer?
Omkuld be strax hinanden stode:
De tor ei, kan ei flygte meer,
De blive liggende som døde,
Lidt tover Kongen; snart han seer
Ved Glimt af blide Morgenrøde
En mægtig Virkning af hans Ord,
To Liig; til Liv der ei er Spor.

Han nærmer sig, og snart han mørker,
Hans Røst ei fuldt har virket Mord;
Men da han dog alt Underværker
Saa nær har gjort ved blot et Ord,
Saa atter han sin Røst forstærker;
Hoit atter samme Lyd udfoer,
Dg., som han voved' at formode,
Strax begge Liig til Liv opstode.

Saasnart de kjendte Alasman,
 De vare færdige til atter
 At blive Liig som før, til han
 Ei meer kan holde sig for Latter;
 Men derved dog omsider man.
 Lidt mere Mod i Brystet fatter.
 Paa Knæ krobb Biographen frem,
 Bad Alasman tilgive dem.

Det holdt ei haardt. "Din Snak var blandet,
 "Var Kongens Svar, med noget Sandt;
 "Fortællingen var lang og vandet,
 "Der var endogsaa Løgn iblandt;
 "Men dog, imellem, eet og andet
 "Mig forhen ubekjendt jeg fandt.
 "For det, du lørde mig, jeg takker;
 "Og Resten pardoneert, min Snakker!

"Da derimod jeg nu har lært,
 "Hvad J om mig i Hjertet mine,
 "Saa folger, om J troe det værdt,
 "Fremdeles under mig at tjene;
 "Det knap er vore Venner kjørt,
 "Om længe her vi blev allene."
 Han gaaer; med glad Hengivenhed
 De følge begge Kongens Fjed.

N a j a d e r n e
esterlignet af Dalins Original.

To Kilders Nymph'er trættedes om Rangen.
Den ene flod i jevne Mag;
Den anden ei saa spag i Gangen,
Fremskyldede sit Vand med Sus og Brag.
Man hørde denne buldrende foragte
Sin stille Søster, der foer mere sagte.

I tidlig Baar, med dristigt Falb
Ned af et Bjerg sig denne Kilde vælted;
Den spredtes ad med dygtigt Skralb,
Dens Vand sig ud i Sletten's Leerbund ølted,
Lidt samlet Kun, i lidet Bæk
Krobb lumf i dyndfulb Rende væk;
Og naar i Somrens blide Dage
Der var ei meer af Iis og Sne tilbage,
Hvis Forraad gjorde den, sjøndt fort, saa vilb,
Saa blev man neppe vaer, at den var til.

Hin derimod, som jevn og uden Pralen
Fra Bjerget's God udgjed sig taus i Dalen,
Forvandled' sig, nær sjulte rige Bæld,
Til vide Gs, sin Egn til Fryd og Held.

I en af hin den Raskes tørre Dage
Keeg dens Najaðe krumpen af sit Dynd,
Og angrede sin tomme Stoltheds Synb
Udstonned Ruelsens den spildte Klage.

Omsonst! — Hun maa — retfærdig Skjæbne
bød —

(Sligt maa saatidt en forhen kjephoi Kryster)
Med Kryben tye til nys foragtet Soster,
Og sege Skjul i hendes Skjod.

Saa Elskovs Brusen jevne Vensteb haaner;
Men Elskovs Strom, trods al nasonist Kunst,
Audspredes, bliver Dynd, gaaer op i Dunst,
Om ei i Venstebabs Skjod den Tilstflugt laaner.

Saa er din Buldren, kaade stolte Bid!
Stolt voer du vel tadt i Blinde
At haane jevn Forstand, upralerst Flid;
Usavnet skal du dog i Hast forsvinde,
Om ei hos bisse du kan Nedning finde.

Saa er din Stoien, unge vilde Slægt,
Som tumler frem af Udspring i det Høie!
Hvad er du, og hvor længe skal du stoe,
Om ei for jevne Mand du dig vil høie,
Og i hans Skjod saae Skjul og Varetægt?

Den fangne Amor

En Fortælling
i Anledning af en Wens Bryllup.

En Mand, som af Erfaring veed,
At her er Mennesket ei givet

En Ting, som uden Kjerlighed,
Forthjener Navn af Fryd i Livet;
Men som tillige veed, og seer,
At den endog har ingen Glæde,
For den er lagt i Hymens Kjede,
Lykonskning for en Ven fremboer.

Dg denne samme Mand er en,
Som nævner ej sit Navn, men vilde
Den skjonne Leilighed ei spilde,
Da Festens Brudgom er hans Ven.

Men siden disse Bryllups Sange
Maae efter Brugen være lange,
Saa er det ikke nok af mig,
Herr Brudgom! at lykonske dig.
Teg vil fortælle i min Sang,
Hvorledes Elstovs Gud engang,
Da Gratierne ham sik bunden,
I deres Baand sig har besunden;
Forventende, at du, min Ven,
Vil gjøre selv Unvendelsen.

De fandt ham engang i en Eng;
Han laae, ogsov; de kom at dandse
Udpyntede med Blomster-Krandse;
Der sik de see den stakkels Dreng.
"See Søster, sagde en af dem,
"See Skalken med de hvasse Pile!
"Kom, lad os løbe, lad os ile,

"Hvad, om han drog sit Nogger frem!
 "Han sover, var den andens Svar;
 "Han tit vor No forstyrret har.
 "D hvis vi torde, Søstre, skulle
 "Vi ikke straffe ham en Smule?
 Den tredie tog en Rosen-Dvist.
 Og vilde takket ham for sidst,
 Som Mødre deres muntre Sønner.
 Den første syntes det var brav,
 Den anden svarte; "Denne Straf
 "Den Fare og Umag ei lonner.
 "Nei, sagde hun, om i en Hast
 "Vi sik Krabaten bunden fast,
 "Fra Haand til Fod i Blomster-Kjeder!"
 Det Anslag stod dem alle an,
 Og i et Dieblik var han
 Indsluttet der, som en Misbæder.
 Han vaagner op, de lee ham ud;
 Vil reise sig, men er i Lænker.
 Enhver kan tænke, hvor det kænker
 Den før saa raske Elskovs Gud;
 Forst blev han vred, tog til at true,
 Om grusom med sin Viil og Rue
 At hævne saadan uhørt Skam;
 Omsonst — Nu lover han, at ville
 Gi røre dem med sine Pile,
 Ifald de vilde løse ham.

Der hjelper intet, de belee
Den arme Gyrs Fortvivlelse.

Men Amor er en snorrig en.
Han vænner sig til, hvad man lyster.
Om end man spotter ham, saa trøster
Han sig dog ganske let igjen.
Han saae, at Vreden hjalp ham ikke,
Af Graad og Bon han snart blev kjed;
Han from sig maa i Skjebnen stikke,
De lee ham ud, og han leer med.
Kort, han sig snart ret vel besindes
Blandt sine smukke Tyraninder.
De er ei meer for Amor bange,
Han kaster al Bekymring hen,
De spøge med den lille Fange,
Han ligesa med dem igjen.
De ham i deres Arme dysse,
Han finder sig ret godt deri.
Han lar sig tumle, stjæler Kysse,
Og glemmer, at han ei er fri.

Men midt i denne Lystighed,
Hvor jeg gad ogsaa været med,
Maa Hændelsen hans Moder bringe
Herhen, hvor Scatier omringe
Den lille bundne Elskovs Gud.
Hvor blev den smukke Venus bange?
Ret moderlig hun bryder ud

I Forbøn for den stakkels Fange.
 Nu veed enhver, hvad Tale-Gaver
 En Skjønhed næsten altid haver;
 Saa Amor strax erkører's fri
 For Gratiernes Slaveri.

Men giver Agt paa Amors Svar,
 Tust heri Hovedsagen stikker,
 Og seer, hvorledes han sig stikker
 I Blomster-Lænkerne, han bar.
 "Forgjeves, talte han, tilbyde
 "I eders Fange Frihed meer,
 "Forgjæves! Venus! vil du bryde
 "De lette Lænker, som jeg bær;
 "Din Amor aldrig kjendte Glæder,
 "For nu i Gratiernes Kjeder."

Han sogte aldrig Frihed meer,
 Bestandig Amor Lænker bær.
 Hvis een blandt mine Herrer tænker
 At han har seet Personen fri,
 Da er det blot Bedrageri;
 Den rette Amor gaaer i Lænker.
 Men Slaveriet er saa let,
 At jeg beklager af mit Hjerte
 Enhver, som ei Erfaring læerde,
 Hvorledes man kan bære det.

Her Brudgom! jeg lykønsker dig,
 Bær Kjeden længe lykkelig.

Efter Horaz's 1 B. 3 Æde.

I O. J. Samsøes Stambog, da han reiste udenlands.

S Stjerner, som sidde saa blanke deroppe,
 Du Venus, og Castor, og Pollux og fleet,
 Og du Fader Ole*), som eene kan stoppe
 De Vinde, som ellers saa bandsatte er;
 5 O hører min Bon, og ledsager den Skude,
 Som bringer min elskede Samsøe til Kiel,
 Saar trygt at udlosset han mig kan bebude
 Med nærmeste Post, at han frelst kom dertil.
 Den Karl, maa jeg sige, han var dog forbandet,
 10 (Jeg kalder ham Bovhals, men du maaskee Helt)
 Som først paa en Skude begav sig paa Vandet,
 Og seilede over det farlige Belt.
 Han brød sig nu hverken om Skjer eller Banker,
 Han trodsede Anholt, foragtede Spraa;
 15 Peer Paars og hans Skjebne kom ei i hans Tanker;
 Han Stormen og Strømmen for intet ansaae.
 Jeg synes, at den, som er ei bleven bange,
 Ei tænkte, hvor Skuden dog let faaer et Hul,
 Naar Bølgerne komme saa høie og lange,
 20 Var ei til at skrämme med Steiler og Hjul.
 Omsonst skiller Havet da Lande fra Lande,
 Omsonst skille Belterne Tydskland fra os,

* Latine Aeolus.

Naar holsteenſke Skipper de bundloſe Vand
Med Frækhed befarer endog uden Lobs.

- 25 Han bringer vel Øste, Gryn, Fleſk og Pateter,
Øg Hummer og Østers, og røgede Sild,
Men stundom medbringer han tydſke Poeter,
Romaner, og Nvægsyge, Pest, om ſ vil.
Sligt havde maafkee kommet eengang herover
- 30 Om Skuden end ikke blev holden i Fart;
For Fleſk os at bringe, du Reisen vel vover;
Men, Skipper, du gjør, at hiint kommer saa snart.
Hvad vover ei Mennesket? — Dædalus, Kjere!
Han gjorde sig Vinger, og flog saa afsted.
- 35 Hvad gjorde ei Herkules? — Hvad kan der være,
Som Mennesket ei ter beſatte ſig med?
See Lydken, han gjør jo Pindariske Øder*)
Øg hvad gjør ei Lydken? — O Jorden er gal;
Vor Galſlab forvolder, o Samſøe! min Broder
- 40 Den ene trods alting forvolder vort Falb.

*) Cælum ipsum petimus stultitia.

Efter Horaz's 3 Bog, 30 Ode.

Jeg har mig reist et Monument,
Nei, jeg har reist mig Monumenter,
For hvilke, mens der læses Prent,
Jeg vis Udbodelighed venter.

Jeg, med syv tusend' Vers, din Priis,
Stærkodder! ud mod Evigheden sendte;
Og meer paa Vers, som evig Priis fortjente,
I Prosa en Commers-Avis.

Mit Navn er evigt. For bortgaaer
Dort Kobber efter Soltets Vane; *)
Ja hoit og fast, som Stangen staaer
Paa kongelige Skydebane, **)
Saa staaer min Noes, trods alle Skud,
Trodts Regn, trods Storm, trods alle Elementer,
Trodts Tidens Bold, trods Mol, trods Recensenter,
Den doer dog aldrig ud!

Jeg evig ny skal vore til
I Noes, mens man fra Leipzigs Messe
Os nye Bøger bringe vil,

*) Ære perennius,

**) Regalique situ pyramidum altius. Læsere udenfor Kjøb-
enhavns Egne mørke, at denne Stang staaer fra Nar
til Nar.

Og Danmark Thydske Vers vil læse.

En silbig Fremtids Nyerup skal
Min Existens for sin Tids Verden mælde;
Opdage, lærd, mit Navn, mit Værd, min Elde,
Og mine Bosgers Siders Tal.

Fra Romerrigets Grændse-Na,
Hen over Dannerkongens Riger,
Hvor Bog-Catalogusser gaae,
Mit Navn hver Hindring overstiger,
Og lærer alle Nordens Mænd
De Evner, ringe Skrivers Bryst besjæle! —
Kom Sorgens Musa! dette Mod at quæle,
Bring til Comptoireret mig igjen!

